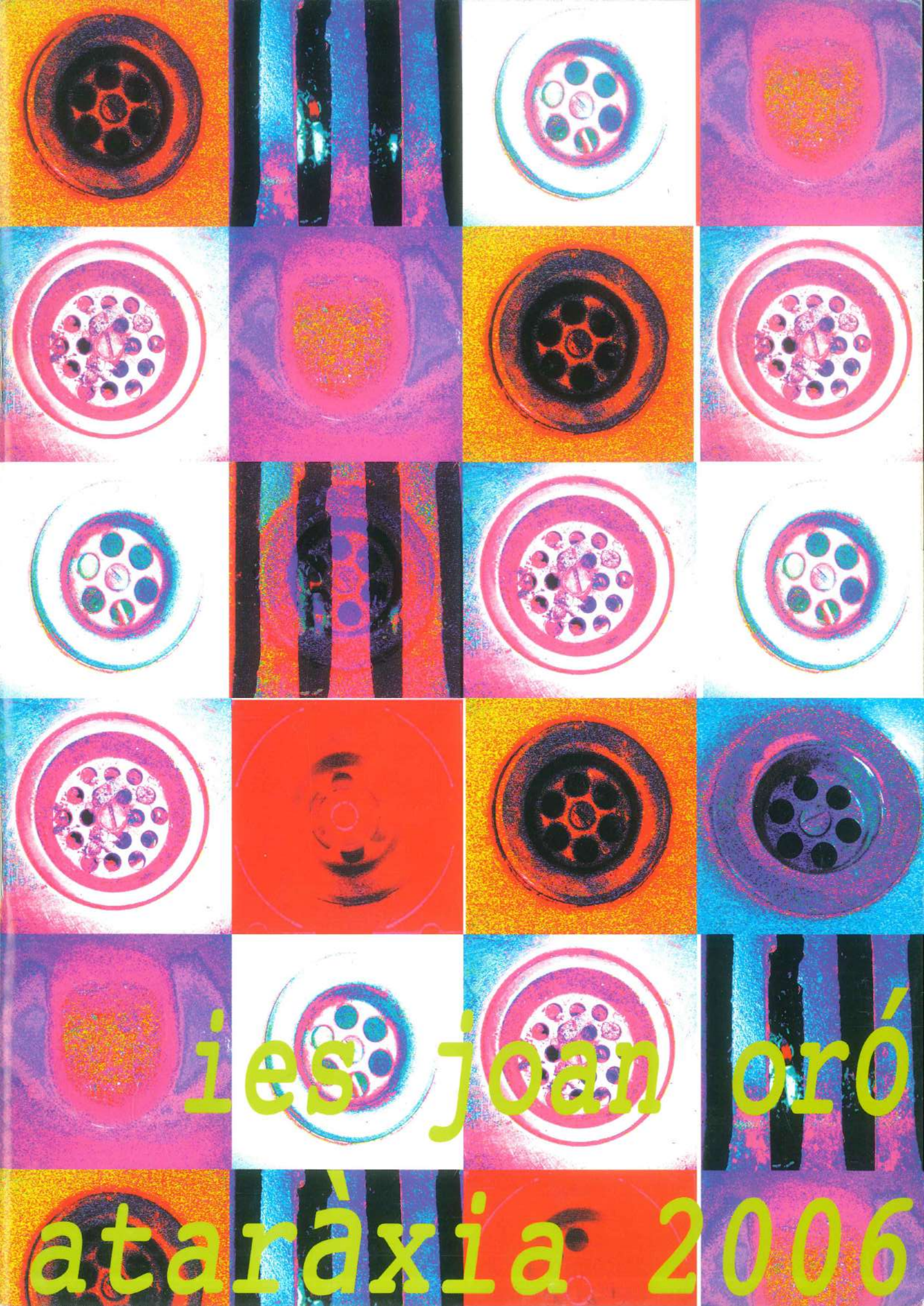




ies joan oró

ataràxia 2006

Editorial

Un cop més surt a la llum la revista ATARÀXIA de l'IES Joan Oró. Aquest any fa el número setze des que va començar la seva edició a les acaballes del curs 1996. Hem d'agrair a tothom que ha intervingut en la seva confecció l'interès i el temps dedicat perquè fos possible la seva sortida dels "tallers" del Cicle Formatiu de Pre-impressió en Arts Gràfiques, els professors i alumnes del qual s'han encarregat de la supervisió i la maquetació de les seves pàgines.

Un agraïment a la professora encarregada, Sra. Rullán i a les alumnes Imma Ruiz i Sandrine Yanmbock que han dedicat moltes hores del seu temps a la recollida de la informació, de les col·laboracions i dels articles de tota mena que ara es presenten a l'abast de tothom.

No puc evitar una referència a l'Associació de Mares i Pares de l'Institut sense la col·laboració i suport econòmic de la qual no hauria sigut possible aquesta edició.

Aprofito l'ocasió per enviar una salutació a tots els companys i personal del Joan Oró, sobre tot a aquells professors que aquest any han arribat al final de la seva trajectòria laboral i es jubilen, Sra. Llovera, Sr. Yus, Sra. Díez i Sra. Taribó. Espero que aquesta retirada sigui veritablement jubilosa, o sigui segons els llatins, retirada "cum júbilo", amb joia, en la nova etapa de la vida que començaran molt aviat.

Per allò que pertoca als que seguim en la feina tant professors com alumnes i personal no docent m'atreveixo a suggerir que aixequin l'esperit del treball ben fet, amb l'entusiasme del sempre estimat nostre, el famós hidalgo Don Quijote de la Mancha, del qual hem celebrat el seu centenari. Una utopia sense límits, l'ensenyament, sempre amb les seves innumerables reformes que hem d'assumir any rere any. Per millor adaptar-nos i no "morir en el intent" també proposo al mateix temps una moderació realista amb els peus a terra i el sentit comú del no menys famós escuder Sancho Panza.

José Manuel Rodríguez, director del centre

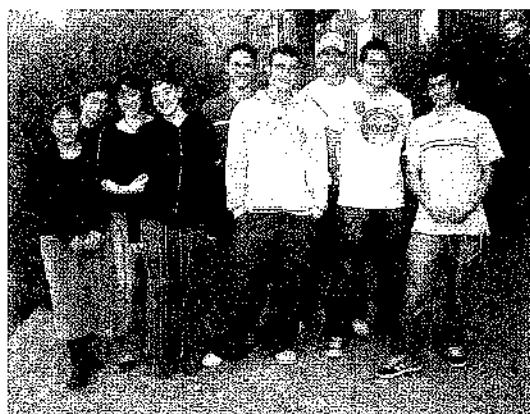
Disseny de portada: Gemma Mirmi

D. L.: L-755-1992

Aquesta revista ha estat editada gràcies al suport de l'AMPA del Joan Oró

Sumari

Activitats	4
Articles	22
Petites biografies.....	36
Reflexions	41
Curiositats	44
Entrevistes	46
Literatura	58
Còmics	70
Passatemps	78
Mascotes	80



Equip de maquetació:

M. Romero, A. Pinyol, M. Serrat, M. Méndez, E. Baños, E. Solé, K. Barci, M. Daza, D. Canyado i A. Gasén.

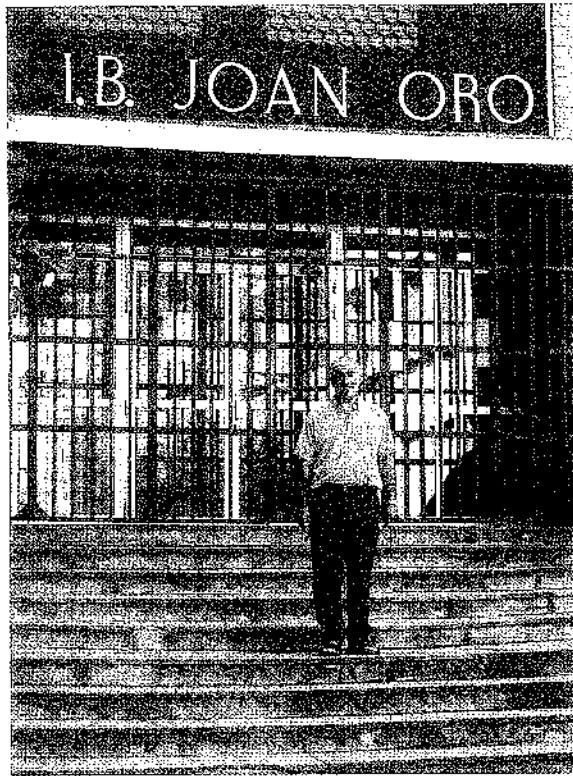
Coordinació: D. Serra



Equip de redacció: Imma Ruiz i Sandrine Yanmbock.

Coordinació: Anna Rullán

JUBILACIÓ DE RAMON USALL

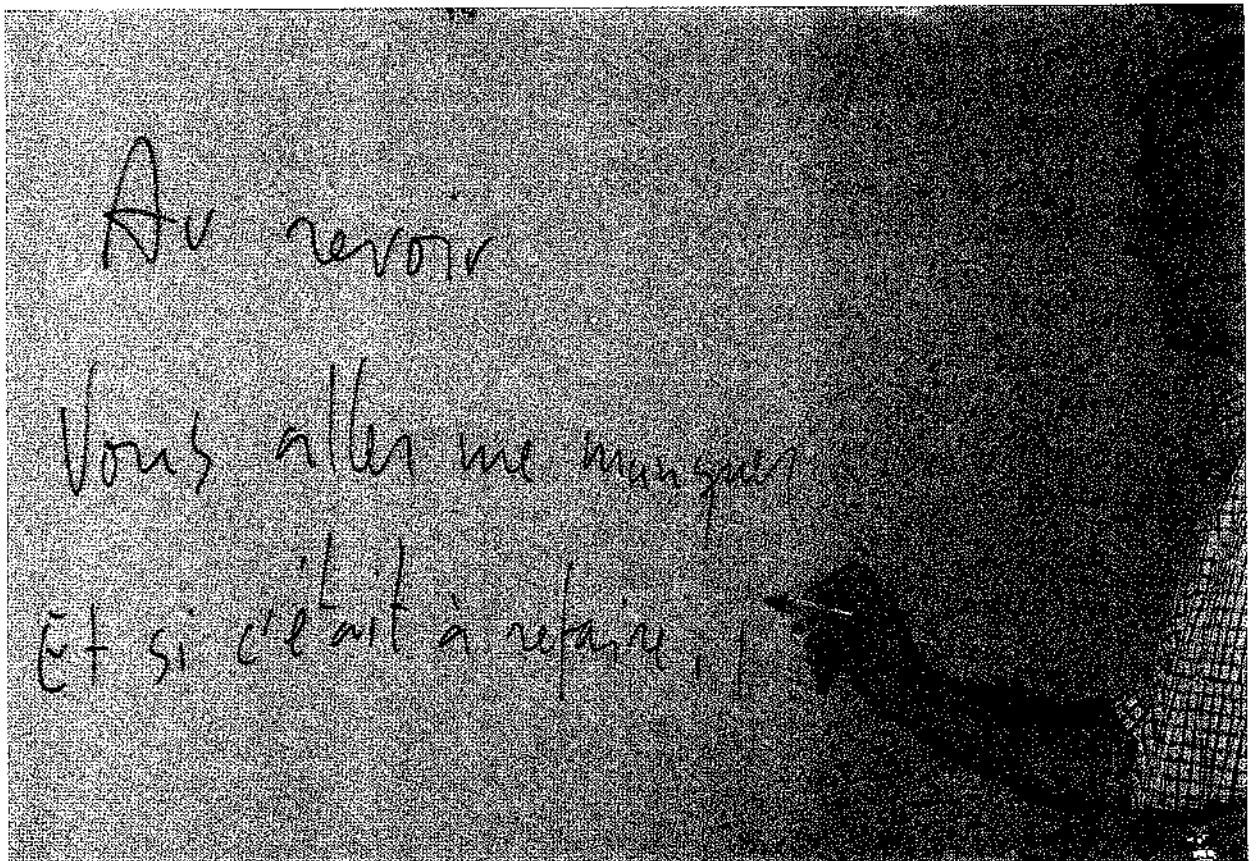


El sr. Usall a l'entrada de l'institut

El curs passat, 2004-05, el Sr. Usall va decidir deixar l'exercici professional actiu; dit altrament, es va jubilar de Catedràtic de Francès de l'IES Joan Oro.

L'estudi de la llengua francesa a l'Ensenyament Secundari ha anat disminuint els darrers cursos. Malgrat ser considerada una llengua de sòlida i prestigiosa cultura, pròxima al nostre país i parlada a tots els continents, els alumnes de Secundària han anat preferint l'anglès com a primera llengua estrangera. No fa gaires anys al nostre Institut, quatre professors ensenyaven Francès: les Sres Freixes, Sánchez, Eroles i el Sr. Usall, el Cap del Seminari, per ser el Catedràtic. D'acord amb la sol·licitud dels alumnes els darrers cursos, el Sr. Usall havia esdevingut l'únic professor de Francès. Aquest motiu fa significativa la seva jubilació. Es pot considerar que clou una etapa en l'àmbit del professorat i en la consideració que els alumnes han tingut de la llengua estrangera com a eina d'aprenentatge.

A més de la tasca acadèmica, sobradament reconeguda, el Sr. Usall ha participat en nombroses activitats educatives i lúdiques. En destaca especialment l'organització dels intercanvis amb Instituts francesos;



A reveure. Us trobaré a faltar. I si mai em calgués repetir-ho... ho faria igual



Rebent una placa commemorativa

els últims realitzats amb el Lycée de la bonica localitat de Pézenas, al Llenguadoc. Els intercanvis d'alumnes de diferents països tenen un gran valor educatiu: faciliten la convivència de diferents cultures, permeten als joves conèixer sistemes educatius i estils de vida diferents del propi, i, en aquest context, la llengua hi té un paper fonamental. Per portar-los a terme, cal un esforç organitzatiu i de preparació que els professors no escatimen, perquè els resultats son prou enriquidors i satisfactoris.

Per la seva dedicació i el seu tracte, el Sr. Usall ha estat molt apreciat pels alumnes, i, no cal dir, ho continua sent pels seus companys. De totes les seves qualitats en podem destacar dues: ressaltar sempre els aspectes positius de les persones i situacions, i la complementària, el seu bon humor.

Com és costum, l'acte de comiat d'un professor el celebrem al dinar de fi de curs. Als postres es fan els parlaments i el lliurament d'obsequis: l'Inspector, Sr. Borrell, ex-company del Claustre, i el director, Sr. Felis glossen la trajectòria professional de l'homenatjat que rep de part de L'Administració dos llibres d'Art de creadors francesos, i un rellotge de tots els companys:

professors, ex-professors, personal del PAS. El Sr. Usall agraeix als presents la seva amistat i companyia en aquest moment significatiu de l'etapa professional.

Desitgem al Sr. Usall que pugui gaudir del temps lliure al seu gust i per molts anys, així com que ens continuï acompanyant en els actes que les seves ocupacions li ho permetin.

C. Palau



«Los cuatro mosqueteros»

GALA 2N DE BATXILLERAT 2005

El 27 va ser el dia escollit, se celebrava, per fi, la gala de la promoció de 1999-2005.

A les 20 hores ens vam trobar tots a la sala d'actes acompanyats de pares, familiars, amics...

En un dia tan especial et sents molt a gust sabent que la gent que t'estimes i t'importa t'acompanya en un moment important de les nostres vides.

L'acte comença amb unes paraules del director, el sr. Josep Felis i del president de l'AMPA sr. Otal... però nosaltres entre tants nervis només fem que mirar-nos i pensar que aquella seria l'última vegada que estiguéssim tots junts, ja que les hores viscudes junts van ser moltes, varem

passar alguns mals moments, ens divertíem... erem com una família

Una vegada acabades les reflexions de professors i alumnes comencen les abraçades, no es podia dissimular l'emoció que sents en aquell moment. Marxes d'un centre on se

t'ha donat una educació com a persona i la major part ja sentíem enyorança abans de marxar.

Però a tots ens ha quedat un tros de l'IES JOAN ORO al nostre cor. És impossible borrar tots els moments viscuts entre aquestes parets.

Maria Teresa Jallow (ex-alumna)



CAMPAMENT DE LA SOLIDARITAT

Entre dies 15 al 30 de juliol de 2005, 10 alumnes del I.E.S. Joan Oró, vam viure una experiència inoblidable a Cuacos de Yuste (Cáceres).

Ens vam reunir amb nois i noies d'Iraq i Espanya. Els nens que provenien del nostre país eren de Salamanca (Fuenteguinaldo), Ciudad Real (Torre de Juan Abad) i Toledo (Illescas). D'Iraq de les zones de Bagdad i Kurdistan.

Tots vam formar part de l'anomenat Campament de la Solidaritat, organitzat per l'ONG "Save the Children" (Salveu els menuts) patrocinat pels "40 Principales". El nostre centre va gaudir de l'ajut i participació de l'IME (Institut Municipal d'Educació de l'Ajuntament de Lleida) als què vull agrair, des d'aquesta revista, el seu interès.

A pesar de ser dues cultures molt diferents, vam poder conèixer junts durant aquest temps.

Al principi tots estàvem a l'expectativa de la situació en que ens trobaríem durant tots aquells dies, però poc a poc vam anar agafant confiança i amistat sempre lligada de molt respecte cap a l'altra cultura tan diferent a la nostra.

La gent d'Iraq ens veien com un país massa liberal i jo penso que ells tenen una cultura massa tancada i estricta.

Els primers dies, les habitacions estaven formades per gent del mateix país, però al tercer dia ens vam barrejar, i quan ens vam començar a conèixer millor, es creà una gran amistat.

Els tenen unes costums i tradicions que nosaltres teníem que respectar com el fet de no menjar carn de porc o beure cinc vegades al dia. I, a la vegada, ells tenien que acostumar-se al nostre comportament occidental.

A mi em sembla bé, perquè cadascú té els seus costums i religions, encara que en alguna no i estigues d'acord, com per exemple, hi havia una noia que mai menjava si s'asseia al davant d'un noi, però al cap del temps la vam fer entendre amb la nostra manera d'actuar a l'hora de menjar, que el que feia era una tonteria.

En aquest campament els gestos han tingut un paper molt important per tal de comunicar-nos.

Recordo un dia que les noies de la meua habitació li vam preguntar (mímicament) a una noia iraquiana com era el seu cabell, ja que durant tot el dia portava un mocador al cap. Ella va tancar la porta amb el passador, va tancar la finestra i gairebé a les fosques es va treure el mocador i ens va ensenyar el seu cabell curt negre i arrissat, ens vam emocionar

molt, doncs, va agafar-nos tanta confiança com per a ensenyar-nos simplement el cabell, però que per a ella era una cosa totalment privada que ningú podia veure i menys encara un noi. Totes la vam dir que tenia un cabell molt bonic, i ella va somriure i se'l va tornar a tapar.

Hi havia diferències en pràcticament tot, es banyaven vestits, menjaven sempre arròs, bevien té, parlaven àrab, pensaven i actuaven de forma diferent.

Però cadascú és com és, i totes aquestes diferències no van influir en la nostra amistat, perquè en el fons tots som iguals. Tots sentim tristesa, alegria, por, ràbia, amor... perquè tots som persones, amb diferències sense importància, que fan de la vida menys avorrida.

L'últim dia... el pitjor, doncs, penses que després d'haver creat una amistat tan maca amb aquestes persones pot ser que no les tornis a veure mai més, però l'experiència ja l'he viscuda i sempre la recordaré i aquestes persones sempre seran amb mi, als meus records, però, hi seran.

Judith Sacristán. 2n-A d'E.S.O.



Cuacos de Yuste, alumnes en un campament de solidaritat



Reunió de tot el grup

VINE I CORRE PELS ALTRES!!!!

L'Aliança Internacional "Save the Children" és el moviment independent per la infància més gran en el món. Treballa en més de 110 països per lluitar pels drets dels nens i nenes i aconseguir millores immediates i duradores en les seves vides.

El passat dia 25 de novembre de 2005, el nostre institut, Joan Oró i l'institut Gili i Gaya, vam organitzar una cursa de solidaritat per tal de recaptar fons en favor dels nens i nenes del Níger. Programes d'ajuda que "Save the Children" posa en marxa a la regió del "Sahel" a la que pertany juntament amb d'altres països, el Níger, zona castigada durant els últims anys per la sequera insistent i combinat amb plagues de llagostes que arrasaren els pocs cultius que els hi quedaven.

Els programes d'ajut són:

El Programa d'Alimentació Suplementària, engorgant centres en diferents poblats, per donar aliments als nens i nenes amb malnutrició moderada.

El Programa d'Atenció Terapèutica Comunitària, destinat atendre els nens i nenes mal alimentats i que pateixen complicacions de salut relacionades amb la malnutrició.

El Programa d'Atenció i Seguiment a les cases dels nens i nenes que no presenten complicacions però tenen malnutrició severa.

La participació era molt fàcil, els corredors només havien de fer mitja volta a la pista d'atletisme. Tots els participants, personal laboral i professors dels centres van col·laborar en l'aportació que era a partir d'un euro i a més a més molts d'ells i d'elles varen participar a la cursa, la qual cosa és d'agrair moltíssim.

Al final de la jornada es recaptaren 672 €.

Els i les participants van viure el moment amb moltes ganes, il·lusió i alegria com és el cas de l'Emma, que comenta el següent:

- "Ui, hauré de treure la pols al xandall..." - senties a dir entre algun profe... - "ei, quan haurem de córrer? mitja volta? Això està superat! Ja ja!!" -

Plens d'il·lusió i després d'haver fet un escalfament a la sala de professors vam baixar al pati on la murga havia començat!!

Nois i noies dels instituts Gili Gaya i Joan Oró omplien la pista per demostrar que encara avui hi ha gent que pensa que la solidaritat és possible, que val la pena moure's pels altres!

Així doncs, què millor que córrer uns relleus passant-nos de l'un a l'altre el "testimoni" de l'esforç, de la lluita amb alegria, del compartir... per simbolitzar que un dia tots aquests nens que viuen en països en vies de desenvolupament puguin créixer amb dignitat, en igualtat de condicions, amb un somriure.

Cursa per «Save the Children»



“Vinga va molt bé que ja hi arribes!!!!”-ens animàvem...

Tothom col·laborava: n'hi havia que donaven les enganxines, altres que nerviosos esperaven a la línia el torn per començar a córrer, altres feien fotos o filmaven, cronometraven el temps, donaven el crit de sortida... sí sí, com us deia tota una moguda!

Potser després d'aquesta cursa realitzada en moltíssimes escoles, haguem pogut enviar als nens i nenes

del Níger un alè d'esperança... però tant important com això és que en el nostre cor hagi renascut algun d'aquests valors que sembla que la nostra societat del consum vulgui enterrar dia a dia.

Si ha estat així... podem somriure.

Fèlix Sacristan, professor

LA CASTANYADA

El dia 28 de novembre es va celebrar a l'institut, un any més la castanyada.

Els alumnes de 4 d'ESO van preparar castanyes per a tothom. Els diners que han guanyat amb la venda de tiquets aniran destinats a la realització del seu viatge de fi de curs.

Els nostres companys s'ho han pres amb il·lusió i s'han organitzat molt bé malgrat l'escassa participació per part de la resta d'alumnes enguany.

Per altra banda, els alumnes de cicles formatius van

amenitzar les dues últimes classes dels alumnes d'ESO amb activitats de tota mena. Els més joves de l'institut van haver de superar proves, ballar, cantar, anar en bicicleta... de l'ESO.

A tots els cursos, en general, els va agradar el sarau que van preparar els companys de cicles. L'enhorabona als organitzadors.

Esperem que l'any que ve hi hagi més participació i entusiasme davant aquesta celebració i que tothom hi pugui participar.

Eric Miranda 4t ESO

3r D'ESO A «PICA LLETRES»

El 26 d'abril de 2006 els/les alumnes de 3r d'ESO van anar a Barcelona a participar en la gravació del programa de TV3 Pica lletres.

Sis participants, seleccionats prèviament a l'institut pels seus coneixements d'ortografia catalana, havien d'anar lletrejant les paraules que el simpàtic presentador del programa, Lluís Gavalrà, (el cantant d'Els Pets) els anava dient augmentant el grau de dificultat en cada ronda.

La resta dels companys i les professores del Departament de català que els acompanyaven asseguts al plató de televisió, animaven i aplaudien l'actuació dels participants.

La dinàmica d'aquest programa està inspirada en el popular concurs National Spelling Bee dels Estats Units.

Resulta realment interessant veure com els adolescents també es poden emocionar amb els encerts ortogràfics dels seus companys i com es crea un ambient d'equip molt engrescador.

D'altra banda motiva els nois a fixar-se més en l'ortografia de les paraules.

L'actuació de l'IES Joan Oró va ser molt satisfactòria i volem felicitar els nostres representants, Núria Ter, Josué Veloz, Fabio Fernández, Jaume Yús, Núria Prades i Daniel Santafé, així com a tots els nois i noies de 3r d'ESO que van col·laborar en aquesta activitat.

Van quedar molt ben classificats i es van endur la “Lletra d'or”, que només es dona quan s'arriba als 1000 punts. Ells els van sobrepassar i a punt estaven de quedar entre els primers quan a última hora errors produïts clarament pel nerviosisme els van fer perdre uns punts. Tot i així van fer molt bon paper.

La sortida a Barcelona es va completar amb una interessant visita a Cosmocaixa.

Departament de Llengua catalana

MAXI

L'àrea municipal de drogodependència de la ciutat de Lleida lluita cada any per intentar frenar el consum de drogues. Els seus esforços es centren en els adolescents i en intentar que aquests no caiguin en el món de les drogues. Per aconseguir aquesta fita, l'àrea municipal de drogodependència duu a terme tot un seguit de programes i iniciatives que intenten prevenir aquest col·lectiu dels problemes als quals s'exposen consumint drogues. Un dels programes que més acceptació i entusiasme desperta entre el jove és el de Maxi.

Maxi és un programa que fa aproximadament uns 7 anys que es duu a terme. És un programa destinat a tots els alumnes de tercer

d' E.S.O. de la ciutat de Lleida. Aquest programa consta, bàsicament, de dues parts: la primera és l'assistència a una obra de teatre que reflexa uns problemes que tenen els adolescents. Aquests problemes, són tractats després a classe en la segona part del programa. Mitjançant uns dossiers, els joves reflexionen sobre els aspectes de la obra teatral i sobre si aquests hàbits són bons o dolents.

L'èxit d'aquest programa rau, en gran part, a la naturalesa de l'obra. Lluny d'ésser una obra profundament tràgica i negativa, Maxi aborda el món de les drogues des d'una perspectiva molt més positiva i diferent a l'habitual. En primer lloc, només cal veure els actors de l'obra. No són gent de 25 o 30 anys. Són actors joves de la

ciutat de Lleida, nois de 15 anys que estudien aquest art a l'Aula Municipal. Això capta l'atenció dels nois i fa que hi prestin molta més atenció. A més, hi hem de sumar que és una comèdia amena i senzilla de seguir, plena de naturalitat i on els personatges no són irreals. Qualsevol persona del públic es pot sentir identificada amb els propis personatges.

Resumint, podríem dir que aquest programa és una excel·lent combinació de tots els ingredients necessaris, per a que els joves es donin realment compte del perill de les drogues i dels efectes que pot comportar el seu consum.

Gerard Tresàncez
4º ESO

Àrea de Prevenció drogodependències



LA PAERIA



Ajuntament de Lleida
Àmbit de Benestar i
Cohesió Social

Regidoria de Serveis Personals



UNA NOVA EXPERIÈNCIA UN RECORD PER SEMPRE

Alumnes de quart d'ESO a Roma

Enguany els alumnes d'ESO que fem el quart curs hem decidit creuar el Mediterrani des del Prat de Llobregat per a tal d'envoltar-nos de la meravella que constitueix la ciutat de Roma.

Durant la setmana escolar del 6 al 10 de març hem pogut admirar tots els monuments, escultures i pintures que ofereix aquesta ciutat històrica. Hem tastat tot tipus de pastes, algunes desconegudes, hem sentit el brogit continu de l'aigua de les fonts romanes, hem caminat per aquells carrers tan caòtics fins que els peus ens han dit prou!... Vaja, que hem aprofitat la nostra excursió al màxim i fins i tot hem aconseguit divertir-nos a totes hores, riure plegats i també hem tingut temps per muntar alguna "festa" improvisada a les habitacions de l'hotel durant la nit. Que ja que estem junts... per què no?

A part d'això, en aquest viatge hem après moltíssimes coses. Degut al nostre contacte diari amb l'Itàlia. Mai se'ns oblidaran paraules i expressions com "Uscita", "Essibire la tessera", "Prego", "Trastevere", "Termini" o "Basilica" que d'aquesta última en trobaves una passa sí una no. Per altra banda, hem estat en contacte amb una cultura que, malgrat s'as-

sembli a la nostra, té algunes diferències curioses i també hem fet classe d'història i art (amb les visites) sense adonar-nos-en. Però el que alguns hem après, que potser és el més important, és a no dir mai que coneixes una persona, ja que amb les estones que hem compartit a Roma junts hem pogut establir vincles amb companys que al llarg d'aquests 4 anys d'ESO no vam tenir l'oportunitat de conèixer com ens hagués agradat.

En conclusió, malgrat l'escàs nombre d'alumnes que érem ens hem divertit al màxim i mai oblidarem les estones agradables que hem viscut.

Només cal empènyer els alumnes de tercer d'ESO a què s'animin a fer una excursió com la d'aquest any i que aconseguixin fer participar la gent en aquest projecte una mica més que en la nostra perquè oportunitats com aquestes són com estels fugaçs, sempre t'alegraràs d'haver-los agafat a temps.

Eric Miranda 4t ESO

SORTIDA A ABIONCILLO

El día 5 nos levantamos para coger el autocar, luego nos pusimos en camino hacia Soria donde visitaríamos sus iglesias románicas la primera que fuimos a ver era el claustro de San Juan de Duero donde pudimos observar los arcos románicos de distintas estilos, la de Santo Domingo, el claustro de la concatedral de San Pedro. Y allí leímos canta el paisaje soriano, de Antonio Machado.

Y luego nos fuimos a Abioncillo, lo primero que hicimos fue dejar las maletas en las habitaciones ir a buscar las sábanas y luego ya a comer, después tuvimos tiempo libre y fuimos al río Abión donde cogimos insectos que vivían en el agua, más tarde los investigamos. Después merendamos e hicimos juegos tradicionales de allí. Tuvimos tiempo libre, cenamos y nos fuimos por la montaña hasta llegar a un sitio donde nos contaron historias.

Al día siguiente nos levantamos y fuimos al Cañón del río Lobos donde por la mañana vimos la ermita templaria de San Bartolomé. Luego comimos y nos subimos al autocar hasta llegar a la cueva de la Galiana Alta allí dentro estaba todo oscuro y nos explicaron cómo el hombre llegó a descubrir y dominar

el fuego reviviendo la historia de la evolución del hombre. Más tarde merendamos, cogimos el autocar y visitamos algunos pueblos.

Por la noche cenamos y fuimos a hacer un taller de astronomía y después hicieron una fiesta, nos pusimos a bailar hasta agotar todas nuestras fuerzas.

Al día siguiente estábamos rendidos, desayunamos, nos preparamos las maletas y cogimos el autocar para llegar a la Laguna Negra donde pudimos ver el lago completamente helado con las montañas nevadas, al final nos dejaron subir la montaña para ver la cascada. Luego volvimos a Abioncillo donde comimos y nos despedimos de los monitores.

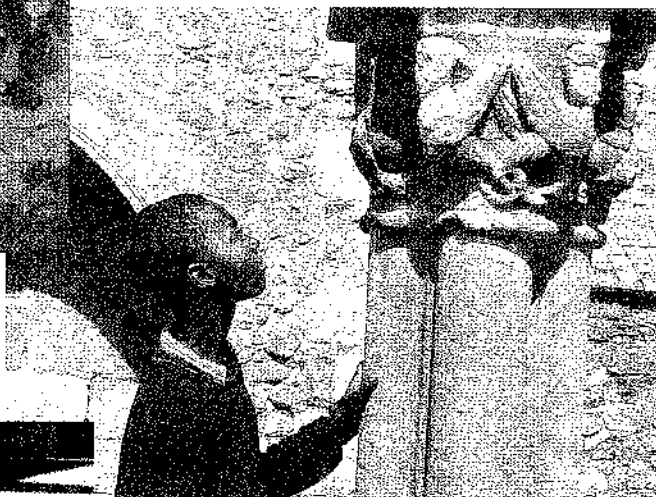
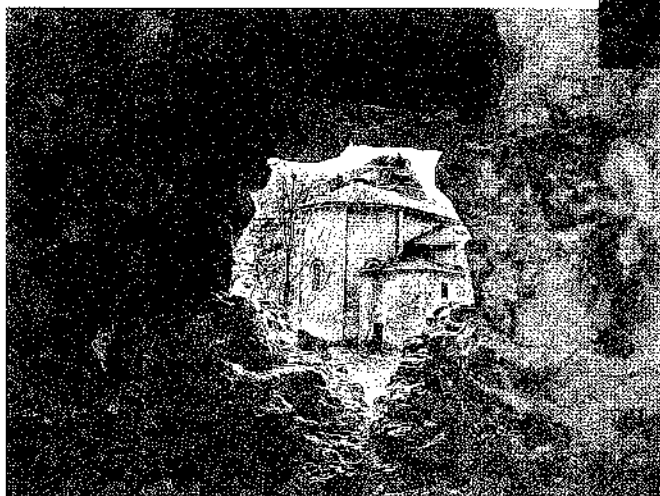
Después nos fuimos hasta Lleida y en el autocar íbamos viendo películas, pero casi todos, del cansancio, nos quedamos dormidos. Paramos en un área de servicio durante unos minutos y después, a casa.

Llegamos al instituto y nos esperaban los padres y el jefe de estudios que nos tenía preparada una sorpresa,... ¡Las notas del trimestre!

Autores: Anna Carvajal, Gerard Utrilla, Rosa Martí, Sergio García



activities



EEI QUE MARXEM A AMSTERDAM!! VIATGE DE BATXILLERAT I CFGM ARTS GRÀFIQUES

Aquest any hem anat de viatge a Amsterdam. La sortida va ser de matinada, amb el vol de les sis del matí des de l'aeroport de Barcelona i amb un avió no apte per a gent de cames llargues!! (jeje) Després d'unes hores de vol vam aterrar a Amsterdam enmig d'una nevada que, per sort, només estava localitzada a la zona de l'aeroport.

Trenta minuts més tard, vam arribar a l'Hotel "Hans Brinker", un super hotel amb unes super instal·lacions (discoteca, menjador, etc). Després ens vam repartir les "suites" de capacitat variable (entre cinc i quatre persones), minibar, "jacuzzi" en cadascuna...

I marxem a prendre contacte amb la ciutat i comença aquesta "experiència cultural".

DIA 6 DE MARÇ

Per ser el primer dia i tenir unes cares poc amigables, degut a la son acumulada, el que vam fer va ser situar-nos i conèixer la plaça Dam, (on l'estàtua d'Atlas presideix l'antic ajuntament) i on vam poder observar tota la immensitat d'Amsterdam i el seu tràfic d'autobusos, bicicletes i tramvies (més d'un es va estressar ja que no sabia ven bé on mirar per creuar el carrer, perquè carretera, carrils bici i peatons era tot del mateix color!!).

A mitja tarda vam deixar "temps lliure" per poder descansar. Molts van aprofitar per anar a dormir.

DIA 7 DE MARÇ

Amb temps molt bo (això vol dir que no plovia...), el vam dedicar a recórrer "l'Amsterdam del segle d'Or", admirant les diverses construccions de la ruta (jardins flotants i les diferents cases als canals, així com el museu de la Bíblia i nombroses esglésies protestants). Després vam passar per "El Jordaan, un barri popular" on està l'Església de l'Oest i, el més important, l'estàtua de l'Anna Frank i la seva casa museu, on vam fer una visita molt interessant.

Continuem pel barri dels hofies, ens parem a un Cafè Marron a prendre alguna cosa i cap a dinar.

A la tarda cap a Java Island, a prop de l'Estació Central per veure habitatges avantguardistes, construïts per arquitectes locals. Quina caminata!!!

A la tornada vam visitar els famosos carrers del "Barri Roig" d'Amsterdam.

DIA 8 DE MARÇ

Plovent i amb molt de fred, vam marxar cap al Museu Van Gogh, per fer una visita cultural i vam voltar pel passeig dels museus. Després vam intentar anar al Coster Diamonds (una fàbrica de diamants) però el grup era massa gran i no ens van deixar entrar...

La tarda la vam dedicar a les "compres de souvenirs" per família, amics...

Per la nit ens vam reunir al "mega-fashion" pub de l'alberg i vam decidir sortir per veure l'ambient de pubs a la plaça Leidse que, per cert, estava a cinc minuts de l'alberg. No vam fer gaire tard, ja que no hi havia massa ambient.





DIA 9 DE MARÇ

Al matí vam caminar per la Amsterdam Medieval, passant pel seu famós Mercat de les Flors, per la Casa dels Tres Canals ... Cap al migdia vam agafar el tramvia amb direcció a una pista de patinatge sobre gel (el revisor del tramvia ens va indicar la parada amb un "podeis bajar" i per dir-nos adéu, pel micròfon va dir "que pasaaa neeeeeng!!!!!!!!!!!!").

A la nit, i per indicació d'unes noies Barcelonines que s'allotjaven a l'alberg, vam anar a la discoteca Paradise, que té la peculiaritat de ser una antiga església convertida en discoteca, amb una acústica molt bona i és un dels locals de moda de la ciutat (grups famosos, com U2, volen gravar els seus acústics aquí!).

A tope de gent i vam arribar més tard que el dia anterior, ja que hi havia molt ambient!! Alguns s'ho van passar molt i molt bé... (jeje).

DIA 10 DE MARÇ

Abandonem l'hotel i, passant per la plaça Rembrandt i el Pont Blau, arribem a l'ajuntament nou d'Amsterdam, on ens esperen per tenir una visita guiada per les seves instal·lacions. Allí, amb una guia (encarregada de la seguretat de la ciutat) i un traductor espanyol, ens van mostrar les instal·lacions d'aquest edifici, que no està permès visitar de manera habitual als turistes ni als grups ("nosotros teníamos enchufe"...). Vam poder veure els indicadors d'alarma en cas d'augment de les marees, la forma de construir la ciutat i ens vam assabentar de diferents llegendes

d'Amsterdam. També vam estar pels despatxos de l'alcalde i les instal·lacions més polítiques del centre (sales de reunió, de congressos...). I ens van fer un regal "vip":

Després d'aquesta visita, vam tenir unes hores lliures per dinar i finalitzar les compres i de tornada cap a Lleida.

I fins aquí una mica de resum de "el diario de a bordo" de la nostra excursió, en la qual ens ho vam passar molt bé!!

AGRAÏMENTS:

Com a professors acompanyants al viatge, volem agrair a tots els expedicionaris el seu comportament "correcte" durant l'excursió i el seu bon rotllo.

També agraïments als tutors dels grups i altres companys de l'institut que han fet possible aquesta excursió.

I, en nom del Institut, agraim l'ajut que ens van oferir des d'Amsterdam Janny Van Preen, José Cuenca i Esperanza Cuenca, ja que gràcies a ells vam poder realitzar les activitats de patinatge de manera gratuïta, així com la visita a l'Ajuntament d'Amsterdam.

Joan Cuenca i Marta Miralles
(Professors acompanyants)

ARTS GRÀFIQUES I ART FUTURA

A l'octubre els alumnes i professors del CFGM Arts Gràfiques vam assistir a la setzena edició d' Art Futura, el festival de creació digital i nous mitjans de referència a Espanya, que es va celebrar al Mercat de les Flors, a Barcelona.

El programa va desplegar un ampli ventall d'activitats: conferències, tallers, presentacions especials, instal·lacions i un potent programa audiovisual.

Entre els apartats d'aquest any destacava la presència de Grangel Studio, que treballen des de fa anys a Barcelona creant el disseny de personatges per a múltiples projectes realitzats als estudis de Hollywood. El projecte que van presentar a Art Futura fou "La Novia Cadàver", la nova pel·lícula de Tim Burton, projecte del qual vam tenir l'oportunitat de veure tots els esbossos creats expressament per aquesta pel·lícula d'animació els personatges, la tipografia pròpia, els paisatges...

L'edició d'aquest any presentava també per primer cop al nostre país les Strandbeest (Criatures de la Platja) de Theo Jansen: immenses escultures robòtiques que es desplacen amb la força del vent. Des de lluny es podrien confondre amb insectes gegants o esquelets de mamuts prehistòrics, però estan realitzats amb materials industrials.

Vam tenir l'oportunitat de conèixer i parlar amb Theo, que ens va fer una demostració de com es mouen les Strandbeest.

Pel que fa al programa audiovisual al qual vam assistir, va incloure els millors nous treballs en animació 3D (Art Futura Show), entre ells Fallen Art de Plastige Image i "9" de Shane Acker (premiats al Sigraph 2005 de Los Angeles), així com les seleccions audiovisuals d'intros de videojocs (Full Motion

Theather), els premis d'animació digital Infografia a Espanya i de Disseny de Videojocs.

En general, Art Futura ens va agradar força. Ara esperant a veure quin serà el programa per la propera edició!



Esbossos de «la novia cadáver» de Tim Burton

El grup a l'exposició Art Futura



Marta Miralles

SALA TEMÀTICA D'ARTS GRÀFIQUES IMPREMTA DE LA DIPUTACIÓ DE LLEIDA

Al desembre ens apuntem a una activitat que ofereix el Programa Educatiu Municipal per aquest curs: anem a la Sala Temàtica d'Arts Gràfiques de la Diputació de Lleida (Complex de La Caparrella).

Un cop allí, el Dionís, la persona encarregada, ens fa una explicació i una visita guiada per tot el recinte de l'Impremta de la Diputació i tenim l'oportunitat de veure l'evolució de la impremta al llarg dels anys mitjançant l'observació de la maquinària històrica.

La majoria de les màquines que integren aquest fons provenen de l'Impremta de la Diputació de Lleida. Altres han arribat per donacions de particulars i empreses del sector. Aquesta maquinària està restaurada i es troba en perfecte funcionament, tal i com ens mostren fent funcionar cadascuna de les que hi estan exposades.

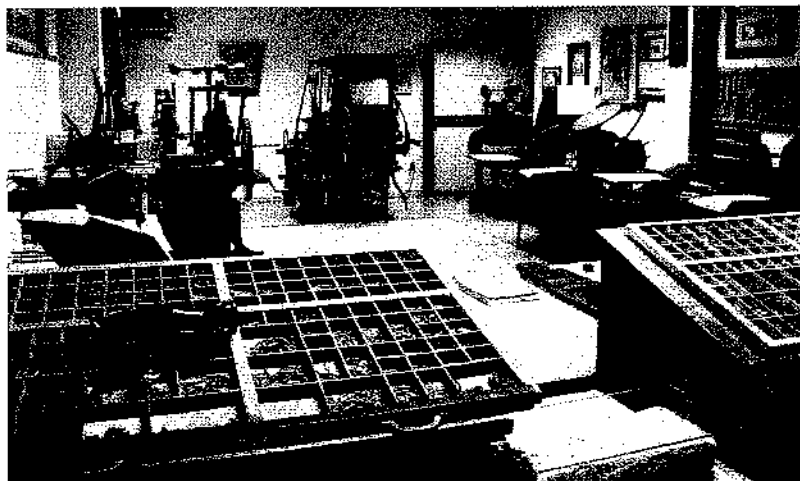
Entre elles hi podem observar: Minerva (normal

i automàtica), una Linotype, una premsa vertical d'estampació en calent, una taladradora d'agulla, un perforador de broca, una cosidora de filferro vertical, una guillotina del 1882, etc. Però, de totes elles, la que més ens crida l'atenció és la LINOTYPE, que data del 1963 i que fou cedida al fons de l'Impremta de la Diputació per l'Editorial Pagès.

Ens expliquen, també, que l'Impremta de la Diputació coordina i publica tots els documents impressos de la Diputació i els seus organismes autònoms i col·labora amb les entitats locals del territori en matèria de publicacions.

Així doncs, després de la visita, ens fem una idea de com era de complicat i costós editar i imprimir treballs ja que ho comparem amb els avantatges de treballar actualment amb l'autoedició utilitzant tots els recursos al nostre abast com els ordinadors i programes propis de disseny gràfic.

Marta Miralles



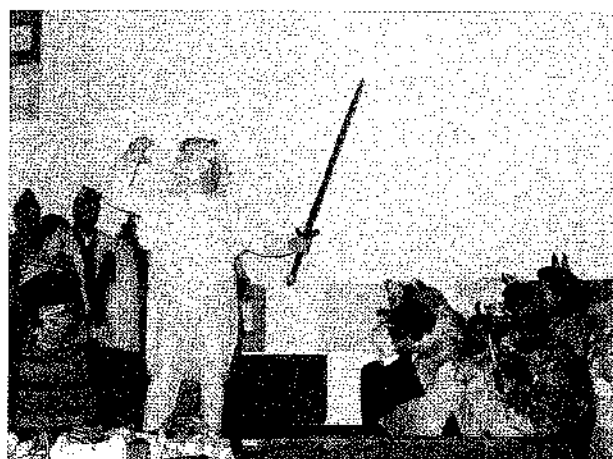
FESTIVAL DE NADAL

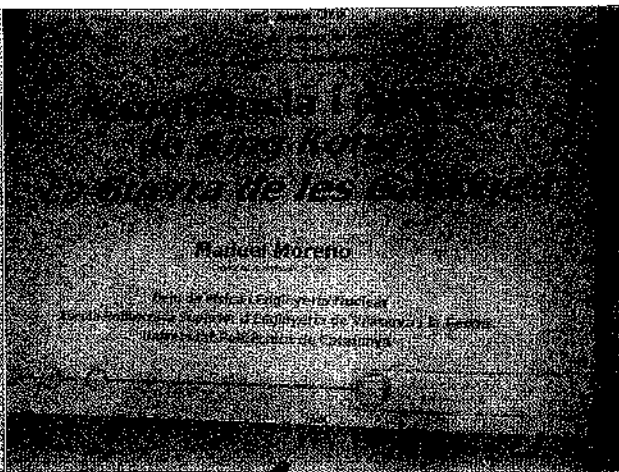
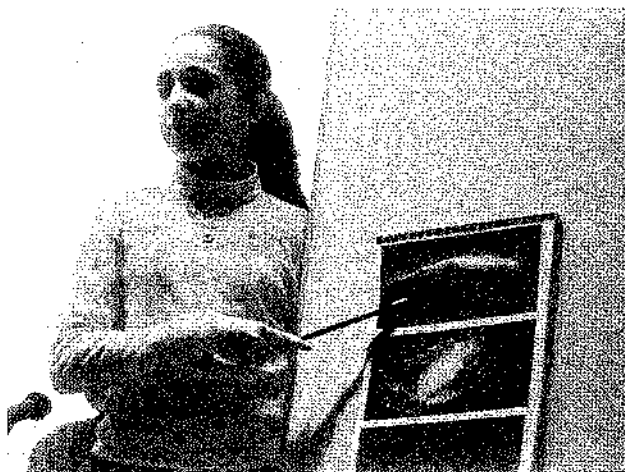
El festival de Navidad que se organizó en el Instituto Joan Oró el 21-12-05, presentado por los alumnos Gerard, Oriol y Nerea, consiguió entusiasmar a todos sus compañeros y profesores.

En primer lugar los profesores hicieron una maravillosa interpretación dels Pastorets. Culminaron su actuación cantando un villancico.

Las tan esperadas actuaciones musicales y de baile a cargo de Neus, Cristina, Jesy, Eva y Sebas nos sorprendieron con unos magníficos números como Batuka o el hip hop, que fueron muy aplaudidos por el público. Como cada año, alumnos de los ciclos nos deleitaron con su participación y malabarismos. Demostraciones sobre bicicletas, actuaciones con cuerdas, fuego... fue una pasada. La verdad es que cada vez se hacen cosas nuevas en nuestros festivales y el público aumenta.

Samina Sacko

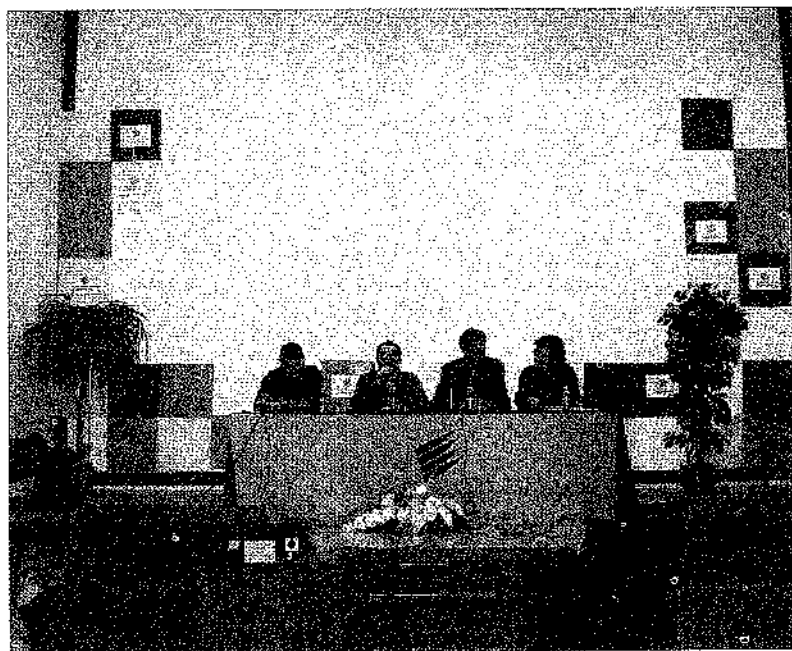




PREMI JOAN ORÓ

Pel que fa al Premi Joan Oró, el nom del conferenciant és Manuel Moreno Lupiáñez, doctor en físiques, professor a la niversitat Politècnica de Catalunya, autor de diversos llibres entre els quals destaca De King Kong a Einstein. La física en la ciencia ficción, Ed. UPC, Barcelona (1999). Té una secció setmanal fixa, Ciencia ficción, al diari El País, suplement Ciberp@ís. El títol de la seva conferència va ésser Tecnociència i cinema: e King Kong a La Guerra de les Galàxies.

La noia que va parlar sobre La Via làctia va ésser la Marian Gómez, del col·legi Frederic Godàs.



J. M. Bueno

a
c
t
i
v
i
t
a
t
s

JORNADA DE PORTES OBERTES

La jornada de portes obertes que es va dur a terme a l' Institut Joan Oro el dia onze de febrer d'aquest any es va iniciar a les onze de la matinada amb un públic minoritari. Entre el públic hi havia pares amb els seus fills de primària i alumnes d'ESO d'aquest institut.

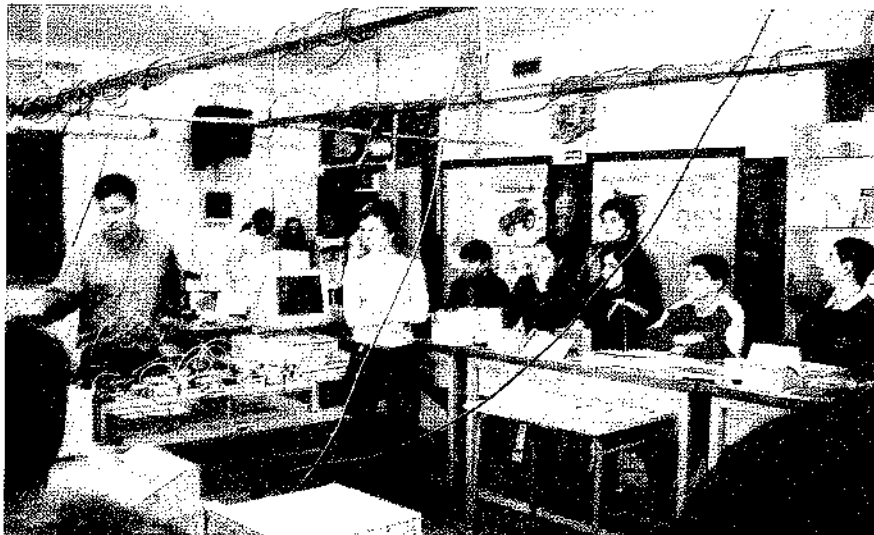
L'acte començà amb una xerrada del nostre director, el Sr José Manuel Rodríguez, que va prosseguir el cap d'estudis, el Sr Josep Felis, i continuà amb la Sra Mirmi. Entre els tres ens van explicar el funcionament del centre, el calendari d'activitats programades per als diferents cursos, els serveis que oferia aquest institut i una breu explicació de les aules.

Després de la conferència van donar un passeig pel recinte fins arribar al seminari de química on el Sr Yus ens esperava amb quatre pràctiques: l'extracció de la cafeïna, la del sabó, el botafumeiro i ens van demostrar que la química pot fer miracles barrejant dos líquids incolors i obtenir un líquid d'un groc intens.

La jornada prosseguí a l'aula de tecnologia on el Sr Laureà i la Sra. Emma ens van mostrar els efectes de la pressió aixafant una llauna sense fer cap força.

L'acte finalitzà amb un cafè al bar de l'Institut.

Anuar Tamí 4t ESO



XXI PREMI AGUSTÍ RICART

Els premis del XXI concurs literari Agustí Ricart de prosa i poesia d'aquest any van ser lliurats als seus guanyadors el dia 28 d'abril.

El jurat estava format per membres de la directiva i dels Departaments de Llengua castellana i Llengua catalana, J.M.Rodríguez, M.Torrego, C.Palau, M.Puig i M.Sorribes.

L'acte va constar d'un recital de poemes sobre la primavera, estació de la rosa de Sant Jordi, del ressorgiment de la natura i font d'inspiració per als poetes, acompanyats al piano pels alumnes A.Rodríguez, J.Sacristan i D.Sacristan.

Els rapsodes van ser els alumnes d'ESO Andrea Santos, Anna Cabrera, Dèlia Sacristan, Cristian Gaspa, Cristian Sofron, Judit

Sacristan i Marc Herrero, els quals van recitar poemes de Salvador Espriu, Josep M.de Sagarra, Joan Maragall, J.R.Jiménez i Antonio Machado.

La presentació de l'acte va correspondre a un alumne de 4t d'ESO, Eric Miranda.

La guanyadora de Batxillerat en la modalitat de prosa va ser Zaira Jovells amb l'obra El despertar.

En la modalitat de poesia va guanyar Imma Ruiz amb l'obra Recuerdo.

Pel que fa a l'ESO només va haver un primer premi, l'obra narrativa de Gerard Tresàncez ¿Cuál es tu precio?.

Tots els premis van ser de 90 euros.

També va rebre un premi especial, atorgat per l'institut, a iniciativa del Departament de Matemàtiques, l'alumne Eric Miranda per la seva brillant participació en la prova "Cangur".

A tots ells els felicitem de tot cor.

1R PREMI DE PROSA D'ESO GERARD TRESÀNCHEZ. 4T ESO

¿CUÁL ES TU PRECIO?

El casi imperceptible reflejo de aquella luna creciente era todo cuanto traspasaba por las ventanas. La habitación estaba casi a oscuras. Una simple vela ardía encima del escritorio. Una vela que el fuego devoraba a placer, lenta pero mortíferamente. La vida de la vela se acortaba implacablemente. El fuego dejaba en esa atmósfera su propia huella. Decenas de sombras y objetos inofensivos cogían personalidad propia. Eran unas sombras con movimiento. Cada vez que la llama temblaba, las sombras se expandían por las paredes, comiéndose el espacio. Estas sombras eran capaces de transmitir al aire. Un aire cargado de un hedor insoportable y repugnante. Un hedor que traspasaba la piel y se calaba en lo más hondo de los huesos. Capaz de quemar las fosas nasales y hundir en una pesadilla a cualquier ser que lo respirase.

La habitación, más bien pequeña, tenía forma rectangular. Uno de sus lados estrechos daba a la calle. Cuatro ventanucos pequeños era todo cuanto aquella pared ofrecía, eso y unos pocos cuadros deformados por la mano del pintor. En una de las paredes había una enorme librería. La madera color noche estaba gastada. Estaba podrida por el interior. La humedad se la había comido poco a poco y como un ácido la había deformado. Las astillas que salían amenazadoras cortaban como hojas afiladas. La mayor parte de sus libros estaban destrozados. Las cubiertas mostraban agujeros y rasguños. Alguna de sus hojas colgaba arrancada por el alrededor. Como si fuesen garras quienes los leían. Los libros hablaban de nigromancia, de química y de física y de muchas otras ciencias ocultas, materias no bien vistas por la gente vulgar o sensata. Entre los libros abundaban figuras de gárgolas y seres irreales, unas muestras del esperpento en su máximo esplendor, que ayudaban a separar los libros. Las formas deformadas formaban un cuadro difícil de mirar. Las otras dos paredes eran el horror personificado.

[...]

a
c
t
i
v
i
t
a
t
s

1R PREMI DE PROSA DE
BATXILLERAT.
ZAIRA JOVELLS.

EL DESPERTAR

Mi nombre es Ilkka y hace varios siglos que mi vida cambió por completo. En aquel momento yo vivía solo en un viejo edificio del centro de la ciudad.

No solía relacionarme con mucha gente, quizá fuera por mi trabajo, pasaba horas en el taller de encuadernación. Pero también influía mi carácter. Siempre he sido un joven muy reservado y un poco antisocial. Esto me ocurría desde que era un niño. Siempre había tenido una relación difícil con mis padres, por eso al cumplir la mayoría de edad decidí que lo mejor sería vivir por mi cuenta. Sólo había una persona con la que tenía simpatía. Un amigo de la infancia, Alioshka.

Una noche Alioshka pasó por mi casa y me invitó a una copa en un bar que hacía poco que habían abierto. Además hacía unos días que no nos veíamos y nos vendría bien charlar de nuestras cosas.

Nos dirigimos hacia el bar dando un paseo por el centro, ya que no se encontraba muy lejos de mi casa. Aquella zona no era una de las mejores de la ciudad. No tenía muy buena reputación. Todos los edificios eran ya muy antiguos y la mayoría estaban desocupados.

Al cabo de un rato llegamos al local. Nos detuvimos delante de la puerta. Era una puerta antigua, deteriorada e imperceptible a simple vista. No imaginamos por qué razón estaba situada estratégicamente de aquella manera, era casi imposible la entrada. El cartel parecía oculto en la sombra.

Una vez dentro nos quedamos perplejos, al ver el ambiente que reinaba en él. Era un lugar sombrío, apenas había luz, nada más que unas pocas velas. Las paredes estaban pintadas de colores oscuros, cosa que no ayudaba a iluminar la sala. Alioshka y yo decidimos sentarnos en uno de los divanes. Todos eran de terciopelo, unos negros y otros morados.

[...]



Els premiats amb el jurat

1R PREMI DE POESIA DE
BATXILLERAT.
IMMA RUIZ

RECUERDO

Era pequeño, negro,
Elegante y rencoroso.
Dos cielos en sus ojos,
Rojos en lo oscuro.

Lo recuerdo corriendo,
Lo recuerdo durmiendo,
Lo recuerdo conmigo,
Lo recuerdo en sueños.

En el invierno frío
Se veía en el suelo.
Al lado de la estufa,
Calentándose en silencio.

Las noches en que venía
Y en los pies se quedaba.
Era suave, celoso,
Hermoso. Precioso.

Lo recuerdo corriendo,
Lo recuerdo durmiendo,
Lo recuerdo conmigo,
Lo recuerdo en sueños.

En el calor veraniego
Se veía en el balcón.
Tomando el fresco calor
De nuevo en silencio.

Cuando me acercaba
Me clavaba la mirada.
Si lo acariciaba
Me arañaba (¡no pasaba nada!)

Lo recuerdo corriendo,
Lo recuerdo durmiendo,
Lo recuerdo conmigo,
Lo recuerdo en sueños.

Y ahora resulta
Que no está.
Me ha dejado,
Mi preciado gato.

ENS VISITEN ELS AMERICANS!



ANIME

Ya se ha hablado en Ataraxia, más de una vez, sobre el manga. Pero en esta ocasión, nos gustaría indagar en su versión animada (anime). Mas, antes de eso, repasaremos rápidamente el manga.

El manga es el cómic japonés en papel. Osamu Tezuka (Japón, 1928-1989), fue el primer mangaka, con su Astro Boy (que, hoy en día, todavía es bastante conocido). El manga está compuesto por varios géneros, entre los cuales cabe destacar (porque son los más conocidos) el shonen y el shojo.

El anime, como ya se ha mencionado antes, es cuando un manga toma vida en la televisión o el cine (en pocas ocasiones es al revés). Es bastante frecuente que la historia, cambie totalmente. Esto se debe a que el ritmo del manga no es el mismo que el del anime, y así estos últimos se ahorran destripar el desenlace del primero (entre muchas otras cosas).

Últimamente, incluso se está mezclando lo americano con el manganime, creando así series que, aun siendo historias americanas de superhéroes (como suelen ser), los dibujos tienen los rasgos característicos del estilo japonés. Un ejemplo claro serían los Teen Titans, basado en personajes como lo son: Robin, Star Fire, Beast Boy, Cyborg y Raven.

Gracias al anime, de las series se acaban sacando muchos productos, que abarcan desde simples lápices, a discos de música o peluches. Incluso, si la serie tiene mucho éxito, existen Ova's, un gran extra a la hora de disfrutar más de cierto manganime.

Como no hay mucho más que decir (ya que sólo queríamos hablar en general, porque en realidad, el tema da para largo), aquí un pequeño glosario manganime.

Anime: Palabra que proviene del termino inglés 'animation' utilizada para referirse a las series y películas animadas.

Assitant: Ayudante del mangaka.

Bisojo: Significa 'chicas bonitas' y se utiliza al referirse a las típicas protagonistas de manga (aunque no siempre).

Bishonen: Significa 'chicos guapos' y se utiliza al referirse a los típicos protagonistas de manga (aunque no siempre)

Boys love: Romance entre chicos. Normalmente para público femenino.

CD Drama: CD's con imágenes, novelas, etc... basados en manga.

Computer Generated Illustration (CGI): ilustraciones por ordenador para anime. Ilustraciones manga pintadas por ordenador.

Chile: Representa a un personaje de manga con forma de niño.

Doujinshi: manga hecho por fans y basado en algún manga de éxito.

Ecchi: sinónimo de hentai.

Fansub: Aunque ilegal, este video no oficial con anime subtulado en el propio idioma ha sido muy importante en Occidente.

Fanfic: Relato inventado basado en un manganime escrito por fans.

Gensakushe: guionista de manga.

Hentai: significa pervertido, y se refiere al manganime para adultos por su alto contenido sexual.

Idol: cantante pop, actor, etc... muy famoso entre los jóvenes.

Kawaii: Atractivo o 'mono'.

Ketsuekigata: Grupo sanguíneo. Algo muy importante para los mangas porque según los japone-

ses define el carácter.

Kodomo manga: kodomo significa niño. 'Manga para niños'.

Manga: Cómic japonés en blanco y negro (a veces con algunas páginas en color). Nombre dado en 1814 por el artista Hokusai.

Manga No Kamisama: 'El dios del Manga' (Osamu Tezuka).

Mangaka: Dibujante del manga (a veces también guionista de la obra).

Mecha: Normalmente se utiliza para referirse a los robots grandes.

Otaku: En Occidente se refiere al fan acérrimo del manga y anime.

Original video Animation (OVA-OAV): Anime que no se emite en TV, es vendido directamente en video.

Seiyuu: Doblador profesional para series o películas.

Seien: Significa 'hombre joven'. Para público entre los 15 y 25 años.

Sensei: Título honorífico. Dado para referirse a un maestro o experto en alguna disciplina concreta.

Shojo: "chica". Para muchachas de hasta 18 años.

Shonen: "chico". Para muchachos de hasta 18 años.

Zashi: Nombre de las revistas periódicas donde se publica manga.

Algunos estudios de animación conocidos por si queréis buscar más cosas son: AIC, Bandai Visual (Emotion), Bee Train, Brócoli, CLAMP, Cloverleaf, GAINAX, GONZO Digimation, J.C. STAFF, Madhouse Production, Nipón Animation, OLM/Oriental Light and Magic, Pioneer LDC, Production I.G., Studio 4°C, Studio BONES, Studio Ghibli, Studio Pierrot, Sunrise, Tatsunoko Productions y Toei Animation.

Inmaculada Ruiz

APRENDRE LLENGÜES ESTRANGERES AVUI

Avui en dia ja ningú es qüestiona la necessitat d'aprendre una llengua estrangera. Un ciutadà del segle 21 ha de tenir accés a totes les fonts d'informació possibles i ser capaç de comunicar-se amb tothom, parli la llengua que parli. No és estrany, doncs, que una àmplia majoria dels habitants europeus parlin com a mínim dues o tres llengües. No obstant aquesta necessitat, alguna cosa falla perquè el nivell de comunicació en anglès dels catalans i dels espanyols no arriba a la mitjana europea. Què falla aleshores?

El Departament d'Educació demana als centres de primària que introdueixin l'anglès als sis anys, però això no és garantia d'una millor competència comunicativa en acabar l'ESO o el batxillerat deu o dotze anys més tard. Segons el resultat de la investigació d'un grup de recerca de la Universitat de Barcelona, en acabar la secundària no hi ha diferències significatives entre els que van començar als 6 o als 10 anys. L'edat no és doncs un factor determinant en l'aprenentatge.

Fallen les metodologies? El professorat cada cop està més preparat i és especialista de la matèria, té moltes més oportunitats de posar-se al dia i té al seu abast un munt de recursos pedagògics que fan molt complicada la tria. Probablement hauríem de posar més èmfasi a l'aula en estratègies comunicatives. A vegades pensem que aprendre una llengua és aprendre la seva gramàtica i una llista més o menys llarga de pa-

raules. Però, de fet, aprendre una llengua és molt més que això. És aprendre com utilitzar aquesta nova llengua per a fer coses: demanar favors, llegir un anunci, intercanviar opinions, interessar-se per la salut d'una persona, donar les gràcies, buscar informacions... En altres paraules, l'objectiu és aconseguir comunicar-se en aquesta llengua. Per assolir aquest objectiu hem de desenvolupar la nostra comprensió lectora i auditiva, i la nostra expressió oral i escrita. Però, a més a més, quan s'aprèn una llengua estrangera també s'han d'aprendre els costums de la societat que l'utilitza i a veure el món en què aquesta llengua interacciona. Apart de literatura, art, història... també s'han d'aprendre totes aquelles petites coses que són necessàries per poder viure utilitzant aquesta llengua, la llengua necessària per actuar de manera convenient i ser capaç de comunicar-se amb èxit. Quan s'aprèn anglès, s'ha d'aprendre que el sopar, entre les 6 i les 7 de la tarda, és l'àpat més important del dia; que a les adreces el número de la casa va davant del nom del carrer, i que si quedes amb un amic a migdia no has quedat a les dues sinó a les dotze.

Però l'anglès no s'aprèn únicament anant a classe. Hi hauria d'haver un input social: veure pel·lícules en versió original, mantenir les locucions originals en telenotícies i programes de tertúlia, llegir premsa anglesa a casa nostra, escoltar cançons en anglès, fer viatges i intercanvis, entre moltes altres coses. Tothom podem buscar com fer part dels nostres hobbies en anglès. Per

exemple si ens agraden els mangas, podem llegir algun còmic en anglès.

Aprendre una llengua no és fàcil. Un nen o una nena triga gairebé tres anys a produir frases senceres en la seva llengua mare tot i que la sent moltes hores al dia i, a més a més, té una necessitat molt imminent per aprendre-la. Quan aprenem una llengua estrangera no rebem ni la quarta part d'aquest input, així doncs trigarem més. Però si tots els nens i les nenes, sigui quina sigui la seva intel·ligència o la seva aptitud, són capaços de dominar la seva llengua, també són capaços d'entendre i fer-se entendre en una llengua estrangera. Cal perdre la por a enfrontar-se a una llengua no preparada, practicar les estratègies que s'utilitzen normalment en la llengua nadiua però que en front d'una llengua estrangera es deixen de banda. Sobretot cal crear situacions de necessitat. Hi ha un proverbi en anglès que diu que es pot portar el cavall al riu però no pots obligar-lo a beure aigua. Cada persona ha de ser responsable del seu aprenentatge: ha d'estar disposat a experimentar, a equivocar-se, a sentir vergonya o ridícul. El que hem d'aconseguir és que s'utilitzi la llengua estrangera com un mitjà per expressar les seves idees, que és en definitiva del que es tracta.

Montse Irun

BODEGAS COVINCA

Uno de los mejores vinos del Campo de Cariñena recibe el nombre de magnífica Torre Mudéjar de Longares, municipio situado a 38 km de Zaragoza y en el corazón de la Denominación de Origen Cariñena.

Las excelentes añadas de los últimos años, especialmente el 1998 han hecho del vino "Gran Reserva Torrelongares" y "Marqués de Ballestar Gran Reserva" un digno embajador del vino de esa tierra tanto en Alemania (60 %) como en Bélgica, Holanda, Dinamarca (20 %) y otros muchos países. Longares presume desde hace muchos años de comercializar y vender un gran cava de Vilafranca del Penedès bajo el etiquetado Brut y que goza de gran aceptación entre sus clientes, lejos de las solemnes tonterías de hacer boicot a las cosas buenas. Desde aquí brindamos con un buen vino de Longares y un excelente cava de Vilafranca maños y catalanes, caminamos juntos en el buen hacer y el buen beber.

La bodega, creada en 1987 como consecuencia de la unión de la cooperativa viti-

vinícola de Longares y la Cooperativa San Nicolás de Tolentino de Almonacid de la Sierra es dirigida en la actualidad por un equipo joven y profesional. Cuenta 700 viticultores asociados que cultivan 3 000 hectáreas con las variedades tintas garnacha, tempranillo, cariñena y vidadillo de Almonacid y la blanca macabeo, todas ellas, en un singular entorno situado a 650 metros de latitud. Variedades que históricamente han viajado a través del valle del Ebro al resto de España y Francia. Un buen número de vinos famosos han sido elaborados con estas procedencias durante siglos. La acusada

personalidad de estas uvas viene proporcionada por el peculiar clima de esta zona de Aragón: árido, caluroso, seco y tamizado por el conocido cierzo. Un enólogo joven, José Manuel Mainar, se responsabiliza de la elaboración y control de las diferentes marcas.

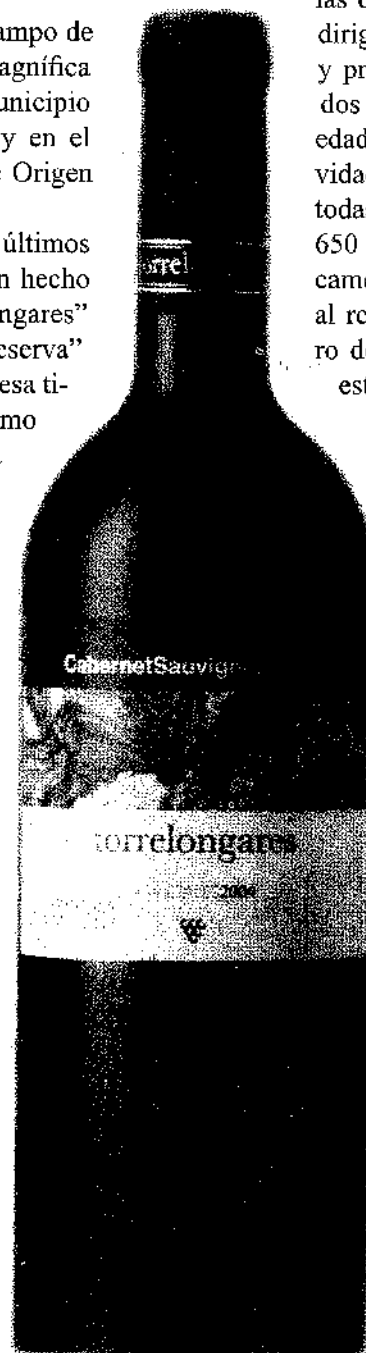
Todo el proceso ha sido modernizado recientemente con importantes inversiones en edificios, maquinaria de elaboración (depósitos de fermentación inoxidable, prensas neumáticas o despalladoras horizontales) y naves de crianza, así como una nueva planta embotelladora.

Más de 2 500 barricas de roble americano y francés contienen vinos que reposan hasta alcanzar su madurez, fusionando los matices de la madera con los aromas de los propios caldos hasta lograr un perfecto equilibrio. Este afán permanente por obtener el mayor grado de calidad ha posibilitado una

implantación en el mercado internacional que, en los últimos años, está teniendo una

importancia que supera, en tres veces, el vino destinado al consumo nacional.

Antonio Yus



PERSPECTIVES ENERGÈTIQUES EN LA PRIMERA MEITAT DEL SEGLE XXI I PROBLEMÀTICA AMBIENTAL.

L'Energia és un motor fonamental per al desenvolupament de la societat. És necessari assegurar el proveïment energètic en el present i en el futur, per tant des del punt de vista de la disponibilitat, com des del punt de vista econòmic, cal mantenir la porta oberta a les diverses opcions de generació, incloent totes les tecnologies i combustibles, i incorporant les innovacions que puguin sorgir.

Per tant la política energètica de la major part de països, es basa en la disponibilitat de diverses fonts d'energia, per tal d'evitar la dependència del subministre. En definitiva una bona política energètica cal que tingui en compte aspectes com:

- Sobrecapacitat suficient per tal de abastir la demanda.
- Diversificació de fonts: geogràfica i per tecnologies.
- Autoabastiment energètic.
- Estabilitat i competitivitat de costos.
- Estabilitat del preu a mig i llarg plaç.
- Compatibilitat amb les exigències ambientals. (Protocol de Kioto).
- Manteniment de la capacitat nacional en I+D i tecnològiques.

A tot l'anteriorment citat, cal tenir molt en compte la situació d'impacte ambiental que pateix l'atmosfera, degut a les emissions i els seus efectes. Avui està acceptat que les emissions de determinats gasos a l'atmosfera tenen un impacte important i negatiu en el medi ambient.

Es denomina efecte hivernacle al sobreescalfament de la superfície

terrestre degut a l'increment de la quantitat d'energia solar que és atrapada per l'atmosfera, degut a determinats gasos, dels quals la seva presència i proporció és deguda a l'acció humana, els gasos d'efecte hivernacle més importants són:

- Diòxid de carboni (CO₂)
- Metà (CH₄)
- Òxids de Nitrogen (NO_x)
- Clorofluorocarbons (CFC)
- Hexafluor de sofre (SF₆)

Són els combustibles fòssils els principals responsables de les emissions de CO₂, a més produeixen una àmplia gama de contaminants tòxics depenent del tipus de combustible i de la tecnologia emprada en la seva combustió: NO_x, SO₂, impureses inorgàniques i elements radiactius o metalls pesats volàtils com el mercuri.

Els NO_x i SO₂, són els principals responsables de la pluja àcida i provenen, en la seva major part, de les centrals tèrmiques de carbó i refineries.

El NO_x, juga una paper important en la destrucció de l'ozó, que causa l'entrada de radiacions espacials que són perjudicials per les formes de vida terrestres.

Les conseqüències del canvi climàtic, produït per l'efecte hivernacle, segons els científics, degut a les activitats humanes són:

- Canvi de les variables climàtiques: increment de la temperatura global mitjana, disminució de la capa de neu, pujada del nivell del mar, augment de les pluges (en certs llocs).

- Processos migratoris humans.
- Augment del nombre de tempestes i la seva intensitat.
- Incendis forestals.
- Major presència d'inundacions i riudes.
- Extensió de plagues i malalties cap a noves zones.
- Pèrdua de capacitat productiva agrícola.
- Increment de l'erosió.

A curt termini, les previsions són de continuar cremant hidrocarburs (derivats del petroli, gas natural), amb tota la problemàtica que se'n deriva.

Potenciar les energies renovables poc econòmiques i no realment alternatives respecte al sistema convencional.

Alguns països estan mirant l'energia nuclear com una alternativa bona per tal de solucionar els problemes d'augment de la demanda energètica, i poder complir el Protocol de Kioto, en definitiva aconseguir una reducció de la contaminació.

Les centrals nuclears de 3^a i 4^a generació amb potències de 1 000 Mwe a 1 600 Mwe asseguren segons els constructors una seguretat total, utilitzant mètodes d'activació dels sistemes de seguretat mitjançant seguretat passiva, és a dir no es necessita l'acció humana, per activar els sistemes de seguretat i control de la central.

Cal esperar que la humanitat sàpiga afrontar en la segona meitat del segle XXI, els problemes energètics, la fusió nuclear, amb el projecte ITER, potser una llum d'esperança.

Laureà Huguet i Caufapé

L'AULA D'ACOLLIDA



Els alumnes d'aula d'acollida som nois i noies de 12 a 16 anys que hem arribat fa uns mesos a Catalunya. Som de països diferents: Romania, Marroc, Xina, Corea, Brasil, Lituània, Colòmbia, República Dominicana, Algèria, Argentina, Veneçuela, Bulgària... Ja veieu tot de nois i noies de cultures i llengües diferents, però tots tenim un mateix propòsit: aprendre la llengua catalana per poder entendre aquesta nova societat que ens ha rebut i acollit tan amablement.



Quan vam arribar aquí ho vam trobar tot molt difícil i diferent. Sentíem continuament enyorança de la nostra família i el nostre país. No resulta gens fàcil abandonar tot allò que durant molts anys de la teva vida t'has anat fent teu; però fuges perquè esperes trobar una cosa millor. Tanmateix la nostra arribada a l'institut fou molt dura i difícil: un entorn desconegut i una llengua que no enteníem. Va ser llavors que ens van explicar que aniríem a l'aula d'acollida on ens ensenyarien a parlar i entendre el català. I la veritat és que a poc a poc ens hem anat incorporant al país i a la gent, i hem d'admetre que la llengua ha estat l'eina fonamental per fer-ho.



Què és l'aula d'acollida per a nosaltres? Doncs bé, l'aula d'acollida és un espai del centre en el qual els alumnes que procedim d'indrets molt diversos, és a dir, de països diferents, ens sentim "protegits". És un espai d'aprenentatge on tots som diferents i parlem llen-

gües diferents, on tots aprenem a respectar aquesta diferència, i, un cop establert aquest respecte i comprensió, ens proposem buscar alguna cosa que ens permeti integrar-nos a la nova societat que ens acull. Aquesta cosa és l'aprenentatge d'una llengua, en aquest cas la llengua catalana.

Volem dir, també que el centre ens ha facilitat molt aquest aprenentatge. Disposem d'una aula molt ben equipada: ordinadors, televisor, DVD, material didàctic de tot tipus, etc. La veritat és que ens hi trobem força bé, sempre ens provoca tristesa haver d'abandonar aquest espai i integrar-nos a l'aula ordinària; però, sabem que és el nostre destí i que per això hem anat allí. Ara ja entenem moltíssim el que ens diuen en català, però som conscients que ens hem d'esforçar molt encara per poder-lo parlar. Alguns de nosaltres ja ens hem incorporat a la classe amb la resta del grup en algunes assignatures i hem de reconèixer que encara ens costa poder seguir una classe amb normalitat.

La veritat és que, després d'uns mesos aquí, trobem a faltar menys allò que hem deixat enrere, i, a poc a poc, anem fent nostra aquesta nova ciutat, Lleida, la nostra terra d'acollida.

Els alumnes de l'Aula d'Acollida
del curs 2005-2006

HIKIKOMORI

(ひきこもり・引き籠り)

Y como el mundo no es tan bello como parece y surgen enfermedades cuando se supone que las demás están curadas, ya sean físicas o psicológicas, vamos a hablaros de una que últimamente está afectando bastante a Japón, aunque seguramente también afectará a España.

Empezaremos aclarando el significado de Hikikomori: aislamiento, reclusión o todos los sinónimos que podáis encontrar.

El Hikikomori afecta más que nada a adolescentes, el 77 % de ellos, chicos. Hay ya más de un millón de jóvenes con este problema, los cuales se encierran en su habitación (normalmente) después de tener algún problema con los estudios, con la familia o con los amigos... Y aunque parezca algo de un día, no es así porque suelen recluírse desde varios días a años completos. No comen con la familia, y se pasan el día jugando, leyendo, escribiendo, dibujando, durmiendo o lo que les guste. Por supuesto, dejan de ir a la escuela o al instituto, y muchas veces (sino todas) los padres no hacen nada más que concederles todos sus caprichos.

El Hikikomori surge de la presión social en el mundo japonés. Ya desde la más tierna infancia tienen que hacer exámenes para el ingreso en parvularios y guarderías, y a medida que van creciendo, las dificultades no disminuyen. También influyen los compañeros, que pueden abusar o insultar a otros estudiantes por varias razo-

nes (aquí a eso se llama bulling). Esto les provoca timidez, inseguridad y otros factores que siendo visibles, acaban en la enfermedad psicológica y afectiva de la que estamos hablando. En estos casos, los padres no saben qué hacer y tardan bastante en solicitar la ayuda de un especialista. Al ser las madres las que suelen ocuparse de los niños pues los padres trabajan, éstos suelen esperar que se le pase pronto. Dejan la solución del problema en manos de su mujer. Por esta razón y por la falta de información la gente no hace mucho caso a este problema, que "ya se solucionará tarde o temprano", y no se esfuerzan en intentar solucionarlo.

Al final, pasados algunos años, el propio hikikomori sale de su confinamiento, pero al haber perdido el contacto social y al haberse retrasado en los estudios, se complica su adaptación al mundo que le rodea. Es frecuente su reacción violenta ante los problemas cotidianos. La solución no es fácil ni clara. Los expertos japoneses optan por esperar a que el hikikomori se reincorpore él mismo. Los occidentales creen que lo mejor es actuar y forzar si es necesario la curación. Existen centros especializados para ayudar a las familias que padecen este problema.

Inmaculada Ruiz
1º Bachillerato

INJUSTÍCIES INFANTILS

Nosaltres a diari vivim la vida, i no ens plantejem que en aquest mateix moment es pot estar morint un nen, no per culpa d'un accident sino, únicament,, per no poder menjar. Normalment no pensem en això, ja que tenim les nostres necessitats bàsiques cobertes, com ara l'alimentació i la sanitat, el vestit i l'habitatge, l'educació i l'estima dels què ens envolten. Algunes de les injustícies que es pateixen son les següents:

Entre 250 000 i 500 000 nens queden cecs a l'any per falta de vitamina A.

Cada dia 30 000 nens moren d'enfermetats fàcilment previsible.

Cada 14 segons un nen es queda orfe a causa de la SIDA.

En una catàstrofe natural o un conflicte armat, els nens son sempre els que mes pateixen.

Cada any un milió de menors son atrapats per xarxes de la prostitució infantil.

125 milions de nens no han anat mai a l'escola.

246 milions de nens es veuen obligats a treballar, i 73 milions tenen menys de 10 anys.

Tot això realment fa mal. M'agradaria plantejar una polèmica que hi ha sobre l'explotació de treball infantil. Com ja sabeu hi han unes grans empreses de marques de sabatilles esportives que donen treball a molts nens pobres al món. La qüestió és que podem fer nosaltres per evitar-ho? Podem comprar aquestes marques i que aquestos nens treballin moltes hores, i els paguin 5

cèntims, quan a les botigues ens costen 50 €. Podem no comprar aquestes marques, que despatxin a aquests nens, i que no treballin i per tant deixin de guanyar els 5 miserables cèntims. En realitat no hi podem fer res ja que en aquestes dues propostes els nens surten perdent. Hi han altres mètodes de procurar que totes les injustícies que existeixen no es puguin realitzar. Hi han ONG, com per exemple «SAVE THE CHILDREN» que vol dir salvem als nens, que es preocupa de evitar-les.

Aquesta organització no governamental que treballa des del 1919, lluita per un món mes just. Compta amb organitzacions nacionals a 27 països que plegades conformen L'Aliança Internacional «Save the Children», i que és present a més de 100 països amb programes d'ajut, i que actua sense fer cap tipus de discriminació per raons polítiques, ètniques o religioses. He arribat a la conclusió que el respecte als drets humans comença per l'infància, per això, hem de lluitar perquè el fet de ser menor d'edat no signifiqui ser menor en drets.

Judith Sacristán de Andrés. 2n-A
d'ESO.

INCENDIS SENSE FI

Els incendis amenacen cada dia la vida als boscos. Un problema que s'ha fet molt gran a Portugal als estius i que cada dia s'emporta més i més hectàrees d'arbres i provoca una acceleració de la desforestació del país molt greu. Molts són els factors que agreugen la situació, però els portuguesos encara no entenen com pot ser que cremi set vegades més al seu país que al seu veí, Espanya, tenint en compte que aquest últim té un territori cinc vegades més gran que Portugal. Una dada impactant però ho és més el nombre d'hectàrees que porten cremades fins a finals d'agost: més de 180 000 hectàrees negres i inertes. Això suposa que en els primers vuit mesos de l'any 2004, el foc ha arrasat més del dos per cent del territori lusità i no cal dir que la majoria, tristament, són provocats. En concret un 95% d'aquests desastres estiuenes tenen l'origen en mans humanes.

Ser bomber a Portugal implica un perill addicional, la gran majoria d'ells són voluntaris (alguns inexperts i altres amb molta experiència adquirida però cap sense formació) i els cossos no disposen del material d'extinció suficient com tampoc de diners per comprar-ne de nous. Per altra banda, com que no hi ha prou mitjans, demanen auxili als països de la Unió Europea i prometen la compra de material d'extinció de cara a l'any que ve. Tot plegat no soluciona el problema perquè la solució no és apagar els focs com més ràpid millor sinó evitar que n'hi hagi com menys millor.

A la gent els desanima molt engegar la televisió i veure als noticia-

ris com el foc s'enduu a les seves cases, els seus conreus, els arbres que els rodegen i tots pregunten el mateix: per què tants incendis i per què en provoquen tants.

Abans no passava això. Als boscos portuguesos hi creixen d'una manera notable els matolls. Fa trenta anys encara es trobava en plena societat rural i a molts pobles només s'hi podia viure a base dels conreus i la cria d'animals. Llavors cada any anaven a les àrees forestals i tallaven tots els matolls que hi trobaven, els estenien pel terra de les corts, fent la funció de llit per als animals. Una practica habitual potser a molts pobles d'Espanya en temps anteriors.

Però el país s'ha desenvolupat i aquest procés només el fan encara un grup reduït de ramaders de pobles de muntanya.

El problema que comporten aquests petits arbustos i herbes és que propaguen d'una manera molt més ràpida els incendis; per això s'han llançat moltes crides, la més representativa del president de la República portuguesa Jorge Sampaio, demanant que netegin les àrees forestals cada any per així alentir l'evolució del foc en aquestes zones.

Tenint en compte aquest matís, podem deduir que en aquest últims anys s'ha perdut la consciència de la conservació de les àrees verdes i la naturalesa en general. I per tornar a recuperar-la serà difícil tot i què ja s'han mobilitzat grups de gent per sensibilitzar de nou la societat i així ajuntar esforços per combatre l'indesitjat turista que cada any omple Portugal d'una atmosfera gris, trista i indignant.

Més de 125 persones han sigut

detingudes, acusades de portar la firma d'un o més incendis. La majoria ja han estat alliberades, però qui sap si entre elles hi ha algú que tornarà a llençar l'espuma que acabarà amb la vida d'una zona? Perquè tants incendis provocats? Quins interessos es podrien amagar darrere de tot? Els rumors són bastants però cap d'ells encara té una prova consistent. De totes maneres tard o d'hora es desvetllaran alguns perquè. Malgrat la sorprenent llibertat d'expressió que hi ha entre la societat i la facilitat amb la qual s'exposen els casos de corrupció als mitjans públics de comunicació i com els culpables assumeixen la responsabilitat d'una manera molt honrada, són molts els portuguesos que practiquen la corrupció i ho fan sense que ningú se n'adoni, comprant el silenci dels qui els descobreixen o, fins i tot, protegits per organitzacions o persones.

Qui pagarà la factura de tot plegat seran les generacions futures. És lamentable que un país tan bonic i amb tantes possibilitats de riquesa no sigui aprofitat i s'escolin els diners i els ecosistemes per l'aiguera cada estiu. Els portuguesos estan indignats, enfurismats, avergonyits i volen canviar la situació. Algun dia guanyaran la batalla al foc.

Eric miranda

LOS JUEGOS DE RPG O DE ROL

Buenas, en esta sección hablaremos sobre los juegos de RPG y de Rol, para que veáis más o menos de qué tratan y por qué tienen cierta polémica y rechazo de algunos grupos de consumidores. Hay Rol de mesa y de videojuegos, en este caso hablaremos de este último.

Los juegos de Rol son más llevaderos que los de mesa, pues los de mesa tardas meses y años en avanzar con tu personaje, en cambio con los de plataforma el juego se avanza rápidamente sin tener que estar tanto tiempo jugando, no es por descalificar a los juegos de mesa, pero si no tienes tiempo o simplemente no te gusta invertirlo en un juego es una alternativa bastante buena y recomendable.

Los videojuegos de Rol se caracterizan por ser una aventura desarrollada alrededor de una o un grupo de personas, pero del grupo siempre suele sobresalir un aventurero. Él y su grupo normalmente tiene varios poderes que les ayudaran a superar obstáculos de la aventura.

En estos juegos también se suelen ver razas como las del Señor de los Anillos (de Tolkien): humanos, elfos, medianos (Hobbits en el libro antes mencionado), gnomos semiorcos y enanos, estas son las más comunes aunque no tienen por qué aparecer todas, o simplemente hay otras que las sustituyen. Las aventuras se suelen ver en una especie de Edad Media humana aunque no la siguen perfectamente por algunos elementos fantásticos de cosecha propia de los creadores.

La polémica de estos juegos empieza el día que en el que algunos niños o no tan niños empiezan a imitar a algunos personajes de estos juegos, causando daño a otras personas o llegando incluso a matarlas. No debéis alarmaros pues son casos totalmente aislados, hay muchos jugadores de rol de mesa y de plataforma que no hemos causado daños por esta modalidad de juego, toda persona es un mundo y como tales a algunos les afectan las cosas de diferente modo que a otros.

Los juegos más populares o que más renombre han hecho en estos últimos tiempos son: Neverwinter Nights (Las noches de "Neverwinter") y sus respectivas expansiones que pertenecen a la casa de Dungeon And Dragons (Dragones y Mazmorras), muy especializada en estos juegos y que a todo el mundo o casi todo que ha jugado a sus juegos han acabado enamorados o al menos satisfechos de su trabajo. Esta casa ha hecho multitud de juegos de este tipo y ahora parece que hay un auge de este tipo, y las marcas de videoconsolas están apostando por estos juegos que parecían en decaída.

Otro título del que ahora se está hablando mucho es Fable: The Lost Capter (Fábula: los capítulos perdidos), un juego en el que el protagonista vive en una aldea tranquila hasta que un grupo de bandidos ataca la aldea, lo que vemos como un simple ataque es toda una conspiración. Podremos ver cómo nuestro personaje crece hasta la vejez, ir por el camino del mal o del bien (todo depende de nuestras decisiones y actos), incluso hacer una familia y tener tu propio hogar: un juego que sin duda creo que engancha desde el primer día.

Luis Pestaña
Primero de Bachillerato

Never winter nights



HERGÉ I JULES VERNE

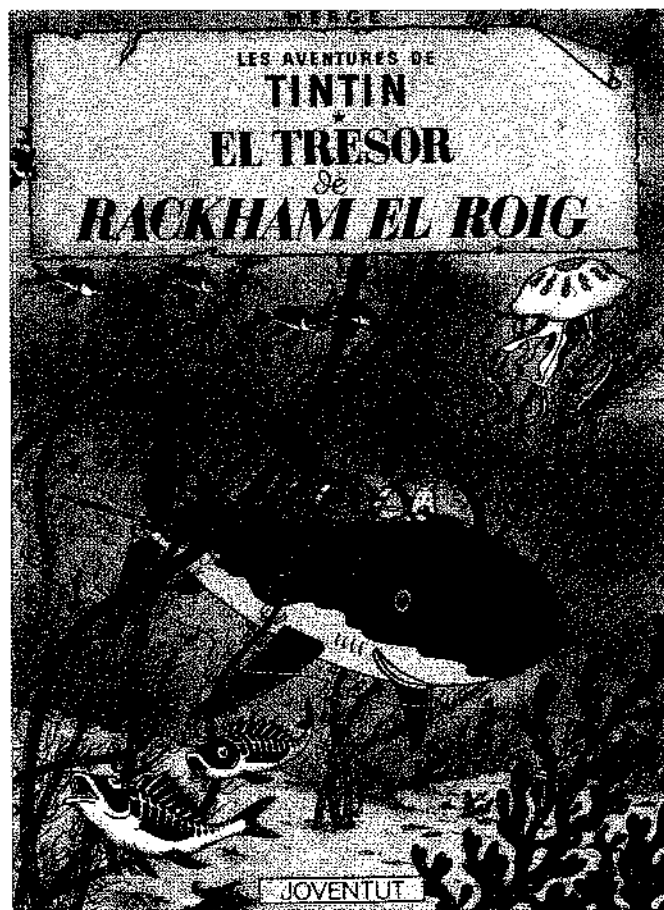
El creador de Tintín, Georges Remi, que passà a la història amb el nom d'Hergé, pseudònim confeccionat amb les inicials intercanviades del seu nom i cognom, s'enfrontà ben aviat amb el món de la lectura. Com succeeix amb molts altres escriptors, els autors que l'han precedit nodreixen el seu imaginari. Mark Twain, Robert Stevenson o Charles Dickens li esdevenen familiars. Tanmateix, als 13 anys, no sembla apreciar massa l'obra de Verne, *Vingt Mille Lieues sous les Mers* que considera inversemblant, sense credibilitat. Pretén que això no

el va animar a endinsar-se en el món vernià. Però quan crea el seu personatge, tria per a ell l'ofici de reporter en la millor tradició de Verne que va popularitzar herois amb el mateix ofici com Alcide Jolivet o Harry Blount. A més, als seus àlbums es troben moltes al·lusions a l'escriptor d'Amiens, com els seus títols *Objectif Lune* i la seva continuació *On a marché sur la Lune*, que semblen directament inspirats dels de Verne *De la Terre à la Lune* i *Autour de la Lune*. Algunes veus havien subratllat la influència de Verne en l'obra d'Hergé: Robert Pourvoyeur o Philippe Delorme. Amb tot, Hergé assegura que Verne no

es troba entre les seues fonts directes (i cal tenir en compte que Georges Remi es documentava acuradament abans de confeccionar les aventures de Tintín). El 1998 Jean-Paul Tornasi i Michel Deligne publiquen a les edicions Lefrancq de Brussel·les un llibre força interessant. Porta per títol *Tintin chez Jules Verne*. La finalitat del llibre es demostrar tot el que Hergé deu a Jules Verne i sobretot a les il·lustracions que acompanyaven al segle XIX les primeres edicions de les seves obres, realitzades per l'editor Hetzel. L'any 2005, el centenari de la mort de Jules Verne ha donat lloc a nombroses reedicions

Portades dels contes «el secret de l'unicorn i de «20 000 legües sota el mar





Portades dels contes «El secret de l'unicorn» i de «20 000 legües sota el mar»

de les seves obres així com a diverses exposicions i manifestacions a l'entorn de la seva figura i de la seva obra. Tothom ha pogut comprovar la veracitat de les afirmacions de Tornasi i Deligne, ja que les il·lustracions s'han popularitzat arreu. Amb tot, un especialista d'Hergé com Benoit Peeters, que publica una remarcable biografia el 2002, vol minimitzar l'importància de Jules Verne a l'obra d'Hergé i troba excessives les afirmacions dels dos autors esmentats. Peeters no dubta d'Hergé quan afirma que Verne no li agradava i atribueix la presència de l'escriptor a les seves obres als seus col·laboradors, principal-

ment a Jacques Van Melkebeke que era un lector incansable. Però tant si es tracta d'una lectura directa com d'una lectura de segona mà a través dels seus ajudants, el fet és que l'influència verniana no es pot negar i que Hergé la va fer seva acceptant les aportacions dels seus col·laboradors. Això no disminueix l'originalitat de Georges Remi, ans al contrari, posa de manifest la seva cultura i les seves arrels. Cap obra no neix del no res i Tintin no és una excepció. La comparació entre Verne i Hergé resulta apassionant. Un exemple ben significatiu el constitueix la contraposició de les portades de Le Secret de la Licorne amb Les

enfants du capitaine Grant i de Le Trésor de Rackham le Rouge amb Vingt mille lieues sous les Mers. Es una bona ocasió per conèixer ambdós autors establint les semblances i les diferències entre ells. Això pot animar a llegir i a redescobrir la seva obra.

Ramon Usall i Salvia

SAINT-MALO

Una ciutat situada entre la terra i el cel.

Saint-Malo és una ciutat de la Bretanya, on aquest estiu va anar l'alumna de 1er de Batxillerat Sandrine Yanmbock, en ser-li concedida una beca de la Generalitat de Catalunya. Va estar allí dues setmanes que per a ella van ser magnífiques. Va anar el dia 15 de Juliol i va tornar el 29 del mateix mes. Es va trobar amb altres joves (uns 26), la majoria dels quals eren de Barcelona i uns altres de Girona. Però de Lleida només eren dues noies, ella i Laura Negre, una alumna de l'Institut de la Bordeta. 'Tot era genial' diu la Sandrine. I a continuació, ens parla una mica de Saint-Malo (no del que va fer!!).

Hi ha més de 3000 quilometres de costes, topades pels vents a Bretanya, amb espadades, platges, ports... Va ser al port de Saint-Malo on s'organitzaven al segle XVI, les expedicions del descobriment del Nou Món. Als segles XVII i XVIII, els pirates sortien des d'allí per a atacar els vaixells enemics en tots els mars del món per això es diu de Saint-Malo que és 'Una ciutat Corsària'.

La vella ciutat, en part destruïda durant la Segona Guerra Mundial, està completament reconstruïda ara.

El castell de Saint-Malo va ser bastit entre els segles XII i XV. La ciutat de Saint-Malo es divideix en dos barris.

Intra-murs: com indica el seu nom, és la part de la ciutat que es troba entre les muralles i on es concentren gairebé totes les

activitats: s'hi troben un munt de botigues, restaurants, hotels. Allí està la casa de la Duquessa Anna de Bretanya. Els turistes hi abunden, sobretot a l'estiu.

Extra-murs: és fora de les muralles, és la ciutat en sí, amb moltes cases boniques, hospital, universitat, camp de futbol...

Hi ha més de 4 platges a aquesta petita però magnífica ciutat. I als seus voltants més de 300 illes.

Saint-Malo és una ciutat de somni.

Sandrine Yanmbock

EL PRIMER DIA D' INSTITUT

DIA 12-9 05

Era dilluns, el gran dia. Nois i noies del barri de Cappont, que havíem decidit estudiar a l'Institut Joan Oró vam quedar per anar-hi tots junts. Durant el trajecte anàvem contents i il·lusionats, però quan vam arribar ens vam donar un ensurt, al veure gent més gran que nosaltres i d'altres cultures... A les 10h el Sr Director ens va dir que passéssim a la sala d'actes. Allà vam conèixer a la nostra tutora, la Sra Sánchez, i als nostres companys de classe. Després vam pujar a la classe i vam fer una xerrada amb la nostra tutora. A continuació vàrem fer unes proves que decidirien a quina classe aniríem segons l'assignatura. La Sra tutora ens va calmar ja que teníem molta por. A les dotze vam marxar cap a casa fins al dia següent.

Ana Carvajal

CENTENARI DEL NAIXEMENT DE SEVERO OCHOA

Severo Ochoa de Albornoz va néixer a Lluarca (Astúries), el 24 de setembre de 1905. Va estudiar Medicina a l'Universitat de Madrid, on es va graduar el 1929. El seu interès per la biologia es va veure estimulat per les publicacions del neuròleg Santiago Ramón y Cajal d'aquell moment.

Va començar a treballar a Heidelberg, Alemanya, amb el Doctor Otto Meyerhof, estudiant la bioquímica i la fisiologia del múscul. L'any 1932 va treballar a Londres amb el professor H. W. Dudley en un camp relativament nou: l'enzimologia. L'any 41 va viatjar a Amèrica, on féu estades en diferents universitats realitzant importants investigacions en el camp dels mecanismes enzimàtics del metabolisme oxidatiu. L'any 1956, després de més de 15 anys vivint a Amèrica, va esdevenir ciutadà americà.

El Professor Ochoa va destacar per la seva apassionada i entusiasta dedicació a la disciplina científica que més l'interessava: la bioquímica. El seu tracte amable, la seva cordialitat i accessibilitat era molt coneguda i apreciada per tota la comunitat científica internacional. Seves són aquestes paraules, dirigides als estudiants que acudien a les seves conferències: «Si trabajáis firme y con entusiasmo, la Ciencia llenará vuestra vida», «Si os apasiona la Ciencia haceros científicos. No penséis lo que va a ser de vosotros».

La transcendència de la seva contribució al desenvolupament de la ciència és inqüestionable i la seva influència va ser decisiva en els

iniciis de la Bioquímica i la Biologia Molecular a Espanya. Moltes de les aportacions realitzades per Severo Ochoa son plenament vigents avui dia i van ser les bases que permeteren la construcció de la disciplina anomenada Biologia Molecular.

Les aportacions d'Ochoa i el seu grup d'investigadors se centren en quatre grans àrees:

- El metabolisme oxidatiu: amb aportacions essencials en l'oxidació del piruvat i etapes clau del cicle de Krebs.
- El descobriment de la polinucleotidfosforilasa i estudis sobre la síntesi d'àcids ribonucleics. Ochoa va aconseguir amb aquest enzim i per primera vegada la síntesi d'àcid ribonucleic (ARN) in vitro l'any 1955. Per aquest descobriment va ser guardonat amb el Premi Nòbel de Medicina el 1959.
- Aportacions fonamentals pel desciframent del codi genètic.
- Aportacions i crítiques que van permetre dissenyar el mecanisme de la síntesi de proteïnes en bacteris i en cèl·lules eucariotes, així com els seus sistemes de regulació.

Ochoa va ser nomenat Doctor Honoris Causa de nombroses universitats: Washington, Glasgow, Oxford, Salamanca, Brasil... Morí l'any 1993 després d'una llarga vida dedicada a la recerca i la divulgació de la biologia molecular i la bioquímica.

Escala doble hélix ADN (Dalí)
Salvador Dalí va dedicar aquest quadre al científic Severo Ochoa. Fa referència a l'escala de l'ADN. Es veuen àngels en l'Escala de Jacob a la qual es refereixen també els cabalistes.

WEBCOMICS

Suponemos que los comics tan solo pueden ser en versión papel. Así los hemos ido viendo a lo largo de nuestra vida. Con la llegada de los ordenadores y la informática, no podía faltar un cambio en su presentación y tendencias. La versión de los cómics en internet, normalmente hecha por y para fans, se llama webcómic (la misma palabra lo indica).

Comenzaremos diciendo que los tipos son muy variados, desde los que podrían llamarse más simples, siendo hechos a mano y tirando más bien a graciosos, a otros más estilizados donde resalta el colorido. Dejando de lado el estilo, las historias son aún más variadas si cabe: magia, dinosaurios, romances, chistes, demonios... Es tan amplia la gama que eligiendo cuál leer nos podemos pasar un buen rato e incluso todo el día.

Hay incluso veces donde puedes descargar fondos de pantalla o "skins" para win zip de dicho cómic.

Hay de todos los idiomas, predominando en inglés al ser la lengua más internacional. Aquí os hablaremos de un grupo en especial, y en español. ¿Por qué? porque queramos o no, el castellano es la lengua que la mayoría de aquí mejor

conocemos y el terreno donde yo puedo meterme, si queremos ser menos discretos.

El WEE (Webcómic en español) es un foro donde se reúnen dibujantes (guionistas, lectores de los cómics on-line, etc.) para presentar, mostrar, halagar, criticar y dialogar. La mayoría de gente registrada en él son autores, pero eso no impide que haya un buen ambiente y que entre ellos se intercambien ideas, opiniones y demás cuestiones semejantes. Tampoco se dedican a hablar de sus cómics. Aunque es el tema principal, alrededor de lo que gira casi todo, podemos encontrar juegos, tests, ayudas y cada día que pasa, muchas cosas cada vez más variadas. Incluso hay una especie de concurso (no se puede llamar así exactamente) donde sale elegido cada mes o semana uno de los cómics como el mejor. La gente puede ir comentando qué cosas le gustan o dar consejos de qué se puede cambiar.

Es un foro entretenido donde se pueden conocer cosas nuevas y gente de muchos y variados lugares de habla hispánica, es una sencilla manera de hacer amigos que además te ayudarán (y ayudarás) con el tema que os hizo conocerlos.

En definitiva, si queréis pasar un buen rato leyendo y hablando, y vuestro inglés no es lo que se considera del todo maravilloso, podéis pasaros por este foro y hacer una ojeada a los cómics, que seguro habrá alguno que sea de vuestro gusto.

(Dirección del WEE en estos momentos: <http://hed.comicgenesis.com/wee.html>)

Inmaculada Ruiz



L'ESPORT DE LLEIDA EN CRISI

No podem dir que la temporada 2005-2006 que està a punt d'acabar hagi estat positiva per a l'esport lleidatà. De fet, només un, o com a màxim dos equips, semblen en condicions d'aconseguir els objectius que s'havien marcat a començament de temporada. Però anem a pams i estudiem cas per cas per veure què ha passat en els diferents esports.

Començant pel futbol, la Unió Esportiva Lleida haurà de patir fins al final de temporada per poder aconseguir la permanència a la Segona Divisió A, l'únic objectiu al qual, segons s'assegurava des del mateix Club, es podia aspirar aquesta temporada. Al Lleida encara li falten sumar alguns punts per aconseguir-la de forma matemàtica, i el final de Lliga serà d'un continu patiment. Una altra qüestió és el que succeirà durant l'estiu moment en què s'haurà de veure si des del Club es poden complir tots els compromisos econòmics o si, en el pitjor dels casos, es pot arribar a tenir problemes per continuar al futbol professional pels deutes amb els jugadors.

I del futbol al bàsquet o, el que és el mateix, de l'esperança al fracàs més absolut. Perquè les paraules fracàs i decepció poden definir perfectament la temporada que ha fet l'equip de bàsquet del Plus Pujol Lleida. L'objectiu que tenia el club era jugar, com a mínim, els "play-off" d'ascens a la Lliga ACB, la categoria que va perdre la temporada passada. I el que ha succeït durant tot l'any ha estat que el Plus Pujol s'ha passejat per la zona baixa de la classificació, tot i que durant algunes jornades hi ha hagut l'esperança que finalment es pogués aconseguir aquell objectiu. No ha estat així, i l'equip del Barris Nord haurà de fer un canvi espectacular si es vol que el bàsquet lleidatà torni algun dia a la màxima categoria estatal, a l'ACB.

I un dels dos equips que està complint amb les expectatives creades és el Grup Castillo Lleida d'hoquei sobre patins. La temporada passada va baixar des de l'OK Lliga i a hores d'ara és a només un pas de tornar a la màxima categoria. I si des de la pista els jugadors i l'entrenador han fet una bona feina, des dels despatxos els dirigents també l'han fet de forma positiva ja que la temporada passada aquest històric club de patinatge es trobava immers en una greu crisi econòmica que actualment sembla ja superada. Ara cal confirmar l'ascens i no tornar caure en les errades d'anys enrera.

L'altre equip que també ha complert els objectius és el Volley Lleida a la màxima categoria del voleibol espanyol. A començament de temporada s'assegurava que l'objectiu era jugar la Copa del Rei i potser classificar-se per jugar els "play-off" pel títol de la Superlliga. S'han aconseguit els dos objectius, tot i que en quedar vuitens tant a la primera volta com a final de Lliga, en les dues competicions s'han hagut d'enfrontar en la primera eliminatòria amb el totpoderós Son Amar de Palma de Mallorca. Els mallorquins els han fet fora amb una gran facilitat però ningú els treu l'honor d'haver estat capaços no només de mantenir-se a la màxima categoria sense cap tipus de problema, sinó fins i tot de quedar entre els vuit primers.

I del voleibol a l'handbol femení, on l'equip del Plusfresc Lleida està tenint seriosos problemes per tal de mantenir-se a la màxima categoria estatal. Problemes esportius, perquè en aquest moment es troben en greu perill de descens; i problemes econòmics, perquè les jugadores han denunciat en repetides ocasions els endarreriments en els pagaments de les seves mensualitats.

En fi, que només podem esperar que la temporada vinent, la 2006-2007, sigui una mica o molt més bona que la que acabarà d'aquí a unes setmanes.

Josep Felis

BOURGOGNE

La pilota més gran del món.

Monument (2 metres d'altura, 1'30 de diàmetre). L'obra es troba a l'entrada del terreny de rugbi de Nuits en Armaçon, al nord de la costa d'Or, a la Bourgogne. Va ser creada per la segona edició del torneig mundial dels infants a l'iniciativa de Joël Cohen, el dinàmic president de l'operació. Realitzada per Jean-Michel Ménétrier i Laurent Robert, dos fusters aficionats. Aquesta pilota gegant, la més gran del món, està composta de 660 peces de fusta ajustades gràcies a 2050 cargols i de 20 quilos de cola.

Instal·lada sobre un pedestal de pedra polida que porta la inscripció per en Roger Couderc "Allez les enfants!" ("som-hi nois!").

Aquesta pilota s'adapta perfectament a l'espai del torneig de Nuit-Sur-Armaçon.

Viatjants, turistes, quan aneu a la Bourgogne, penseu en la pilota. Val un cop d'ull.

No menyspreu aquesta oportunitat.

Sandrine Yanmbock
1^e batxillerat



PETITES BIOGRAFIES

DAVID BOWIE



David Robert Jones, més conegut com a David Bowie, és una de les figures més controvertides i importants de les últimes dècades.

Primerament va ser una de les icones del moviment mod dels anys 60, per a posteriorment adoptar tot tipus de fórmules musicals convertint-se en un dels principals personatges dels anys 70 a tot el món. David Bowie, l'home amb un ull blau i un altre de verd (fet provocat per una baralla estudiantil, en la que un company li va clavar un compàs en un ull, fent-li paraitzar la pupil·la); va néixer a Brixton, Londres, el 8 de gener de 1947.

El seu primer instrument va ser el saxofon, influenciat pel seu germà Terry. Durant la seva adolescència, a la funció de Nadal del col·legi (a l'any 1962) va obtenir un gran èxit tocant el saxofon amb el seu grup George and the Dragona.

En 1966 adopta el nom amb el que es faria conegut a tot el planeta: David Bowie, (deixant de costat el seu vertader nom David Robert Jones). Es creu que

el seu nom artístic va ser agafat de la marca d'un famós ganivet de caça americana.

En 1970 es va casar amb Angela Barnett, per a la que els Rolling Stones varen compondre la seva cançó «Angie».



Després d'una etapa més pop i discos com *The Man who sold the world* i *Hunky dory*, va aconseguir saltar a la fama amb l'adveniment del denominat glam-rock, un estil musical creat a principis dels anys 70 en el qual es retornava al senzill curt dels primers 60 però amb major càrrega roquera, junt a una escenificació teatral en la que destacava tot tipus de vestimentes cridaneres i maquillatges femenins. Marc Bolan i T. Rex serien els vertaders iniciadors, però qui passaria a la història com el seu artista més identificat amb el gènere seria Bowie i la seva creació, Ziggy Stardust.

David Bowie no s'ha privat de res: teatre, cinema, música i qualsevol mitjà d'expressió que poguérem enumerar va ser utilitzat amb el seu estil de manera eficient.

Joan Cuenca

GEORGE R.R. MARTIN



'Todo descansa en la yuxtaposición entre romance y realismo, y creo que hay que mantener al lector en la fina línea que separa ambos conceptos. Si te deslizas al lado romántico, escribes basura de gratificación romántica en la que al héroe le sale todo bien; pero si te adentras demasiado en territorio realista, te acaba saliendo algo demasiado lúgubre, algo que puede que sea sincero, pero que no va a querer leer nadie.'

(George R.R. Martin en una en-

trevista realizada durante la EuroCon 2002)

Martin es el primogénito de tres hermanos. De padre de ascendencia italo-germana y de madre de ascendencia irlandesa, vivía en el seno de una familia trabajadora. Ya de muy pequeño su afición a la escritura estaba vigente. Más tarde estudiaría periodismo en la Northwestern University de Evanston, Illinois, graduándose en 1971. Cuando terminó sus estudios, hizo de objetor de conciencia, dirigió torneos de ajedrez y trabajó como profesor de periodismo en el instituto Clarke de Dubuque, Iowa, de 1976 a 1978. Durante una época Martin fue escritor de obras cortas de ficción. Su obra fue galardonada en 1970 por varios premios Hugo y Nebula. A finales de esa década, comenzó a escribir novelas, entre

las que cabe destacar la primera de todas ellas y también la más famosa: *La muerte de la luz* (*Dying of the Light*, 1977).

Después de su matrimonio, empieza a compaginar escritura y trabajo en Hollywood. Trabajó como guionista los años 1980 y principios del 1990 en varias series de televisión (*The Twilight Zone*, *The Beauty and the Beast*) y como editor de la serie de antologías de historia alternativa sobre la Segunda Guerra Mundial (*Wild Cards*). Publicó en 1987 una colección de relatos llamada *Los viajes de Tuf* (*Tuf Voyagin*), considerada una de sus obras más destacadas.

En 1996 Martin deja Hollywood y regresa a la literatura publicando la novela *Juego de Tronos*, el primer libro de su saga (la cual escribe actualmente) *CanCIÓN de Hielo y Fuego*.

PETITE BIOGRAPHIE DE CHATEAUBRIAND

François René de Chateaubriand naquit à Saint-Malo le 4 Septembre 1768. Il vécut dans le château familial de Cambourg. Il voulut d'abord être marin comme presque tous les membres de sa famille. Mais petit à petit il fut tenté par la prêtrise et par la poésie. Il avait une soeur, Lucile, dont il aimait beaucoup. Il fut présenté au roi Louis XVI à Versailles (comme sous lieutenant 1786) et fréquente les salons parisiens. Il assiste aux premiers bouleversements de la révolution. Chateaubriand était d'abord séduit par les ébats d'idées mais il prit en horreur les violences qu'ils engendraient. Le goût de l'aventure l'emène à s'embarquer pour l'Amérique et il y voyage quelques mois. Il en rapporte de volumineuses notes qui allaient nourrir ses oeuvres littéraires notamment son voyage en Amérique en 1826. Il mourut à Paris le 4 Juillet 1848 et fut enterré le 19 Juillet. Se-

lon ses dernières volontés sur le rocher du Grand-Bé dans la rade de Saint-Malo, car il aimait beaucoup la mer. Les démarches pour son enterrement là-bas, ne furent pas faciles mais à la fin on l'y enterra.

Dans sa petite bibliothèque nous trouverons des livres:

Atala: 1801

Une histoire d'amour qui conquiert le public car à cette époque sévissait la mode des romans sombres et terrifiants.

René: 1802

Chateaubriand rêve à l'amour avant d'aimer. Son rêve s'égare sur des chimères, d'où l'écriture de René, peint comme l'homme civilisé qui s'est sauvé.

La vie de rance: 1844

C'est une espèce de confession voilée.

L'auteur croit que "pour peu qu'on ait vécu, on a vu passer bien des morts emportant leurs illusions.

Heureux tous ceux dont la vie est tombée en fleurs".

Mémoires d'outre-tombe: 1803-1864

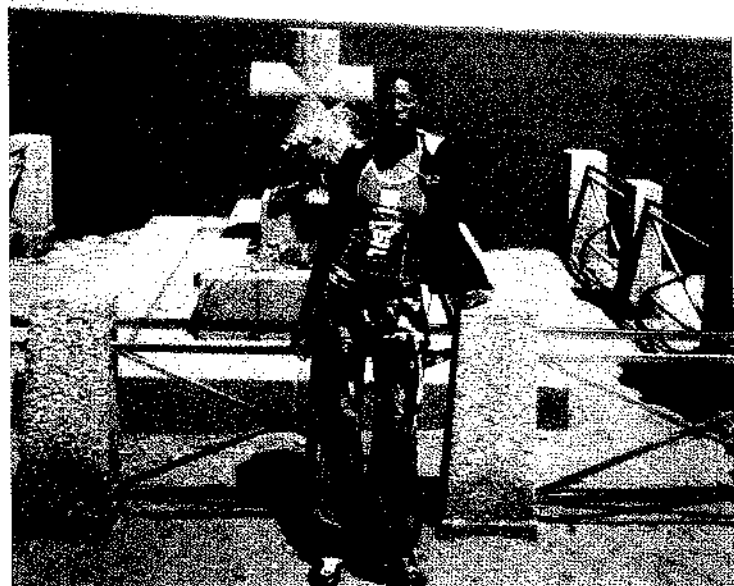
C'est à Rome vers la fin de 1803 que l'auteur conçut l'idée d'écrire les mémoires de sa vie. C'est un récit autobiographique et historique.

Dans cette oeuvre il retrace les épisodes principaux de son existence aventureuse (Des landes bretonnes aux forêts du nouveau monde, de l'armée des princes en Allemagne à l'exil en Angleterre).

Il faut préciser qu'il aimait la nature, la mer en particulier et la jeunesse. Il aurait voulu être immortel par sa gloire, dans la mémoire des hommes. Il n'aimait pas Napoléon mais il l'admirait car il avait le sens de la grandeur.

Sandrine Yanmbock

L'autora de l'article a la tomba de Chateaubriand



PETITES BIOGRAFIES

MARIANO JOSÉ DE LARRA



Tal es el orgullo del hombre, que prefiere declarar que las cosas son incomprensibles cuando no las

comprende él, que confesar que ignorarlas puede depender de su torpeza.

Ahora que los de primero de bachillerato estamos estudiando (en realidad, leyendo) a Mariano José de Larra (más bien conocido por el apellido) hemos querido hablaros un poco más de su vida. Absteneos de leerla si esperáis encontrar en ella una aventura de pistolas en el espacio, porque este hombre era humano.

Nacido el 1809 en Madrid, se exilió con su padre, que era médico, en el 1812. Cinco años más tarde volvió a España. Entre el 27 y el 33 estudió derecho en Valencia, para trasladarse después a vivir de nuevo en Madrid. La verdadera demostración de su talento fue cuando casi adolescente publica una revista, *El duende Satírico del Día* (1828), que sería seguida por *El Pobrecito Hablador* (1828-1833). Durante 1929 se casó con Josefa Wetoret, a pesar de la falta de apoyo de los padres de ninguno de ellos, relación de la cual sacó el artículo *Casarse pronto y mal*. Y aunque de esa relación nacieron tres hijos, comenzó a mantener una relación sentimental en secreto con Dolores Armijo. Cuando se descubre esto, tiene que huir de España por el gran escándalo que esto supone y viaja por Portugal, Francia e Inglaterra. En

1836 regresa a España, publicando el artículo *Fígaro* (su pseudónimo) de vuelta.

El periodismo de Larra se convierte en el primer intento moderno de plasmar de manera humorística artículos de costumbres, intentando así que los malos hábitos sean erradicados de una vez por todas.

En el terreno político, al principio apoya a Martínez de la Rosa, que era un liberal moderado, pero pronto comienza sus críticas hacia la poca acción de la personas que no se atreven a modernizar el país.

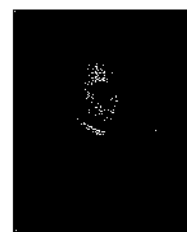
Convertido, pues, en un periodista de buen prestigio, publica en 1834 su primera novela *El Dondel de Don Enrique el Doliente*. Y a medida que pasa el tiempo, sus artículos se vuelven más sombríos y tétricos, siendo así que sus artículos prendados de humor, derivan en otros mucho más serios. Cansado ya de la situación política, militar, sentimental y económica, decide marcharse a Francia, con intención de publicar allí también sus artículos, según le informa a su familia en algunas cartas. Cuando regresa tiene esperanza en el gobierno Mendizábal, pero la libertad de prensa y algunas decisiones tomadas le parecen claramente discutibles.

En 1837, debido a todo el peso de su vida, no puede soportarlo más y decide suicidarse de manera poco original: se dispara en la cabeza ante un espejo.



WOLFGANG AMADEUS MOZART

(Salzburg, 1756 - Viena, 1791)



Mozart, ha passat a la història per haver sigut el major exemple de nen prodigi.

En té catalogades més de 626 obres, i si no hagués estat per culpa de la seva prematura mort, als 34 anys, no sabem on podria haver arribat amb la seva fructífera composició.

Amb sis anys el seu pare el va portar de gira per tota Europa, on va obtenir gran èxit com a Linz, París, Munich, Viena, que van veure passar al nen prodigi. Amb onze anys composà un oratori i un drama. Amb una severa educació musical marcada pel seu pare, Mozart amb tretze anys va ser nomenat 'konzertmeister' (mestre de concerts) del príncep arquebisbe de Salzburg, home que ni molt menys va saber apreciar la genialitat de l'adolescent.

Mozart al 1782 va contraure matrimoni amb Constance Weber. Malgrat els problemes de salut, Mozart va seguir escrivint partitures: moltes més òperes, com "el Rapto del Serrallo" (primera òpera en Alemanya), "les Bodes de Fígaro" (1786), "Don Giovanni" (1787), etc. I va realitzar una gira de concerts que li van portar fins a Frankfurt, Munich, Mannheim i Maguncia.

Aviat arribaria l'últim any de la seva curta vida, 1791. En aquest any Mozart a pesar que estava ma-

lalt i ple de deutes, es va dedicar a escriure partitures febrilment. Estrenada ja "La flauta Màgica" i "La Clemenza di tito" (entre el 30 i el 6 de setembre de aquell any) Mozart va començar a treballar en un encàrrec que una persona li havia fet: un Rèquiem. Mozart, va pensar que aquella persona, en realitat, era una veu que li anunciava la seva mort (i que el rèquiem seria per a ell mateix), sembla ser que va ser "el comte de Walsseg" qui va encarregar el Rèquiem per poder estrenar-la com una obra pròpia.

Mozart va morir el 5 de desembre de 1791, deixant la que arribaria a ser una de les composicions més boniques de la història sense acabar. Süßmayr va ser el encarregat d'acabar el Rèquiem, completant la partitura.

Mozart va ser enterrat en una fossa comuna, ningú va assistir al seu enterrament.

Dèlia Sacristán 1r d'ESO.

SAMUEL ETO'O

El camerunès jugador del FC Barcelona va néixer a Nkon (Camerún), el 10 de març de 1981. Medeix 1'80 cms d'altura i pesa 75kg.

La seva trajectòria es caracteritza per la seva força i per la seva contundència. Amb unes condicions físiques excepcionals, el davanter camerunès va començar a jugar a futbol ben aviat. Durant la temporada 1997-1998, va ser comprat pel Real Madrid que el cedeix al Leganés (equip de segona divisió) amb 16 anys.

A continuació, fou cedit al RCD Espanyol (1998-1999) i posteri-

orment va anar al Reial Madrid (1999-2000). Les temporades (2000-2004) jugà al RCD Mallorca, on s'ha convertit en el màxim goleador de l'entitat baleàrica en tota la seva història, conseguint fer 54 gols.

Arribà al Barça l'estiu de 2004. Eto'o es va convertir en el primer jugador camerunès de la història del FCB.

Sandrine Yanmbock



RUGIDO

Y el día dijo:

"Voy a correr como un negro

Para vivir como un blanco

Todo el mundo se rió.

Anunciaba tiempos maravillosos

anunciaba un tiempo de progreso

anunciaba un tiempo de cambio

No sabía lo que iba a hacer

Pero sabía lo que esperaba de él.

Y se puso a trabajar desde el primer día.

Después de cada gol, la mirada se dirige

Hacia los espectadores.

Y en el campo la alegría es total

Y en casa es la alegría total.

El león ha bramado y su presa se ha rendido.

Ese gol marcado, esa victoria del equipo,

Es una vida salvada.

Sus compañeros saben que tiene carácter

Pero también saben que es un joven comprometido.

Sus compañeros lo quieren.

Y a nosotros, los fans,

Nos vuelva locos.

Samuel Eto'o es un ejemplo a seguir

Sea como estrella o como persona,

Es toda una personalidad, Es todo un carácter.

No cambies

No cambies nunca

Y, si tienes que cambiar,

Sé mas brillante

Y nos llevaras más lejos... Y más lejos.



PETITES BIOGRAFIES

LA MADRE TERESA DE CALCUTA

La Madre Teresa de Calcuta, nació el 26 de agosto de 1910 en Skopje. Hija de Nicola y Drane Bojaxhin, fue bautizada con el nombre de Gonxha Agnes, y recibió la comunión y confirmación a temprana edad. Desde su infancia sufrió estrecheces económicas, debido a la muerte repentina de su padre. El amor que recibieron todos los hermanos de su madre unido a su participación activa en la Parroquia Jesuítica del Sagrado Corazón debió influir en su vocación religiosa.

En septiembre de 1928, ingresó como novicia en el instituto "Hermanas de Loreto", en Irlanda, con el nombre de Maria Teresa (por Sta Teresa de Lisieux). En enero de 1929 viajó hacia Calcuta, profesó sus primeros votos en el año 1931 y fue destinada a la comunidad de loreto Entally en Calcuta y enseñó en la Escuela para chicas St. Mary. El 24 de marzo de 1937 hizo los votos perpetuos, consagrandose a Dios "para toda la eternidad".

Escogida por Dios, para mostrarnos con su quehacer diario, la misericordia y el amor infinito de Nuestro Señor hacia todos sus hijos, especialmente por los más pobres entre los pobres, afirmaba: "Dios ama todavía al mundo y nos envía a ti y a mí para que seamos su amor y su compasión por los pobres".

Fue directora del centro St. Mary durante 20 años donde destacó por su entrega hacia los demás. En



un viaje que realizó a Darjeeling le llegó su "inspiración" su "llamada dentro de la llamada". Desde ese día su sed de amor y almas respondiendo a La llamada de Jesús fue total.

Cristo le pidió "Ven y sé mi luz", "No puedo ir solo". La Madre Maria

Teresa fundó una Congregación, "Misioneras de la Caridad", dedicadas a los más pobres. En Calcuta empezó a visitar a los enfermos, lavar sus heridas, atender a los niños, ancianos moribundos, cada día quería encontrar a Jesús en "los no deseados los no amados, aquellos de los que nadie se ocupaba" poco a poco su comunidad fue aumentando.



Madre Teresa de Calcuta

Aceptada ya en Calcuta su comunidad "Misioneras de la Caridad", comenzó a abrir casas por la India, Venezuela, Roma, Tanzania... países comunistas como Cuba y Albania.

Durante la década de los 70 y 80 fue creando una serie de instituciones que destacan por su oración, su sacrificio y apostolado en favor de los más pobres. La Madre Teresa de Calcuta, comenzó a recibir premios, el más importante fue el Nobel de la Paz, en 1979, los medios de comunicación se fueron interesando cada vez más por su entrega vocación.

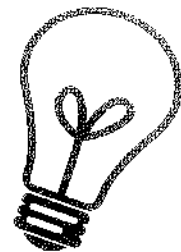
Los últimos años de su vida, además de atender a los más necesitados, recibió, atraídos por su gran labor, gran cantidad de visitas: reyes, príncipes, cineastas, escritores, dando a cada uno el consejo adecuado.

A su muerte acaecida el 5 de septiembre, el gobierno de la India le organizó un funeral de estado, su cuerpo está enterrado en la Casa Madre de las Misioneras de la Caridad.

Madre Teresa vivió plenamente la llamada de Jesús "Ven y sé mi luz". Escribió "De sangre soy albanesa, de ciudadanía, hindú. En lo referente a la fe, soy una monja católica. Por mi vocación, pertenezco al mundo. En lo que se refiere a mi corazón, pertenezco totalmente al Corazón de Jesús". "Dios ama todavía al mundo y nos envía a ti y a mí para que seamos su amor y su compasión por los pobres"

Fue un alma que amó profundamente a Jesús y sirvió al Señor en su deseo de "saciar su sed de amor y de almas".

REFLEXIONS



NO SOLS EN SANT FERMIN'S

L'altre dia estava veient les notícies a casa, com quasi sempre, en dissabte i diumenge, a l'hora de dinar. No hi havia cap canvi en els temes de cada dia, fins que va sortir el tema dels toros.

Ja són conegudes Las corridas de Toros i els Sant Fermin's, però... aquella, com els que ho fan en diuen, festa tradicional era una salvatjada (almenys, a mi m'ho semblava) en la qual les persones no sols miraven com atacaven els pobres toros, sinó que atacaven també. Deixaven l'animal lliure en un principi, el perseguien però no podien tocar-lo fins no arribar a un lloc senyalat, i ja! Disfressats de dimonis maten l'animal amb llances i, un cop mort, li tallen els testicles. Hi havi agent que disfrutava més que res d'aquesta situació, en canvi, unes altres es posaven en contra. Jo estic amb aquest segons. No m'ho podia creure, quan ho vaig veure. Hi ha més festes (per donar-li un nom) de toros de les que m'imaginava. I no puc callar sense més, tancar els ulls com si no m'importés quan, en realitat, em sembla una salvatjada que hauria d'ésser erradicada (juntament amb milers de festes o semblants que maltracten sense sentit tot tipus d'animals). Així que em poden dir que estic boja, perquè és tradició, que sempre s'ha fet, que així no aconseguixo res, poden dir-me que és tonteria... Però a palabras necias, oídos sordos.

I tu, què hi dius?

Inmaculada Ruiz
I batxillerat

¿DEBERÍAN LAS CHICAS OCULTAR SU BELLEZA? BELLEZA OCULTA

Georges Simonton, un experimentado diseñador de ropa y profesor de «Fashion Institute of Technology» de Nueva York decía: «A las mujeres les apasiona la moda». A las chicas les encanta manifestar su individualidad; estar arregladas, realzar su aspecto, ya que esto revela respeto por una misma y por las personas con quienes se relacionan. Yo creo que estar bellas a muchas mujeres les proporciona seguridad en sí mismas. Se arreglan para expresar su femineidad, aunque una minoría de féminas exagera su rostro con el único propósito de llamar la atención. De hecho, hay gente que critica que las chicas se embellezcan. Opina que ha de tener una belleza natural y arreglarse no significa nada más que ocultarse y esconderse. Otras consideran que el maquillaje es «un arma de seducción». No ven con buenos ojos que la mujer se arregle. Así pues, ¿debe la chica o la mujer ocultar su belleza o tratar de realzar su aspecto?

Creo que eso depende de cada chica. Algunas no dan importancia a la moda o al maquillaje y no pierden la confianza en sí mismas. Al contrario, cuando se maquillan, es cuando se ponen nerviosas, se sienten camufladas y muy inseguras. Otras no pasarían de estas «armas de protección»: el maquillaje o la ropa (sobre todo de marca), porque si en todo eso se sienten muy diferentes y «feas». En conclusión, se puede decir que la chica, se arregle poco o mucho, lo principal es que se sienta bien consigo misma y bella.

HIGIENE POSTURAL

Si volem prevenir la lumbàlgia, no hem d'anar encorbats amb les espatlles cap endavant ni portar pesos molt pesats. No obstant això, quan aixequem pesos, procurarem doblegar els genolls. A més, dormirem d'esquena o de costat, no boca avall i farem exercici de forma regular. Caminar és uns dels exercicis més complets perquè intervenen pràcticament tots els músculs i articulacions i, a més, el risc de lesió és molt baix. Per tant, evitem el sedentarisme.

Quan estem asseguts, per exemple, conduint, ho farem en una cadira suficientment baixa com per poder recolzar els peus al terra i mantenir els genolls més alts o en línia amb els malucs. En canvi, al treball ens apropiem a la taula i tindrem l'esquena recta i els colzes flexionats. No creuarem les cames. Quan ens alcem de la cadira, mirarem de front i recolzarem els braços a la cadira. Un bon exercici per relaxar la nostra esquena és tombar-se a terra i doblegar les cames. Respirarem profundament durant 10 minuts. Aquest senzill exercici ens permetrà estirar lleugerament la columna i relaxar la musculatura postural de l'esquena. Aquest mateix exercici però amb les cames elevades sobre uns coixins, per exemple, ens pot resultar una bona opció en cas d'insuficiència venosa de les cames. Així, permet una major relaxació, si les cames tenen un bon suport.

Maria Jesús Verdú Sacases



REFLEXIONS

LA DECISIÓ

Molt sovint en la nostra vida diària, és a dir, en la nostra quotidiana vida, se'ns presenten nombroses situacions en les que hem de prendre decisions.

Si podem, intentem involucrar les persones que tenim més properes o que nosaltres pensem que ens poden ajudar a eludir la nostra responsabilitat alhora de prendre la decisió.

Això ens passa al pati amb els amics, en sortir de classe i decidir on anirem o què farem conjuntament.

La primera gran decisió ja la prenem a l'hora d'aixecar-nos al matí. Moltes vegades ens suposa un gran esforç prendre-la.

Després ens passa el mateix quan, de sobte, un dia decidim no anar a classe, o quan decidim parlar amb un amic o amiga que ens agrada, etc.

Qui no ha pres mai la decisió d'enganyar als pares o les persones més properes? Oi que és una gran decisió?

En fi, si anem pensant, aquest fet es repeteix constantment.

El que jo voldria dir és que reflexionem una mica aquest acte que, aparentment és molt simple, i que en el fons és la base del nostre raonament i de la nostra conducta.

Quins elements formen part de la gran decisió.

1-Analitzar 2- Sintetitzar 3-Decidir

Anалitzar: bàsicament significa veure tots els elements que tenim a la nostra disposició per poder decidir segons l'objectiu que perseguim.

Avantatges, repressions conseqüències, gravetat del cas, etc.

Sintetitzar: significa eliminar els elements superficials o poc importants per centrar-nos en els més significatius, que sempre són dos.

Val la pena decidir això o allò?

Decidir: Vol dir que assumim les conseqüències del que pugui esdevenir quan actuem.

Aquests tres elements realitzats ràpidament fan que la persona sigui més operativa i que prengui la iniciativa en la dinàmica de grup i en la relació social i individual.

Moltes vegades la rapidesa en prendre decisions pot salvar situacions crítiques si es realitza amb coherència.

Què fa falta per prendre decisions?

Sentit comú, coherència, profunditat i visió del futur.

Sentit comú: significa conèixer el concepte d'allò que està bé i allò que està malament. És a dir que si decideixo això o allò serà e funció d'elegir el millor.

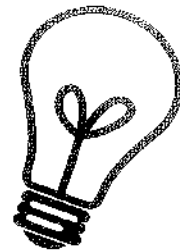
Coherència: significa que si decidim una acció, una cosa o un compromís, l'hem de fer o realitzar. No és coherent aquell que decideix una cosa i en fa una altra

Profunditat: vol dir que abans de prendre la decisió hem de valorar en profunditat tots els elements a favor i tots els que estan en contra. No es pot prendre una decisió a la lleugera.

Visió del futur: significa que hem d'assumir les conseqüències que representarà la nostra decisió en el futur.

Señor Roure

ATARAXIA



NO ABARATEIXIS EL SOMNI

Estem fets del material de què es construeixen els somnis, deia Shakespeare i us costaria molt i molt trobar una altra descripció de la realitat humana que sigui alhora tan poètica i tan realista com aquesta. El genial escriptor anglès estava fent referència a la fragilitat de les nostres vides, però el cert és que el material dels somnis, tan fràgil, tan eteri, constitueix alhora el més tossudament resistent dels tresors que posseïm, la bastida de les nostres construccions més excepcionals, el combustible que ens projecta un i altre cop més enllà el present. Capaç de construir somnis: heus aquí una bona manera d'abordar l'excepcionalitat de la condició humana.

Somnem perquè imaginem, perquè no ens limitem a absorbir i reproduir el món que ens volta, sinó que el recreem un i altre cop desempallegant-nos dels llastos que imposa la realitat. La imaginació, però, no ha rebut sovint els honors que mereix i, en citació famosa, Santa Teresa la rebaixava a la condició de "loca de la casa" que li impedia concentrar-se en la pregària. És ben veritat que, sense control, la imaginació ens impedeix la concentració, que pot esdevenir absolutament improductiva i ociosa –cosa imperdonable en un món com el nostre–, que alimentada per mals vents genera pitjors tempestes, que ens fa patir innecessàriament quan anticipa el compliment de les múltiples amenaces que sempre aguaiten a la vida... Tant se val: el preu de somiar és poder tenir malsons i només qui s'ha vist obligat a matar molt de si mateix per sobreviure trobarà que la juguesca no paga la pena.

Així doncs, la capacitat d'imaginar, de somiar, d'inventar el que encara no ha arribat ens fa excepcionals. Un planeta està on està perquè unes forces prèvies el lliguen al lloc que ocupa; un electró es desplaça al llarg d'un cable perquè una diferència de potencial l'obliga a fer-ho; una pedra cau amb l'acceleració amb què ho fa perquè no posseeix cap empenya pròpia que oposar a les línies de força del camp gravitatori... Només nosaltres som moguts per alguna cosa que no ens precedeix, només nosaltres, gràcies als nostres somnis, no som només empesos pel passat, sinó pel futur. Per això la volada dels nostres somnis determinarà en bona part la volada de la nostra vida. Per això cal que tinguem molta cura dels nostres somnis. També per això em fa por veure que els somnis de molts d'aquells que em volten –també sovint dels meus– van perdent alçada, es van enxiquint, es van abaratint.

Somiar en un món més igualitari, en un món en què s'imposi la raó sobre la força, el diàleg sobre el puny, el temps "perdut" a estimar i conèixer sobre les relacions d'"usar i llençar"... Tal vegada algú em dirà que tot això ja no és exercir de somiador sinó de somiatruïtes. Potser sí. Per desgràcia cada cop ho faig menys. Però si els ideals han de servir sempre per quedar-se a mig camí val la pena no posar-los tan a prop que ens acabem acomodant amb allò que ja tenim. I el que ara tenim definitivament no m'agrada. El mòbil d'última generació, la moto, el Mercedes, el xalet de luxe... això és el que mana. Per més diners que valguin, o precisament perquè valen diners, no deixen de ser somnis realment barats. Fa més de 20 anys Lluís Llach titulava una cançó "No abarateixis el somni". D'això es tracta, no de negar la importància irrenunciable d'un mínim benestar material. Superat aquest, no hi ha estufa milionària que escalfi un cor que passa fred. S'atansa el Nadal mentre escric aquestes línies: compreu, compreu... feu realitat els vostres somnis. Deia Wilde, amb el seu sarcasme habitual, que quan els déus volen castigar-nos escolten les nostres pregàries. Caldrà anar amb compte amb els nostres somnis. Podrien esdevenir realitat.

Joan Manel Bueno

Curiositats

Au revoir, du jamais vu!!!
www.meradocase.com

Suena a broma, pero esto pasó: un timador puso en venta la torre Eiffel y ¡la vendió! Y otro hizo lo propio con el estado de Arizona.

Pezqueñines, sí
Madrid Digital

Se ha localizado en un pantano de la isla de Sumatra (Indonesia) el ejemplar de pez más pequeño del mundo. Lo han llamado Paedocypris y mide 7,9 milímetros.

Esportacular!!!!
L'esquisurf.

Sandrine Yanmbock

Va néixer a França però té molt èxit als Estats Units i Austràlia.
És l'snowboard a l'aire.
És un esport espectacular i perillós.
Cal una planxa de surf, un paracaiguda, calçats especials i molta concentració.

¡¡Que se me derrite el sonido!!
Noticias Locas

Una banda de música sueca dio un singular concierto en un iglú con instrumentos hechos de hielo. Ocurrió que, con el calor del contacto, una flauta se derritió y tuvieron que interrumpir el evento.

Señor edificio, tiene una llamada
IBL News

Un millonario australiano se ha propuesto construir un edificio de oficinas en el centro de Melbourne con forma de teléfono celular. El diseño incluye teclado y antena gigantescos.



Curiositats

Vecino, te traigo sal.
Yahoo Noticias

Dos españoles han conseguido cruzar en patines el salar de Uyuni (Bolivia), el desierto salino más grande del mundo. Cruzaron 150 Km en tres días de travesía.

Vuela, bonito, vuela
ABC

En Marsella (Francia) han celebrado una de las pruebas del mundial de lanzamiento de aviones de papel, en el que han participado 75 estudiantes. Hay 3 categorías: mayor distancia, mayor tiempo de vuelo y acrobacias.

Runicando día a día

La letra rúnica se creó a partir del mundo de los magos que crearon un abecedario simbólico para que los humanos no reconocieran sus encantamientos. Esta escritura no tiene pronunciación por lo que los magos tenían que hacer sus traducciones en latín.

RARE MY NA RYXRY TRM MA
CWRM TE YN MYKXDM YFMA MPRE

Raro es el regalo tras el que
no se esconde nada raro

RNYRFXMY JA LKLYNMY
TRXRY YPA ENMYRY

Refranes y consejos
todos son buenos

MYPA HINREA
YNGLP MNMRM

Mala hierba nunca muere

KMREY MREDDER
KELE MREMMWR

Perro ladrador, poco mordedor

CWIMH P HINREA MYPA
P HINREA HNMAM

Quien a hierro mata a hierro muere

CWIMH MYN
RMIMN

Quien tuvo retuvo

ENTREVISTES



PADRE JONY

El capellà Joan Enric Reverté, més conegut com "Padre Jony" va fer una gira per Lleida, on va poder visitar nombrosos instituts i col·legis i com no, ens va concedir el plaer de rebre'l al nostre institut. Aprofitant el fet, el nostre equip li va fer algunes preguntes, a les quals va respondre amb molt de gust.

Ataràxia: Com li va venir l'inspiració? (el que li va conduir al món musical)

Padre Jony: La primera il·lusió va ser als 8 anys amb la primera guitarra. Als 15 anys, em vaig sentir identificat amb l'estil del rock i vaig pensar "jo vull fer això" i sempre he anat treballant fins que ho he aconseguit.

A: Sabem que el diner obtingut el dóna a una ONG. Vostè creu que és la manera més eficaç d'ajudar?

P.J: Sí a través de les ONG, que no siguin governamentals perquè hi ha corrupció i no ens refiem. Per això vaig escollir Mans Unides perquè he vist com treballa i té molta experiència.

A: Com es va sentir la primera vegada que va pujar al escenari?

P.J: Observat. Perquè tothom em mirava i esperava veure com ho faria. Però el que volia era trencar barres, passar-m'ho bé i comunicar amb el públic.

A: Creu que és un exemple per seguir?

P.J: Jo sóc ben poca cosa. Jo faig el que faig. Si a algú li serveix, millor.

A: Es sent més estimat que abans? (ja sabem que el seu objectiu no és precisament ésser estimat)

P.J: Jo crec que l'objectiu de tota persona és estimar i ésser estimat, però crec que amb el que estic fent m'arriben mostres d'amor de tot el món. Per exemple hi ha persones que m'estan dient que la meua música els ajuda a sortir de la droga, a comprometre's, a donar-los esperança.

A: Totes les seves cançons tenen a veure amb Déu. Què passaria si un dia Alejandro Sanz (per citar un nom) li demanés per cantar un duo?

P.J: Musicalment estic obert a totes les col·laboracions, encara que no totes parlen de Déu. Hi han de més socials (globalització, guerra, fam...), temes humans (solidaritat, amistat...), sentit de la vida i temes espirituals.

A: Un missatge per als joves?

P.J: La clau de tot es troba a l'interior de la persona (o sigui dins del seu cor), d'aquí surt tot el millor i tot el pitjor. Per tant s'ha de tenir cura.

A: Cap comentari que vulgui fer?

P.J: Des que la droga es va emportar al meu amic, vaig saber que era maleïda, traïdora i que jo havia d'intentar que ningú acabés així. Dir-vos que és possible tenir un cor ple, amb ideals, un comportament humà i espiritual que doni sentit a la vida. I la droga és la ruïna.

Padre Jony moltes gràcies per haver-nos escoltat i contestat a les preguntes.

Gràcies pels consells. Fins una altra!!!!!!!!!!



UNIDOS PARA LA PAZ

Entrevista a la Hermana Esther

P.- ¿Cómo surgió la idea de traer al Padre Jony al Joan Oró?

R.- Hace tiempo escuché comentarios sobre el trabajo que realizaba y me interesó mucho el hecho de que pudiese venir a nuestro Instituto. Con ocasión de una visita suya a Lleida contemplé la oportunidad de invitarle.

Llamé por teléfono a sus amigos. Una vez localizado, la señora Imma Urrecha y yo contactamos con él, para concretar una cita con vosotros, los estudiantes.

P.- ¿Cree que los alumnos que estuvieron presentes en la conferencia, valoraron y captaron algún mensaje al respecto?

R.- No lo se. Pienso que los jóvenes sois muy curiosos. Estoy segura de que hubo mucha conexión entre el Padre Jony y vosotros, los alumnos. Noté que estábais muy atentos al espectáculo, de modo que cuando se acabó la conferencia todos los presentes aplaudían y pedían que continuase el encuentro. Creo que un mensaje de amor y de paz se extendió por el ambiente.

P.- ¿Le parece una buena idea combinar música con mensajes pacíficos?

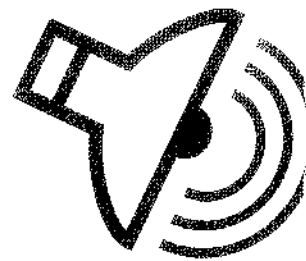
R.- ¡Por supuesto!, es una realidad vivida cada día. La música ayuda a calmarse, a relajarse y olvidar. A desconectar de los problemas y preocupaciones que podemos tener en nuestra vida. Pero no todo tipo de música. Cada persona tiene su estilo con el cual se identifica y se siente cómodo.

Desiree Balagué
Hafida
Flor Camino

PER A LA REVISTA ATARÀXIA
DE TOT COR

P. Jony





UN DÍA EN EL COMEDOR: ENTREVISTA A JULIA Y RAQUEL

¡¡Ya basta de tantos famosos, que sí, muy bien tantos deportistas, pero... existe más gente!! Por eso os presentamos... bueno... en realidad seguro que las conocéis (y si no es así, es que NO sois de este instituto)... el dúo magnífico de la cocina y la tortilla (y quien diga lo contrario, muy mal)... ¡¡Julia y Raquel!!

Ataraxia: ¿Desde cuándo trabajáis aquí?

Julia: Desde 1997

Raquel: Desde 2001

Ataraxia: ¿Nos podréis contar cómo es un día aquí? Cuando lle-

gáis por la mañana y todo eso.

Julia: Llegas, empiezas a hacer los bocadillos, las tortillas de patatas, después a la hora del patio tienes que atender a los alumnos o a los profesores. Luego preparas el menú, haces las mesas y por la tarde o más tarde te quedas limpiando...

Ataraxia: ¿Trabajar aquí os impide trabajar en otros sitios?

Raquel: Sí...no... ¡No sé! (risas)

Julia: No. Ya que a veces puedo ir a ayudar a mi marido los fines de semanas a su trabajo.

Ataraxia: ¿Por qué escogisteis este trabajo?

Julia/Raquel: Porque nos gusta cocinar y hacerlo bien. Encima disfrutamos haciéndolo.

Ataraxia: ¿Cuáles son las principales dificultades que encontráis aquí? ¿Y los días más pesados?

Julia/Raquel: No hay dificultades. Se ha de organizar bien y ya está. El más pesado... el Lunes.

Ataraxia: ¿Os es fácil o difícil establecer "amistades" con los alumnos?

Julia/Raquel: Muy fácil.

Ataraxia: ¿Qué pasa cuando

sobra bastante comida?

Julia/Raquel: Normalmente no sobra mucho ya que sabemos el número de niños que se quedan a comer. Aunque también sabemos que es mejor que sobre y no que falte (risas).

Ataraxia: ¿Cuál de vuestros platos triunfa más?

Julia/Raquel: ¡La tortilla de patatas!

Ataraxia: ¿Estáis a gusto aquí?

Julia/Raquel: Sí. Aunque de tanto en tanto una se pone de los nervios, pero no muchas veces.

Ataraxia: ¿Alguna anécdota que nos contarías?

Julia: Rebull, un ex alumno, siempre me seguía a la cocina para ir a buscar la tortilla de patatas. Y hace unos años dos gemelos que estudiaban aquí... que a uno le gustaban mucho las olivas, y al otro le daban muuuuuucho miedo (risas).

Ataraxia: muchas gracias a las dos por contestarnos a las preguntas, y deseamos teneros muchos más años aquí y que os vaya todo fenomenal.



DANI MARIN

Para los fanáticos del fútbol os hemos preparado un artículo y ¿de quién?

Seguro que ya habéis oído hablar de él. Los que no, pues ya es hora. Él es Dani Marín, capitán del Lérida (2ª) y alumno de nuestro centro. Seguro que os preguntáis qué tipo de persona es él. Si es muy serio o no, si es simpático...

Pues ¡hola al descubrimiento!

Ataraxia: ¿Por qué, cómo y dónde empezaste a jugar al fútbol?

Dani Marín: Al principio en la calle, luego en el colegio y después con la cerveza Dam y es allí donde me crié futbolísticamente.

A: ¿Cuál fue tu trayectoria?

D.M: Empecé con el Mallorca, Atlético de Madrid, Santa Coloma de Gramanet, Getafe, Nástic de Tarragona y Lleida.

A: ¿Siempre has querido ser futbolista o tenías otras propuestas?

D.M: No, de pequeño ya lo tenía en mente y bueno he tenido la suerte de dedicarme a ello.

A: Un sueño que hayas realizado o que tienes pendiente

D.M: ¿Un sueño? Pues me gustaría debutar en 1ª



aunque sea con el Lleida, Aunque queda poco tiempo ya...

A: ¿Lo dices por tu edad?

D.M: Sí, por la edad.

A: ¿Tu mejor día (tanto en el deporte como en la vida corriente) y el peor?

D.M: ¿mejor día? Fue cuando me enteré que firmaba por el Mallorca, un contrato profesional. Y el peor pues la muerte de un amigo mío.

A: ¿Estás a gusto aquí en Lérida?

D.M: Sí, mucho. Ya que es mi cuarto año aquí.

A: ¿Qué haces a parte de jugar al fútbol?

D.M: Estoy estudiando un módulo de grado superior, y luego si saco las notas, me gustaría estudiar Magisterio.

A: ¿Cuál es tu plato favorito?

D.M: Cualquier plato de pasta.

A: ¿Podrías describir el día de tu cumpleaños?

D.M: No. Pues yo creo que es un día para disfrutar ¿no? Y ser feliz

A: ¿Cómo es Dani fuera del campo?

D.M: Bueno me gusta mucho la familia y ser muy amigo con mis amigos. Pero sobre todo me gusta que la familia esté unida, y bueno me gusta mucho estar en familia, la verdad.

A: ¿Crees que el Lérida se salvará de la zona de descenso?

D.M: Sí. Por supuesto, ¡convencidísimo!

A: ¿Estás a gusto en el instituto Joan Oró? ¿Tuviste problemas por ser mayor que los demás alumnos?

D.M: Ahora no voy mucho, pero los primeros años la verdad es que muy bien. Los compañeros y los profesores siempre me han dado facilidades. / No. La verdad es que me han tratado bien y no he tenido ningún problema por eso.

A: Ser futbolista te impide hacer algunas cosas que hacen los jóvenes de tu edad? (salir los viernes por la noche y todo esto)

D.M: No. Hay tiempo para todo. Está claro que como profesionales tenemos que cuidarnos mucho, pero también somos personas y tenemos derecho a salir.

A: ¿Tus amigos te tratan igual que antes? (o sea, cuando no eras una estrella)

D.M: Mis amigos, amigos de verdad, sí.

A: ¿Y los otros?

D.M: Los otros pues no son mis amigos.

A: ¿Cuál crees que es la diferencia entre un jugador muy famoso (de primera división) y uno de segunda?

D.M.: Lo primero, el sueldo (risas). Son temas ya un poquito superiores. Ellos salen en más anuncios publicitarios. Nosotros este aspecto lo tenemos más tranquilo. Tienen una mayor exigencia... Al fin y al cabo los dos somos lo mismo.

A: ¿Qué harás cuando dejes el fútbol?

D.M: No lo sé, no lo tengo claro. Es muy pronto todavía para pensar en eso.

A: Tus ídolos de fútbol.

D.M.: Maradona, Johan Cruyff...

A: ¿Algún comentario que quieras hacer?

D.M: No, no.

Muchas gracias, que te vaya muy bien. Todo el Joan Oró vendrá a verte jugar algún partido.





TOT NO ES REDUEIX AL FUTBOL!

El nostre equip sempre molt curiós ha volgut aportar-vos informacions sobre un gran esport com és el bàsquet i per això hem entrevistat a dos alumnes, jugadors del Plus Pujol (Lleida), Miguel García i Pau López.

Ataràxia: Què representa per a vosaltres jugar en un equip tan important com és el Plus Pujol?

Miguel García: Alegría de poder representar un club como el Plus Pujol ya que la afición sigue mucho el baloncesto.

Pau López: Per a mi és un prestigi. Em dona l'oportunitat de jugar al bàsquet.

A: Des de quan jugueu allí?

M.G: 2 años.

P.L: És el meu segon any.

A: Quina va ser la vostra trajectòria esportiva?

M.G: Empecé en la Escuela de la Cruz, en Mallorca, luego en San José obrero, y luego empecé por las categorías inferiores del Barcelona, donde estuve 6 años, y el año pasado fiché por el Lleida y este año estoy con el Plus Pujol(Lleida) y el Vinculado del Igualada.

P.L: Vaig començar a l'Escola Tecla Sala (l'Hospitalet). Després vaig passar al C.B. Cornellà. L'any passat a Mollerussa i Lleida (Plus Pujol) i aquest any a l' Igualada i al Plus Pujol.

A: Creieu que la vostra vida esportiva demana molt sacrifici comparada a la vida que porten els joves que no practiquen cap esport?

M.G: Sí que hay sacrificios, porque son muchas horas de entrenamiento, mucha dedicación extradeportiva, y no tienes tiempo para poder aplicarlo a la mayoría de actividades que otros

adolescentes practican. Es difícil compaginar con los estudios pero bueno, no todo se acaba con el deporte.

P.L: Està clar que sí. El sacrifici aquest és entrenar molt, jugar, dedicar moltes hores a l'esport. Costa compaginar amb els estudis però es pot fer.

A: Considereu que l'esport contribueix a la vostra formació?

M.G: Sí, está claro que el bàsquet, aparte de formarte como deportista, te lleva a asumir una serie de responsabilidades y luego el tener la capacidad de valerte por ti mismo.

P.L: Sí. Per a mi el bàsquet m'ha format com a persona i com a esportista. Són dos passos primordials. També significa relacions amb altres persones i a la vegada es pot ser bon esportista.

A: Com és la vostra alimentació? Se la recomanaríeu als adolescents que el dia de demà pretenen ser grans estrelles de l'esport?

M.G: Nuestra alimentación es como la de cualquier otro. Intentamos comer de todo, intentando meter mucha pasta y otro tipo de alimentos que ayudan a la hora de practicar deporte.

P.L: és com qualsevol altra. Intentem menjar una mica de tot. Crec que és bona aquesta alimentació així que se la recomano a qualsevol perquè és bo menjar de tot.



A: Quins són els vostres ídols de bàsquet?

M.G: Michael Jordan, Juan Carlos Navarro y Sco-la.

P.L: Magic Johnson, Sarunas Jasikevicius.

A: Us agradaria jugar a la NBA?

M.G: Está claro que la ilusión siempre se tiene por-que es lo máximo del baloncesto. Pero ahora mismo mi reto es consolidarme en el Lleida y en la ACB y como seguimos a corto plazo, está claro que hay que

trabajar mucho todavía.

P.L: Per a mi és un somni. M'encantaria jugar-hi, però no deixa de ser una utopia. S'ha d'anar pas a pas i se veu fins a on un és capaç d'arribar.

A: Moltes gràcies i MOLT BONA SORT!

Sandrine Yanmbock

ENTREVISTA A GERARD GARCÉS ESTEBAN

(professor d'educació física)

Com a substitut d'una professora de gimnàstica, la Noelia, va venir un noi que és diu Gerard. És entrenador de Lleida i ens amablement ens va contestar les següents preguntes:

Ataràxia: Des de quan ets entrenador del Lleida?

Gerard Garcés: Des del 1997

A: és el primer equip que entrenes?

G.G: Sí

A: Ets entrenador de infantil B i coordinador del Lleida, quin paper t'agrada més?

G.G: El d'entrenador

A: És difícil la combinació de les dues coses?

G.G: Sí. Perquè hi ha moltes coses per fer. No és la mateixa feina i s'ha de saber repartir les hores

A: Tu mateix has jugat o jugues al futbol?

G.G: Sí. He jugat a segona B fins a Segona regional (a molts equips: Gimnàstic de Tarragona, Balaguer, Mollerussa...)

A: Quina va ser la teva trajectòria?

G.G: Vaig començar al Gimnàstic (futbol base des dels 10 anys fins als 18). Després vaig venir cap a Lleida (Trempl, Fraga... la llista és molt llarga)

A: També ets professor de gimnàstica aquí al centre. Com t'ho combines tot?

G.G: Com pugui. Intento distribuir el temps. No tinc cap dia de descans. (Treballa molt i a vegades dormo poc)

A: Sempre t'ha agradat el futbol o vas intentar amb

altres esports que van acabar malament?

G.G: Sempre m'ha agradat el futbol com a vocació però m'agrada una mica de tot (esquiar, nedar, jugar al golf...)

A: Tens un truc per fer guanyar els teus nens (el teu equip)?

G.G: Ensenyar-los el màxim que puc. I sobretot els dic que quan juguen, que s'ho passin bé.

A: El teu millor dia (esportivament parlant) i el pit-jor?

G.G: El primer cop que em van convocar per jugar a segona B.

Quan em vaig trencar un lligament del genoll. El pit-jor sempre és quan et lesions i et quedes sense jugar.

A: Un somni que has de realitzar o que tens pendent encara?

G.G: Jugar a un camp de futbol ple de gent

A: Quin és el teu equip de futbol?

G.G: No sóc fan de cap equip. M'agraden els equips que juguen bé independentment de si guanyen o per-den. Sóc del Lleida evidentment

A: I el teu jugador favorit?

G.G: Iker Casillas

A: I parlant de jugadors famosos, què opines de Samuel Eto'o o Ronaldo, dos jugadors que donen molt a parlar avui dia?

G.G: Samuel Eto'o pot ser el millor davant de la lliga i li queden molts anys d'èxit. Ronaldo ha estat un dels millors però li queda poquet.

A: Moltes gràcies, i que et vagi bé en els pròxims instituts !!!



ENTREVISTES



Cuando algunos alumnos se van de nuestro instituto, siempre queremos saber Qué es de su vida (si siguen estudiando, si están trabajando... pero sobre todo nos preguntamos cómo fue su estancia aquí en el centro (las relaciones con los profesores, con los compañeros).

Por eso hemos entrevistado a María Teresa Jallow y a Jorge Delgado.

MARIA TERESA JALLOW

A: Explica'ns una mica la teva vida a l'institut Joan Oró.

M.T.J: Bé suposo que com la de tothom que canviï de centre, nous professors i companys... en definitiva començar de zero. Jo, en cap moment vaig tenir problemes per adaptar-me al nou ambient, comences a fer amics i cada vegada et trobes més a gust.

A: Vas fer grans amistats al centre?

M.T.J: És clar que sí! des de 1r de l'ESO, tota la classe érem una pinya, bé havien alguns problemes com és normal en un grup d'amics, però la majoria tenien solució. Aquesta amistat a partir de quart ja no era la mateixa, alguns companys varen marxar a treballar, o deixar els estudis ... però amb alguns dels que es van quedar encara mantinc una bona relació d'amistat.

A: Quins records t'emportes de l'institut?

M.T.J: Buff... moltíssims companys, professors, conserges... situacions divertides amb companys, no tant a vegades amb els professors, però bé es part de la convivència.

A: Per què has escollit dret?

M.T.J: Aquesta decisió la vaig prendre des de 3r d'ESO, tenia molt clar que volia fer aquesta carrera. El Dret és un món que m'atrau moltíssim (aquesta atracció també creixia gràcies a les típiques pel·lícules americanes), es pot ajudar la gent i també és molt de profit, encara que sempre t'has d'estar renovant i estudiant perquè les lleis canvien constantment.

A: Quin és l'ambient que es respira a l'universitat?

M.T.J: És un ambient molt bo, a mi m'agrada bastant! Però com és normal també comences amb por (sobretot de les bromes), no saps que és, el que et trobaràs, ni la gent amb la que aniràs. I quan comences les classes te n'adones que el que feies a l'institut no té res a veure amb les classes de l'universitat, però és agafar-li el truc i ja està. T'has d'esforçar i estudiar molt, però lo millor són els dijous perquè surts i et trobes a tots els companys de classe i t'ho passes molt bé. El món universitari es molt sacrificat, però a la llarga gratificant acabes treballant d'allò que t'apassiona.

JORGE DELGADO

Ataràxia: ¿Cuándo llegaste a Joan Oró?

Jorge Delgado: En 2000 (en 1º de la ESO)

A: ¿Qué sentiste durante tu primer año?

J.D: Nervios. Porque entraba en otro mundo estudiantil y porque casi no conocía a nadie. Pues me sentí un poco incómodo pero al

final me fui acostumbrando y me hice amigos (jeje)

A: ¿Crees que todos se portaron bien contigo?

J.D: Casi todos. Siempre hay una persona o dos a las que caes mal. Pero bueno aguantas y ya está (se ríe)

A: ¿Te hiciste muchos amigos? ¿los conservas todavía?

J.D: Sí. Bastantes. Aún conservo algunos.

A: Cuáles eran las asignaturas que más te gustaban?

J.D: Historia, Lengua Castellana, Ciencias naturales y Educación física.

A: ¿Y ahora trabajas o estudias? ¿El qué y dónde?

J.D: Estudio en la Caparella (hago un ciclo de informática de grado medio). También trabajo algunos fines de semanas, montando escenarios de teatro y otras cosas.

A: ¿Por qué te fuiste?

J.D: Porque no quise repetir de curso y algunas cosas y actuaciones de la gente se me hacían insostenibles.

A: ¿Alguna persona que te marcara en el instituto (profesor, amigo, personal del centro...)

J.D: Me marcó una chica (jeje), Sandrine. Y de los profesores, la señora Parra, el señor Yus, el señor Salvador y el señor Rodríguez

A: ¿Algún comentario qué harías?

J.D: Bueno no lo pasé mal estudiando allí y siempre que pueda iré a visitar a los compañeros, profesores y al personal.

Bueno querido amigo que te vaya todo muy bien, cuidate.

Sandrine i Imma

DEPORTE, DEPORTE.

Como ya se sabe, aquí en nuestro instituto, hay muchos deportistas, algunos profesionales. Nuestro equipo quiso saber más sobre el voley y el balonmano.

Laia Ballester (voley) y Emma Precup (balonmano) nos dieron unas respuestas satisfactorias.

Ataràxia: ¿Cuándo empezó a interesarse el mundo de voley/balonmano?

Laia: Cuando iba al colegio, tenía 6 años. Mis amigas se apuntaron todas y yo hice lo mismo.

Emma: Yo lo mismo pero a los 8 años. Porque todas mis amigas se apuntaron a balonmano.

A: ¿Practicasteis algún otro deporte antes?

Laia: Mientras hacía voley también practicaba natación (pero sólo durante 2 años)

Emma: Yo no.

A: ¿Aspiráis a ser grandes profesionales en un día no muy lejano o sólo es una diversión más?

Laia: Sí. Pero ahora ya estoy en segunda división. Y es mi primer año como profesora y todavía soy joven así que tengo mucho que aprender y mejorar.

Emma: Sí. Ya estoy en primera división (la máxima categoría)

A: ¿Creéis que el voley/balonmano está poco valora-

do en el mundo deportivo?

Laia: Sí. Sobre todo en el deporte femenino. Aunque aquí en Lérida me ha sorprendido que la prensa y la televisión te hacen más caso que en Baleares.

Emma: Sí. Sobre todo la sección femenina.

A: ¿Como es la vida de una jugadora de voley/balonmano?

Laia: Entrenar, entrenar y entrenar. Yo tengo un día libre. Pero no me quejo porque estoy haciendo lo que me gusta y disfruto entrenando y jugando.

Emma: Entrenar, entrenar, entrenar... No tengo ni un día libre. Entreno dos veces al día. Pero me lo paso bien. Hay muchas cosas buenas.

A: ¿Cambiarías alguna cosa del voley/balonmano? (reglas y otras cuestiones).

Laia: No, yo no. El voley es uno de los deportes más difíciles y más técnicos. Pero también es uno de los más espectaculares.

Emma: No. Ya hay de todo en este deporte. Es completo.

¡Muchas gracias y que os vaya bien!

Sandrine Yanmbock e Inmaculada Ruiz

1º bachillerato

ENTREVISTA A LAURA GALLEGO GARCÍA



Laura Gallego, escritora de libros muy famosos entre los jóvenes, nos ha concedido una entrevista. Recientemente (en el tiempo que escribimos el artículo) ha salido Tríada, el segundo libro de su trilogía Memorias de Idhún. Antes de

pasar a las preguntas y respuestas, os hablaremos un poco más de esta Valenciana, a la cual llaman la Rowling española.

Nació en Quart de Poblet (Valencia) en 1977. Empezó a escribir a los 11 años junto a una amiga un libro llamado Zodiaccia, un mundo diferente (actualmente lo está subiendo a su página web), que trata sobre una chica, Aurora, que viaja a un mun-

do mágico regido por los horóscopos. El libro, de unas trescientas páginas, nunca llegó a publicarse. Al acabar la secundaria, entró en la Universidad de Valencia para estudiar Filología Hispánica. Durante ese tiempo seguía escribiendo, y un buen día, su libro número catorce, ganó el Premio Barco de Vapor y salió publicado. Su título es Finis Mundi.

En estos momentos está escribiendo una tesis sobre un libro de caballerías, y ya lleva catorce novelas y cinco cuentos escritos (y la lista sigue creciendo). También viaja por toda España para dar charlas en colegios e institutos sobre sus libros.

Tiene aficiones y gustos de lo más normales.

Es aficionada al manga, le gustan los animales y le encanta, por supuesto, leer. Cabe destacar que Paulo Coelho es siempre (o casi) el protagonista en la primera hoja de sus libros, ya que coge frases de sus libros para ponerlos ahí (y acierta al hacerlo).





Y ahora sí, aquí os dejamos a esta simpática chica y sus respuestas.

Ataraxia (a partir de ahora At) -¿A qué edad comenzaste a escribir?

Laura Gallego (a partir de ahora LG)-A los once años.

At- ¿Cómo se llamaba tu primera novela? (Publicada o no)

LG-La primera que escribí se titulaba «Zodiaccia, un mundo diferente». La primera que publiqué fue «Finis Mundi»

At -La primera vez que te publicaron un libro (Finis Mundi, Premio al Barco de Vapor), ¿cómo te sentiste?

LG-Pues como si se me hubiera cumplido un sueño. Por eso tardé un tiempo en aceptar que era real.

At-En general, tus libros son de fantasía, ¿sabrías decirnos por qué?

LG-Porque es el género que más me gusta. Soy lectora de libros de fantasía desde que era niña.

At-Si pudieses, ¿modificarías algo de tus libros? ¿De cuál libro, y el qué? (Si se puede contar)

LG-Los revisaría todos, y seguramente puliría el estilo una vez más y retocaría pequeños detalles, corregiría erratas...

At-Ahora estás enfrascada, a parte de tu tesis, en una trilogía, Memorias de Idhun, pero ¿cuáles son tus siguientes proyectos?

LG-De momento, con terminar la trilogía tengo bastante. Luego, ya veremos.

At -¿Cuáles de tus libros te han resultado más fáciles de escribir? ¿Y el que más te ha costado?

LG-¿El más fácil? Creo que «Fenris, el elfo», lo tenía muy claro desde el principio. El que más... «la maldición del Maestro».

At -Volviendo a tu tesis sobre el libro de caballerías Belianís de Grecia, antes nombrada, ¿podrías hablarnos un poco más de ella?

LG-Consiste en hacer una edición de la «Tercera y Cuarta parte del Belianís de Grecia», libro de caballerías que se publicó en 1579 y que desde entonces

no se ha vuelto a reeditar. Pero mi tesis está ahora completamente parada. No encuentro tiempo para trabajar en ella. Espero poder hacerlo cuando termine con la trilogía.

At -Para acabar... ¿Qué 3 consejos le darías a jóvenes (o no tanto) que quieren ser escritores?

LG-

1) Lee mucho, lee de todo. Un escritor se hace a base de leer a otros escritores.

2) Escribe mucho. Nadie nace sabiendo escribir, y la práctica hace maestros.

3) Si no te gusta lo que escribes, no te desanimes. La próxima vez lo harás mejor. Guarda lo que escribas, aunque no te parezca bueno; dentro de un tiempo, con un poco de perspectiva, podrás ver cuáles son tus fallos y corregirlos.

Acabada la entrevista, se disculpa por no responder con más expansión, pero es normal ya que le falta el tiempo, y por eso nosotros le agradecemos que nos haya hecho este favor, y le deseamos mucha suerte con sus libros (¡Y con la vida también, claro!).

Si os habéis quedado con ganas de leer alguno de sus libros, a continuación os los ponemos junto a sus datos:

-Finis Mundi (Barco de Vapor).

-El Valle de los Lobos, primer libro de la trilogía Crónicas de la Torre (El Navegante).

-La maldición del Maestro, segundo libro de la trilogía Crónicas de la Torre (El Navegante).

-La llamada de los muertos, tercer y último libro de la trilogía Crónicas de la Torre (El Navegante).

-El cartero de los sueños, cuento (Brief).

-Retorno a la Isla Blanca (Brief).

-Las hijas de Tara (SM).

-La leyenda del Rey Errante (SM).

-Mandrágora (Pearson/Alhambra).

-¿Dónde está Alba?, cuento (SM).

-Alba tiene una amiga muy especial, cuento.

ACTIVITATS NATURA!!!!!!

Què és?

Natura ens fa pensar en tot allò que ens envolta: animals, plantes, éssers vius... Però què hi faran exactament els alumnes?

El nostre equip com sempre curiós i disposat a informar-vos va entrevistar quatre alumnes que cursen aquest cicle formatiu de grau mitjà, un d'aquests quatre és Alejandro Robles, un ex-company de les dues noies.

Bé escoltem-los.

Ataràxia: Bon dia nois! Ens podríeu parlar una mica de la vostra activitat? Què és això de "Activitats Natura"?

Alejandro Robles: No sé molt bé de què va (riu). Però quan ho sapigui us ho diré. És veritat no ho sé.

Hristo kirilov: és un cicle per conèixer i relacionar-se amb la natura mitjançant els esports del medi ambient.

Albert Teixidó: com puc dir? (mira els altres) fem esport i apre-

nem coses que no sabíem.

Jonathan Hernandez: sí fem esport i coses sobre la natura.

A: des de quan us va venir al cap l'idea d'escollir aquesta branca?

A.R: des de l'any passat.

H.K: L'any passat. Va ser la meva professora qui em va parlar d'aquesta activitat. Em va aconsellar dient que si m'agradava l'esport, aquesta activitat em vindria bé.

A.T: l'any passat.

J.H: l'any passat.

A: les vostres motivacions o les raons per les quals heu decidit practicar-la o fer-la?

A.R: per no fer batxillerat i no haver d'estudiar molt.

H.K: Perquè m'agrada l'esport i també perquè la meva professora em va dir que m'ajudaria per ser mosso.

A.T: Perquè m'agrada fer esport i vull conèixer totes les coses relacionades amb la natura.

J.H: jo també vull ser mosso.

A: Per què aquesta activitat i no una altra?

Tots: perquè som esportistes!

A: ja que ha sigut enguany que s'ha instaurat això aquí en el centre trobeu que us falten materials o qualsevol altra cosa?

Tots: No. No ens falta res. Estem bé (riuen)... molt bé.

A: se us ha acudit alguna cosa que us agradaria canviar o afegir? (el que sigui).

A.R: no

H.K: necessitem fer més pràctica que teoria.

A.T: més espai (no, no necessito res)

J.H: no... Bé sí més noies.

A: així doncs als joves que estan cursant quart d'ESO ara els aconsellàrieu escollir aquesta activitat?

Tots: sí.

A: en el futur què fareu o què voleu fer? (ja que tu Alex ets futbolista i també fas judo...)

A.R: ja no jugo al futbol però segueixo amb judo. Voldria ser bomber.

Els altres tres: mossos!!!

Moltes gràcies nois !Ha sigut un plaer parlar amb vosaltres.



ENTREVISTES



ENTREVISTA SANDRINE I SARA.

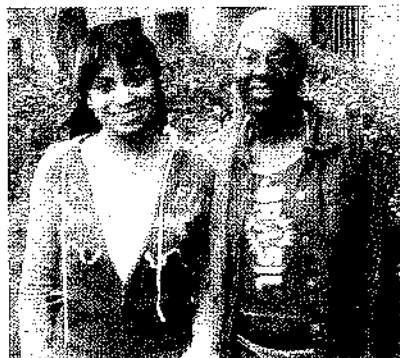
Com en aquest institut hi ha tanta gent de fora, vam decidir fer una entrevista a dues alumnes de diferents, del Camerun i del Marroc, a l'Àfrica: la Sandrine Yanmbock i la Sara Naoute, de primer de batxillerat totes dues. Esperem que les respostes us siguin de profit i ajuden a entendre millor com són les gents d'altres llocs.

Aquí presentem a dues noies molt simpàtiques que parlen un català (que van demostrar a l'entrevista) molt polit!

Atàraxia (a partir d'ara A): Els vostres respectius llocs de procedència són el Camerun i el Marroc. Ens podríeu parlar una mica de com eren les vostres ciutats?

Sandrine (a partir d'ara Sd): Jo vinc d'una ciutat molt gran, la més gran del país encara que no és la capital. I és la que té més moviment en els temes de música, economia... És famosa per la festa tradicional que es celebra cada Novembre, Ngondo. El que m'agrada d'aquesta ciutat és que hi ha molta gent i turistes. És molt bonica i la trobo a faltar...

Sara (a partir d'ara Sr): És una ciutat gran amb molts barris i és la província de molts pobles. El



sector dominant és l'agricultura. Té una platja i un riu famós que es diu Sebou. No és una ciutat molt turística o això penso jo. El que més m'agrada és el seu castell: Molay Ismael.

A: Quant de temps fa que sou aquí?

Sd: Gairebé 3 anys i alguns mesos.

Sr: Jo també.

A: Va costar-vos molt aprendre el català? I el castellà?

Totes dues: No, perquè teníem moltes ganes d'aprendre i de relacionar-nos amb la gent d'aquí.

A: Abans de venir aquí, com imaginàveu Espanya? Esteu decebudes (és broma, tranquil·les)?

Sr: Jo mai m'havia imaginat com era Espanya.

Sd: Jo me l'imaginava com a les tele novel·les, no estic pas decebuda, tot el contrari. És més bonica del que em pensava.

A: Esteu a gust en aquest institut? Què canviàrieu per millorar-lo?

Sd: Sí, estic molt a gust. Coses per canviar... No sé si puc o podria canviar-les... la violència entre els alumnes i el racisme.

Sr: Sí, jo també estic molt a gust i penso lo mateix que ella.

Totes dues a la vegada: I m'agrada molt

el festival de Nadal!!!

(riu)

A: I fora d'ell, penseu que la cosa canvia molt?

Sd: Fora estic molt bé ja que conec gent molta maca que em cau molt bé. Passo dels dolents!!!! (riu)

Sr: Sí, però hi ha coses que no m'agraden gens.

A: Quins estudis teniu tant al Camerun com al Marroc? Els mateixos que aquí?

Sd: Sí, però allà després de primària i abans de la universitat estudiem 7 anys i no 6 com aquí.

Sr: Gairebé igual. A la ESO hi ha 3 anys i al batxillerat també.

A: Suposem que trobeu a faltar els vostre país. Quan hi aneu, quines 3 coses contàrieu als vostres amics i familiars que més us han fascinat o sorprès d'Espanya?

Sd: La paella, les amigues i els amics, i la festa de Sant Miquel!!!

Sr: Les amigues i els amics, les festes d'aquí i els pastissos.

Moltes gràcies a les dues.

MELCIOR

Arriba molt d'hora, i fa molt de temps que és aquí... Tots el veiem però no sabem el seu nom. A vegades volem preguntar-li què fa aquí, però mai ens atrevim... Doncs bé, aquí el teniu, us presentem al jardiner del nostre institut, el senyor Melcior, que ha decidit contestar-nos aquestes preguntes!!!

Atàraxia (a partir d'ara A): Des de quan es dedica a al jardineria?

Melcior (a partir d'ara G): Ja fa com a 17 o 18 anys.

A: També exerceix un altre ofici a part d'aquest?

Ngala (festa tradicional «sawa», Camerun)



G : No.

A : Quan va començar a treballar aquí a l'institut?

G : Des de fa 17 o 18 anys.

A : Suposem (si no ens corregeix) que amb els professors es relaciona bé, però i amb els alumnes?

G : També. Són bona gent tots plegats. La joventut és molt maca.

A : Li sembla que pocs alumnes se n'adonen de la seva presència?

G : Bé, no. Me coneixen més a mi que no pas jo a ells.

A : Li agrada treballar aquí?

G : Sí. Però no és d'agraït perquè la feina no es agrada. Trenquem els arbres, la gespa...ho sigui no respecten res.

A : Què és el que més li agrada del seu treball?

G : La relació amb la naturalesa.

A : Treballa amb cap altre lloc a part de aquí?

G : No.

A : Els seus passatemps.

G : La lectura, el museu i viatjar.

A : Què es necessita per ser jardiner?

G : Vaig estudiar FP 2on grau a l'escola d'Alfarràs. Són 5 anys. 3 a l'Alfarràs i 2 a Balaguer. I entre mig vaig fer un curs de jardineria i ramaderia.

A : És suficient estimar les plantes o les flors per aconseguir ser jardiner?

G : Sí. Pels que som una mica sensibles (són éssers vius).

A : La planta o flor que més li agradi?

G : La gardènia.

A : Si pregunto per una flor?

G : La rosa vermella. Perquè fa l'olor i té implicacions subtils (amor, St. Jordi...)

A : Cansa molt aquesta professió?

G : Si t'agrada no. A mi no em cansa. L'important és que t'agradi la feina.

A : Algun comentari que vulguis fer?

G : Simplement el contrast d'alum-

nes que hi ha aquí. Em fa gràcia que la gent de fora pugui parlar la llengua del poble (o sigui el català), em toca el cor.

A : Moltes gràcies per tot!!! Esperem que encara s'estigui molts anys vetllant les plantes i les flors en aquest institut!

Sandrine i Sara

PEQUEÑA 'BIOGRAFÍA' DE ANTONIO YUS

¿Alguno de vosotros no conoce a este profesor? ¡Pues muy mal! Lleva con nosotros desde 1993, así que ya va siendo hora de que lo conozcáis, y si ya está en vuestra memoria, que sepáis alguna cosa más de él antes de que, tristemente tenemos que decir, nos abandone. Así pues, disfrutad de la entrevista realizada a este magnífico profesor, que esperamos no olvidéis nunca.

Después de terminar la carrera de Ciencias Químicas empecé a trabajar de ayudante en el departamento de Química Analítica, en el intermedio terminé las prácticas de milicias universitarias en Galicia (Sargento de Artillería de Costa). Mi primer destino ha sido el Instituto Español del Principado de Andorra (1970-1972). Después la Seu d'Urgell (1973) y Tàrraga, donde conocí y trabé amistad con Ana Rullan y José Manuel Rodríguez, entonces solteros, hoy felizmente casados y padres de 4 hijos. En 1998 y durante 8 cursos en Agramunt, después un curso en Mollerusa con Josep Felis y Carmen Palau, luego durante 4 cursos en les Borges Blanques y durante 2 años en el Màrius Torres. Mi mayor estancia en un centro ha sido en el IES Joan Oró, donde actualmente cursan estudios mis hijos. Como valoración... Los

primeros tiempos eran un tanto inciertos debido a los cambios en enseñanza, gracias al esfuerzo de un grupo entusiasta de profesores salió adelante el Instituto Español de Andorra de la primera época. Del instituto de Agramunt guardo un gran recuerdo porque allí conocí a mi actual esposa y sobre todo el clima de camaradería y buen ambiente tanto de alumnos como de compañeros. En general, doy por bueno todo el tiempo empleado en impartir enseñanza, siempre procurando favorecer a mis alumnos. Es un trabajo apasionante y algunas veces descorazonador porque siempre me gustaría que los alumnos pusiesen el mismo entusiasmo que yo, cosa que ya sé que es difícil. Espero que todo el mundo guarde un buen recuerdo y si algún compañero o alumno en algún momento cree sentirse molesto por algún comportamiento, ruego acepten mis excusas, pues yo me retiro con frases del tipo de Aitor, hijo de Inma Urretxa, ('Yo quiero ser profesor inventor'), o de Judith Sacristán ('Profe, voy a echar de menos todas sus prácticas'), y así muchos alumnos en diferentes cursos anteriores; me gusta ir paseando por Lleida y encontrarme gente que me viene a saludar de muchos años antes, creo que me puedo retirar con la satisfacción del deber cumplido y como dice el maestro Tagore: 'La raíz oculta no pide recompensa alguna por llenar de frutos las ramas'.

En todos estos años mi pensamiento único ha estado movido por mi amor a mi pueblo Longares y a mi familia, ya lo sabéis, cuando no esté aquí estaré en el (para mi) paraíso Longares.

Antonio Yus, profesor



LITERATURA

VOSOTRAS SOIS EL TESORO QUE TENGO.

Cuando lloro, vosotras intentáis limpiarme las lágrimas.
Cuando necesito desahogarme, vosotras me escucháis con atención.
Siempre me comprendéis, me aconsejáis hasta me obligáis a hacer lo que es correcto.
Cuando mis oscuros ojos brillan de alegría, vosotras lo leéis, adivináis la razón de mi alegría sin preguntarme la causa y la vivís conmigo.
Cuando estoy sola, vosotras protestáis una y otra vez hasta convencerme a salir de mi Soledad. Me acompañáis en mis sentimientos.
Cuando me caigo, vosotras me ayudáis a levantarme, me animáis para seguir luchando contra la injusta vida.
Cuando me ocurre algo nuevo, pienso en vosotras.
Vuestras caras quedaran grabadas en mi interior.
Vuestros recuerdos estarán en el fondo de mi alma y me pregunto ¿Siempre estaremos unidas?

Sara Naoute
1º bachillerato B

FIEL AMIGO

Condenado a vivir
Bajo el dolor del odio
Condenado a sentir
El escozor de las heridas
Que no te dejan cerrar.

Fuiste un buen amigo
Compañero de juegos
De camino y del niño
Pero de ti se cansaron.

Siempre fiel a tu amo
Siempre le esperaste en la puerta
Aunque te pegara
Sabías perdonarle, sabías amarle.

Jamás mordiste su mano
Pues era para ti sagrada
La misma que te pegaba
Tantas demostrando cariño.

Y un día de ti se cansaron
Aún recuerdo
Cuando vagando en las calles
Buscabas comida
Y buscabas a tu amo
Pues nunca entendiste
Por qué no te quiso
Siempre pensaste
Que algo debiste hacer mal
Porque solamente querías estar
Con ellos hasta el final.

Fuertes frios azotaron
Y llegó tu muerte
Tan callada, tan fría
Solitaria siempre
Allá donde va.

Lidia Mesegué Farré
4ºB ESO

A TI

A la chica que un día le hice daño,
A aquella preciosa amistad
Que un día perdió su libertad.

Me pregunto cómo hiciste para olvidar
Lo que fue una bonita amistad
Porque yo no he podido
Y no podré jamás.

Siempre tuviste
Mi sincera amistad
Y nunca dejó de serlo.

Recuerdo que un día
Me dijiste que para ti
Era como una hermana
¿Sabes lo que significan
Esas palabras?
No se olvidan con un solo error...

Recuerdo la primera vez que te vi en clase
Estabas sola, nadie te hablaba
Pasaban a tu lado
Sin tenderte una mirada.

Recuerdo que fuimos las mejores amigas
Que se han visto jamás en el mundo
Habías encontrado a una verdadera amiga
Que te apreciaba y te respetaba como eras,
Ya tenías a alguien para contarle las cosas
Y yo también.

¿Por qué no volver a intentarlo
Si el perdón ya está inventado?
¿Por qué rendirnos tan rápidamente
Y dejarlo todo a la suerte?

¿Por qué darle la victoria
A alguien que ya pasó a la historia?
Si él nos quiso separar
¿Por qué no volvernos a juntar?

Veo la tristeza que se esconde
Tras esa cara sonriente
Que no ven los demás
Pero que quien quizás la pudiese borrar
Está prohibida para ti.

No te molestaré nunca más
Si no me lo pides,
Pero no olvides jamás que te aprecio
Y que siempre habrá,
Un rincón en mi corazón dedicado al recuerdo
Y ten por segura una cosa
Estaré alerta, velaré por ti
Cuidaré tus espaldas, como hice siempre.
Y si estás en peligro
Allí me verás, ayudándote aunque te niegues.
Ayudándote aunque me odies.

Para ti las puertas
Estarán siempre abiertas
Para que si un día quieres
Entres en ellas.

Lidia Mesegué Farré
4ºB ESO

AMB TUI

Segueixo les línies de la teva pell
que em porten a un lloc de somni,
gutada per la teva mirada
d'on neix l'arc de Sant Martí.
Flueix la teva respiració tan acompasada
que és com si allarguessis el temps
i pogués gaudir més de cada moment al teu costat.
Et miro i el mon satura
durant un segon etern
a la recerca de tu.
Macarones l'anima amb aquella tendressa
que només es coneix quan els sentiments esclaten
i el futur es consolida.
Madornó amb l'escalfor del teu cos
Que bressa els meus sentits
Fins que s'escapen cap a la serenitat
Cada alba fins al capvespre
En què omplés de plenitud
Els meus dies.

Mª Jesús Verdú Sacases

LITERATURA

CANCIÓN

Bonitas palabras, una sonrisa bonita
Es lo que nos ofrecen los chicos
¡Hola nena, eres tan guapa!

Ya no puedo aguantar más
Dicen lo que no piensan
Oíd chicas, no nos dejemos atrapar
No caigamos en su trampa.

Bonitas palabras, una bonita sonrisa
Es lo que nos ofrecen los chicos
Hello baby, you are so beautiful!

¡Parad ya chicos! Ya no sois agradecidos
Aprended a decir lo que sentís
Oíd chicos, estoy harta de vosotros
No caeremos en vuestra trampa.

Bonitas palabras, una sonrisa bonita
Es lo que nos ofrecen los chicos
Salut beauté, tu es si jolie!

Decís que somos sensibles
Que vosotros sois fuertes
Pero olvidáis que ser fuerte
No es sinónimo de ser mentiroso
Parad entonces y decid la verdad.

Bonitas palabras, una sonrisa bonita
Es lo que nos ofrecen los chicos
Hola bonita, ets tan maca!

Bueno sin vosotros ¿qué haríamos?
No haríamos nada
No valdríamos nada
¡Pero... cambiad ya!

HERMANO NUESTRO

Chorus:
Y ese día cuando nos hablaste,
Supimos que habías aceptado
ser nuestro amigo,
Nuestro confidente y nuestro
hermano.
¿Pero sabes todo eso?
Es una historia que surgió de
la nada.
Al principio, nos parecía una

fantasía,
Pero poco a poco, a medida que
pasaba el tiempo,
Nuestra historia, que era ima-
ginaria, se convirtió en una
realidad.
Chorus:
No nos conocíamos pero nos
aceptamos.
¡Tú nos aceptaste!
Ahora te cantamos esta can-
ción,

CHANSON

De belles paroles, un beau sourire
Est ce que nous offrent les garçons.
¡Hola nena, eres tan guapa!

J' en ai marre de ces paroles.
Ils disent ce qu'ils ne pensent pas.
Oid chicas, ne nous laissons pas prendre,
Ne tombons pas dans leur piège

De belles paroles, un beau sourire
C'est ce que nous offrent les garçons
Hello baby, you are so beautiful!

Arrêtez donc! Vous n'êtes plus drôles.
Apprenez à dire ce que vous ressentez.
Oid chicos, j'en ai marre de vous!
Nous ne tomberons pas dans votre piège.

De belles paroles, un beau sourire
C'est ce que nous offrent les garçons
Salut beauté, tu es si jolie!

Vous dites que nous sommes sensibles
Vous êtes forts.
Mais vous oubliez qu'être fort
N'est pas synonyme d'être menteur.
Arrêtez donc et dites la vérité!

De belles paroles, beau sourire
C'est ce que nous offrent les garçons
¡Hola nena, eres tan guapa!

Bien sans vous, que ferions nous?
Nous ne serions rien.
Nous ne vaudrions rien.
Mais... Changez donc!

Sandrine Yanmbock

A ti, el tío, que nos has sobres-
timado, a ti, que eres el mejor.
Chorus:
Es una realidad. Oh! It's won-
derful!
Eres nuestro amigo, somos tus
amigas, somos amigos.
¿Pero hasta cuándo? ¿Será para
siempre?
¡Oh, sí! ¡Que sea para siempre!

Sandrine Yanmbock

Heus ací un conte de Camerún!!

L'astuta tortuga

Hi havia una vegada una tortuga que era en una bassa menjant-se unes cebetes, que creixien pels voltants, quan un enorme hipopòtam va sortir de l'aigua i li va donar un bon ensurt. L'hipopòtam li a dir:

-Què hi fas, a la meva bassa? Aquí no hi vindràs a menjar més si no vols que t'aixafi.

La tortuga, que és un animal molt astut i orgullós, li va respondre:

-Et cito demà a les dotze del migdia aquí i veurem qui és el més fort.

-Estàs boja? No crec que entre tots els animals de la selva n'hi hagi cap de més fort que jo. ¿Qui és tan gran i pot viure dins i fora de l'aigua tant de temps?- es va vanter l'hipopòtam.

-Jo mateixa et venceré!- li va respondre la sàvia tortuga. L'hipopòtam va tornar a l'aigua, segur de la seva victòria, i la tortuga es va endinsar en el bosc, rumiant la manera de derrotar el seu rival. Llavors a l'horitzó, va entreveure el perfil d'un elefant. A poc a poc l'immens animal es va anar acostant a la tortuga. Tant que gairebé la trepitja.

-¡Vés amb compte!- li va cridar la tortuga.

-¿Què hi fas al meu bosc? Si segueixes un minut més davant meu t'aixafaré- li va dir el paquiderm, indignat. L'astuta tortuga llavors va tenir una idea:

- Mira, m'han dit que ets l'animal més fort, però jo mateixa vull comprovar-ho. A les dotze en punt t'espero en aquest mateix lloc. Hi haurà una corda, quan estigui tensa comença a estirar, jo seré a l'altre costat.

- Així ho faré- va exclamar l'orgullós elefant.

L'endemà a les dotze en punt, l'elefant va veure la corda tensa i va començar a estirar amb totes les seves forces des del bosc. A l'aigua, l'hipopòtam, que havia estat informat per la tortuga, feia el mateix.

Mentrestant, la sàvia tortuga s'amagava als matolls i observava com els dos enormes animals es desesperaven. L'elefant avergonyit, deia:

-La tortuga m'arrossega!

L'hipopòtam, exasperat, udolava:

-Com pot ser que un animal tan petit tingui tants força?

Quan al final les forces dels dos animals es van esgotar, van deixar anar la corda, exhaustos. Llavors la tortuga es va acostar a l'elefant:

-Has vist del que sóc capaç?

L'elefant va esbufegar:

-Doncs sí que ets forta, com ho has fet?

-M'he agafat ben fort a terra, per això no m'has pogut arrossegar.

-És veritat! A partir d'ara pots passejar pel bosc quan vulguis. Ets el meu millor aliat- va dir l'elefant.

Minuts més tard, la tortuga va anar a veure l'hipopòtam, que encara estava amb la boca oberta i amb prou feines es podia moure. Al veure que s'acostava la tortuga, l'hipopòtam li va dir:

-Ets molt forta. Com te n'has sortit?

La tortuga li va respondre el mateix que a l'elefant. L'hipopòtam llavors la va alabar:

-Un animal com tu té tota la meva admiració. A partir d'ara pots estar a la meva bassa sempre que vulguis.

LITERATURA

I així és com la petita tortuga es va guanyar el respecte dels animals més poderosos. Diuen que aquesta gesta va arribar a orelles del rei de la selva, el lleó, que es va guardar molt a partir de llavors de molestar l'estuta tortuga.

Sandrine Yanmbock

Horror Story...

The little children's toy

A friend of my grandmother's invited me to stay in her house several days. The reasons? I have forgotten. I arrived one warm day and the old woman looked very happy when she saw me. We talked about my grandmother, who had died two years ago. Around midnight the conversation continued and Miss Check, wich was the name of the old woman, invited me to drink tea. She stood up it slowly because her legs didn't let her do it quicker. When she stayed in the kitchen, I stood because I saw a photo on the chimney. I heard several laughs at my back. It was a girl. What a surprise when I saw her.

—Who are you? —I asked. She laughed again and from one invisible door for my eyes appeared more children.

They put around me, and I saw how they walked, they looked as if they were floating. I screamed. Their faces, heir hands... They were burning and, in their places, appeared little skeletons.

—Miss. Check!! —I said once and again. The old woman appeared with a big smile in her face.

—Children, don't you see that you're making her cry? —she asked. The children laughed and returned to be those children. The children went with the old woman. I left and tried to open the door.

—I'm sorry, but they were bored and they wanted a new toy, that's why they chose you —I saw crying and crying.

—No, leave me! I won't tell anyone! —I said. The old woman laughed with the children and they all got close to me.

—Come on, there's nothing to worry about —she said.

Suddenly they all changed into skeletons and the house transformed-. You have entered the mouth of the wolf... —I closed my eyes when they touched me and I screamed and screamed.

Now, I believe that I was stupid, because when I woke up I saw that my body was like theirs. And you know? It's good. That's why if an old woman phones you, go without fear because being the toy of that little children isn't as bad as it seems.

The end

Inmaculada Ruiz

EN UN LUGAR DE LA MANCHA, DE CUYO NOMBRE NO QUIERO ACORDARME...

Es el comienzo de un libro muy recordado recientemente por cumplirse en el año 2005 el cuarto centenario de la publicación de su primera parte.

Hablamos de D. Quijote de la Mancha, una obra popular conocida por todos y traducida a otras lenguas. Cervantes, con su estilo más personal, nos deja ver claramente la crítica a las novelas de caballerías. La obra, en tono de parodia, pone en entredicho el protagonista, el escudero, la dama y las aventuras de estos libros ya que estarán protagonizadas no por un caballero joven, si no por uno cuya edad 'frisaba en los cincuenta años', enamorado no de una princesa, si no de una labradora, Aldonza Lorenzo, para él 'Dulcinea del Toboso'.

Singular visión del protagonista que, a consecuencia de 'pasarse las noches de claro en claro y los días de turbio en turbio' leyendo libros de caballerías, ha perdido la razón y se ha vuelto loco. Así permanecerá a lo largo de la primera

parte, deseoso de 'desfacer entuertos', de ayudar a los necesitados y de ser fiel a su 'Dulcinea'.

Sin embargo, el idealismo de la primera parte será paulatinamente sustituido en la segunda por ese proceso de SACHIFICACIÓN, de realismo, que experimenta el protagonista, paralelo al idealismo del escudero (claro ejemplo de cómo van contagiándose por la convivencia estos dos seres). A medida que D. Quijote va recuperando la visión de la realidad, la figura del héroe se empequeñece hasta llegar al final en el que vemos ya a Alonso Quijano el Bueno, renegando de los libros de caballerías y lleno de achaques físicos, causantes de su muerte.

Personalmente, me fascina la destreza y la astucia de su fiel escudero Sancho, que nada tiene que ver con los escuderos de las novelas de caballerías. El autor lo describe como hombre de bien pero 'con poca sal en la mollera. Al principio de la obra no entiende todo lo que su amo le cuenta de caballeros, escuderos y aventuras pero, al

igual que en D. Quijote se produce el proceso de sanchificación, en él vemos el de quijotización por el que acaba familiarizándose con estas historias e incluso es capaz de inventarlas y de engañar a su amo. En la segunda parte, cuando D. Quijote va perdiendo importancia, Sancho adquiere valor de protagonista.

Dulcinea del Toboso responde a la idealización que de una labradora, Aldonza Lorenzo, ha hecho D. Quijote. Para describirla siempre utilizará los mejores adjetivos y la mejor palabrería pues tiene que estar a la altura de las damas de los libros de caballerías y, como a éstas, le dedicará su victoria.

Hay muchísimo que decir sobre esta gran obra, pero me remito a dar unas breves pinceladas y así animar a todos los jóvenes, y no tan jóvenes, a que se adentren en la lectura y se impliquen en las aventuras de D. Quijote. Sin duda, vale la pena.

Maria Paul Gracia

Este año una de las lecturas obligatorias de Literatura ha sido El Quijote.

Cuando hablamos del Quijote, todos tenemos el concepto de que es un libro pesado y aburrido pero, en realidad, es un libro de lo más entretenido y divertido, a pesar de su extensión.

Cada capítulo nos muestra situaciones distintas y nuevas diversiones. Al ser una burla de los libros de caballerías, tiene aventuras de lo más divertidas.

Si el concepto que tenemos del Quijote es, como decimos vulgarmente, un "palo", estamos equivocados. El idealismo de

D. Quijote y el realismo de Sancho nos ofrecen un entretenimiento espléndido.

Por suerte, Cervantes, cuando vio publicado El Quijote de Avellaneda en 1614, se vio obligado a escribir él la segunda parte, que de otra manera no lo habría hecho, privándonos del conocimiento de unos valores presentes en las dos partes.

Sí, El Quijote no es sólo una parodia de los libros de caballerías (con los que acaba) es un modelo de crítica literaria (en esta obra se ejerce por primera vez) de los géneros de la época, además, los ideales del protagonista le llevan a

defender la justicia, a ser agradecido con los que le han demostrado una verdadera hospitalidad, pero también a los intransigentes por no creer en los ideales del 'héroe' y obligarte a abandonarlos.

En resumen, os recomiendo que leáis, si no es todo, al menos algunos capítulos y veréis cómo Cervantes nos ofrece junto a la diversión, que quizá no encontremos en otros libros, la reflexión sobre unos conceptos (libertad, justicia, hospitalidad, transigencia...) fundamentales en la convivencia entre los hombres.

Laura Almacellas

LITERATURA

CONMEMORACIONES LITERARIAS

El año 2005 se ha cumplido el 200 aniversario del nacimiento de Hans C. Andersen, escritor conocido, sobre todo, por sus cuentos infantiles y juveniles. Por este motivo se ha elegido una obra del autor para trabajarla en Lengua Española 1º de ESO. Alianza Ed. tiene publicados tres volúmenes de cuentos en su "Biblioteca juvenil". Nosotros hemos leído y comentado una selección del volumen "La Reina de las Nieves y otros cuentos". La presente colaboración constituye uno de los aspectos de la lectura, análisis y comentario de la obra de H.C. Andersen. Comprende:

- Resumen de la vida y obra del autor:
- Cuentos: expresión plástica, síntesis del contenido y mensaje.
- Títulos: "Una rosa en la tumba de Homero".
 - "El huracán muda las muestras".
 - "Doce en la posta".
 - "Lo que puede inventarse".
 - "La pulga y el profesor".

Coordinado por la profesora de Lengua Española, Sra. Carmen Palau.

Elaborado por las alumnas de 1º de ESO A:

Lola Boye, Ana Carvajal, Rosa Martí, Lorena Ribera, Délia Sacristán, Jennifer Solís y Andrea Santos.

HANS CHRISTIAN ANDERSEN

Hans Cristian Andersen nació en 1805 en Odense (Dinamarca). Es un escritor famoso por sus cuentos para niños, entre ellos "El patito feo" y "La sirenita".

Hans Christian mostró una gran imaginación desde muy pequeño, pero cuando murió su padre dejó de ir a la escuela y se dedicó a hacer teatro con marionetas y a leer muchas obras. Intentó ser cantante de ópera y alumno de danza en el Teatro de Copenhague. Fue enviado por el rey Federico VI a la escuela de Slagelse, donde acabó sus estudios en 1829.

Su primer éxito fue un volumen llamado "Un paseo desde el canal de Holmen a La punta de Este de la isla de Amager."

Le encantaba viajar y cuando visitaba un país solía escribir un relato del viaje. Durante 1862 y 1863 realiza un viaje a España; publicados con posterioridad el relato de su recorrido en 'Im Spanien' (En España). En sus cuentos Andersen se inspira en los relatos populares. Escribe 164 cuentos para los que toma prestados personajes y argumentos del mundo de la leyenda, de la historia o de la vida. Los cuatro primeros son publicados en 1835. Aunque estos cuentos están destinados a los niños, también resultan atractivos para los adultos por su imaginación poética y, sobre todo, por el sentido moral y filosófico que se esconde detrás de cada anécdota.

Los temas preferidos son las flores, a los animales los juguetes... Por ejemplo: Pulgarcito, El abeto, La margarita, El patito feo o El soldadito de plomo.

Andersen recibió en vida muchos honores. Le concedieron el título honorífico de Consejero del Estado y Ciudadano ilustre de su ciudad natal.

Sus cuentos para niños continuaron apareciendo hasta 1872 y el 4 de agosto de 1875 murió en la casa llamada Rolighed, cerca de Copenhague donde está enterrado.

Rosa Martí 1rA

CUENTOS DE ANDRESEN

1º. Una rosa en la tumba de Homero

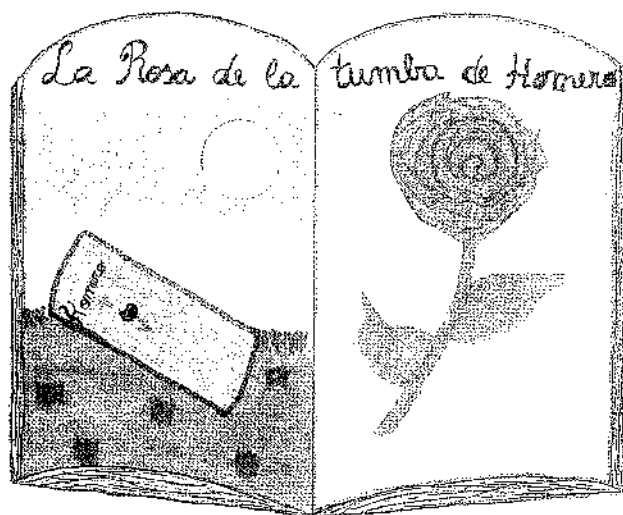
En la tumba del poeta Homero un ruiseñor cantaba y una rosa exhalaba su aroma. La rosa soñó que un poeta la arrancaba y la guardaba entre las páginas de un libro. Su sueño se cumplió y sus pétalos mustios entre las hojas de la "Iliada" recordaban al poeta su visita a la tumba de Homero.

Mensaje: Naturaleza y Poesía se combinan para crear Belleza:

El ruiseñor es el Poeta.

La rosa, la obra del Poeta.

Los pétalos de la rosa permanecen entre las páginas del Poema.



2ª. El huracán muda las muestras

Una ciudad celebra sus Fiestas. Los comerciantes y artesanos tienen en sus comercios y talleres las indicaciones que informan de su actividad; el público pasea, por las calles con aire festivo. De repente un huracán arranca los rótulos de los establecimientos que vuelan entremezclándose. Al parar la fuerza del viento cada indicador se posa al azar en un lugar que no le corresponde; ello crea confusión entre el público.

Mensajes: Las apariencias no corresponden a la realidad

Una situación placida y festiva se transforma en caos por una causa impredecible.



3º. Doce en la posta

El cuento describe los meses del año; de cada uno explica sus características especiales: el carnaval, Cuaresma, la Primavera, las Fiestas, el calor del verano, la cosecha; en otoño empieza el ciclo biológico, con la siembra y se practican actividades como la caza; el paisaje se transforma y se prepara para la vida latente del invierno. Concluye con la Navidad y su celebración tradicional: el abeto, la estrella de Belén, los villancicos. Los meses se personifican y se describen en un lenguaje de gran belleza.

Mensaje: cada etapa del año tiene su encanto y merece ser vivida con ilusión.

LITERATURA

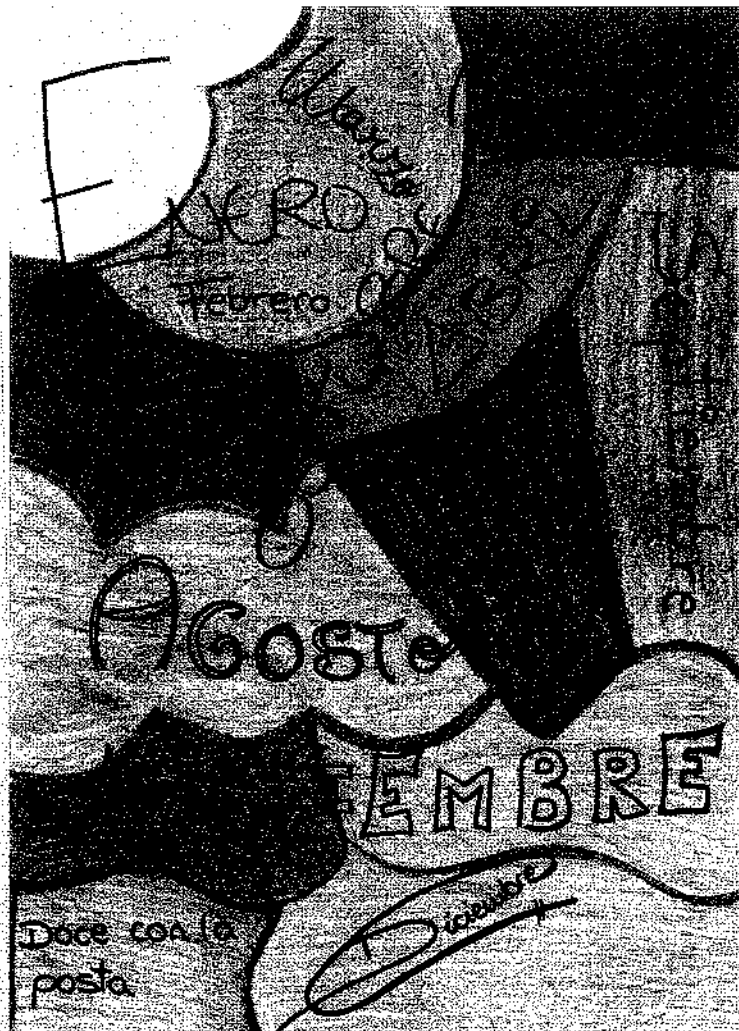
4°. Lo que puede inventarse: resurhen de Rosa Martí

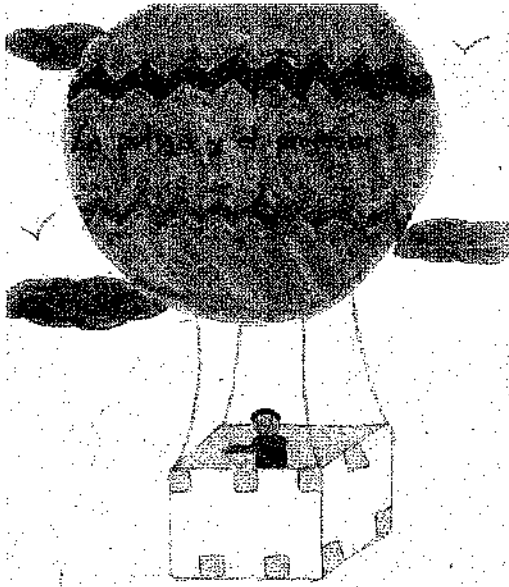
Mensaje: para llegar a conseguir los objetivos que nos proponemos necesitamos el apoyo de la familia, amigos... que nos ayudan y animan, a su vez las personas debemos corresponder a su cariño con generosidad y sin egoísmo.

Un joven quería ser poeta antes de la Pascua, casarse y vivir de la poesía, pero no se lo ocurría nada. Pensaba que había nacido muy tarde y que todo estaba inventado y contado hacía muchos años. Pensó tanto que llegó a ponerse enfermo, ningún médico sabía lo que la pasaba y pensó que quizás la curandera le podría ayudar porque ella sabía más que un médico. El joven decidió ir a ver.

La curandera vivía en una casa de fea apariencia, no había árboles ni flores, sólo una colmena junto a la puerta y un huerto de patatas, algo muy útil. El joven le dijo que no tenía inspiración y ella le contestó que tenía que mirar y escuchar atentamente lo que ocurría a su alrededor, que había muchos temas para escribir cuando uno sabe contarlos y le dijo que tenía que dejar de pensar en sí mismo. Cuando la curandera le prestó sus anteojos y su trompetilla escuchó muchas historias la de las patatas, de las endrinas, de las abejas y de la gente. Pero cuando le devolvió las gafas y la trompetilla, el joven se quedó sin ver ni oír nada y la curandera le dijo que podía ser poeta para el Carnaval, que tenía que apalear los escritos de los poetas y así podría alimentar a su familia, pero el joven no llegó a ser poeta.

Rosa Martí





5º. La pulga y el profesor

El protagonista es el hijo de un aeronauta que salva la vida cuando su padre lo tira del paracaídas.

De mayor practica la magia, con su mujer monta un espectáculo y tienen mucho éxito. Después de una actuación la mujer desapareció y el profesor se arruinó.

De su mujer sólo le quedó una pulga que tenía sangre humana, la amaestró y preparó otro espectáculo con el que también obtuvieron éxito. En un viaje al país de los salvajes, una niña princesa se encaprichó de la pulga y la quiso sólo para ella; el profesor ingenió una treta para salir del país y poder vivir en libertad. Aprovechó la ignorancia de los salvajes y lograron escapar con un globo. En su país llevaron una vida acomodada y respetable como muchos ciudadanos.

Mensajes: 1) Influencia del azar en la vida de una persona. El globo es el medio técnico, que de niño le salva la vida y de adulto le permite recuperar la libertad.
2) Las dificultades agudizan el ingenio para encontrarles una solución.

CONMEMORACIONES LITERARIAS

JULIO VERNE

En el año 2005 se ha conmemorado el centenario del fallecimiento de Julio Verne (1828- 1905). El escritor nació en Nantes, ciudad con un bullicioso puerto de comercio con los países de ultramar; esta imagen despertó en Julio Verne su espíritu aventurero. Su inagotable interés por la ciencia le llevó a escribir más de sesenta obras y unas cuarenta novelas cortas.

Los alumnos de 1º y 2º de ESO hemos leído dos novelas de Julio Verne: en 1º ESO, "La vuelta al mundo en ochenta días" y en 2º ESO, "Cinco semanas en globo"

Cinco semanas en globo

Se publicó en 1863; es la primera novela del conjunto de sus "Viajes extraordinarios". Presenta los rasgos que se repiten en otras novelas: un viaje que se desarrolla en tierras exóticas y en un medio de locomoción novedoso, el globo.

Los protagonistas recorren África desde Zanzibar, al Este, hasta la desembocadura del río Senegal, al Oeste. Durante la travesía viven las más variadas aventuras; se enfrentan a lo desconocido y deben superar dificultades y peligros. Estos personajes representan al individuo creador, capaz de superar obstáculos mediante su ingenio. Además son leales, amantes de la libertad y tienen una gran confianza en sí mismos y en la influencia del ser humano. La curiosidad los empuja a las conquistas y al conocimiento. El protagonista, S. Fergusson es un científico que tiene una visión optimista del progreso y la esperanza en el futuro.

LITERATURA

Cinco semanas en globo

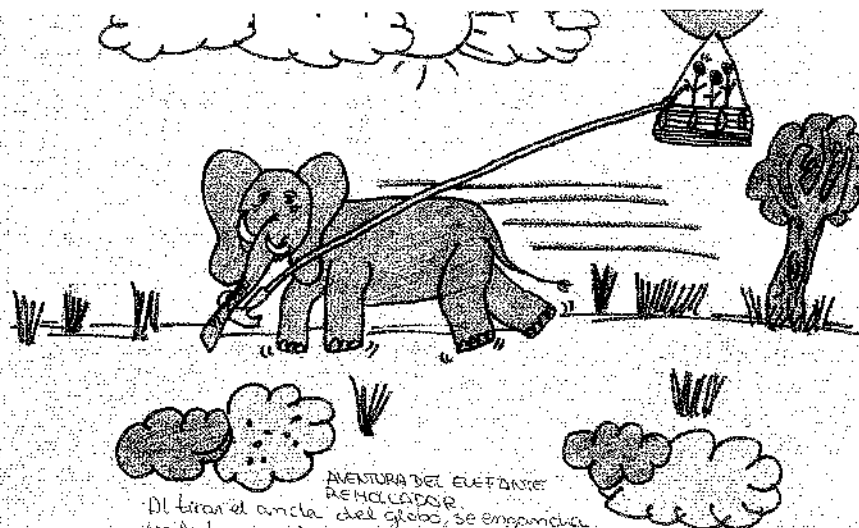
Llegada al río Senegal

Perseguidos por unos salvajes los expedicionarios necesitaban atravesar el río Senegal; pero la falta de gas en el globo se lo impidió y cayeron al río. Pensaban que iban a morir pero unos soldados de un destacamento francés los salvaron.

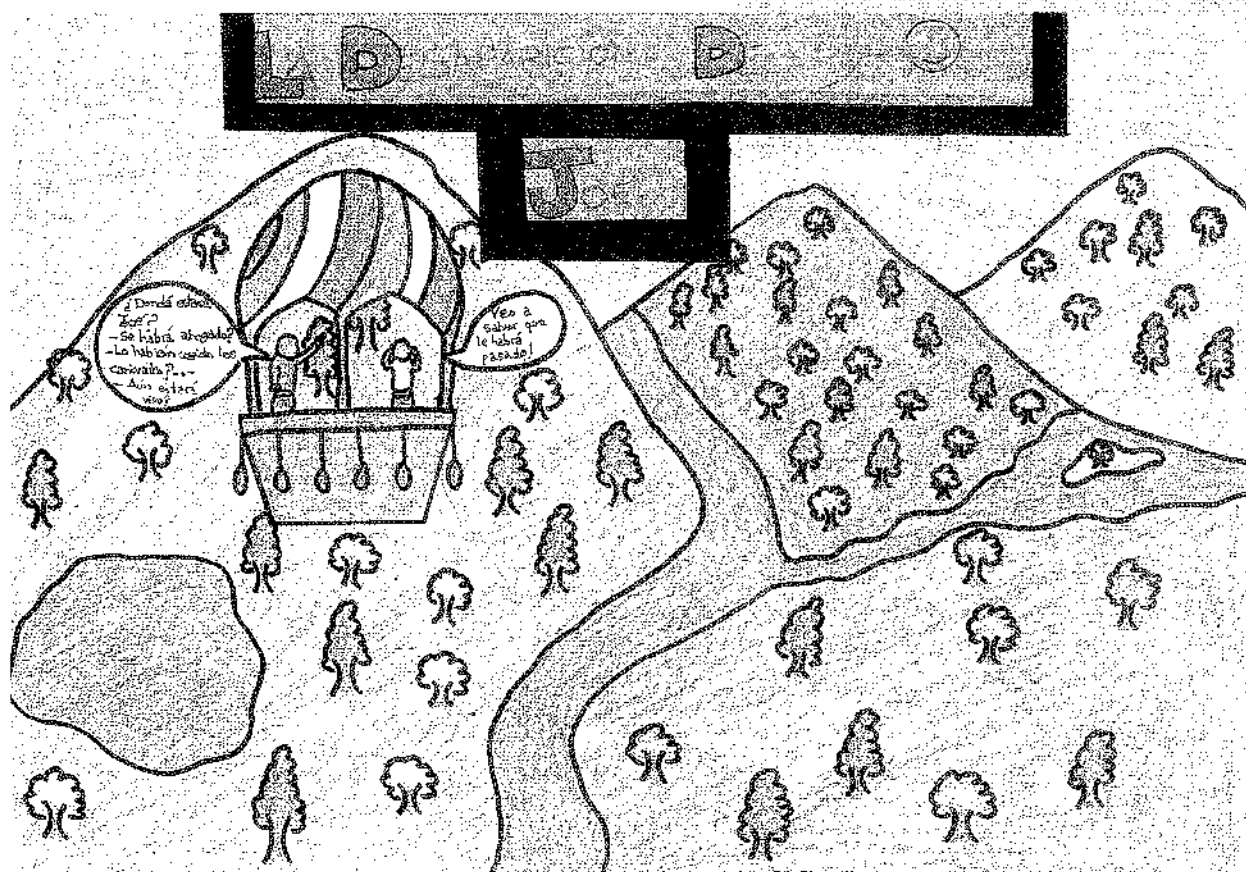
Fergusson, Joe y Kennedy regresaron a Inglaterra donde fueron aclamados por la hazaña de haber cruzado África en globo.

Nuria Blanco, Alba Navarro, Judit Sacristán i Pascual Torres. Alumnos de 2º A

Coordinados por Sra Carmen Palau

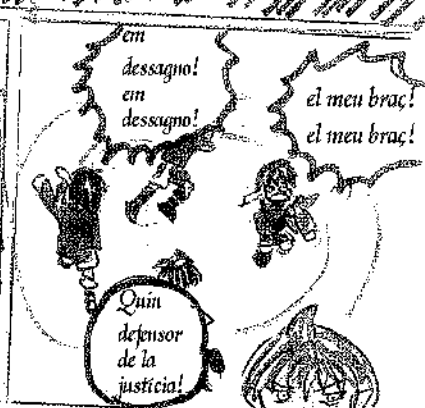


AVENTURA DEL ELEFANTE
REMOLEADOR.
Al tirar el ancla del globo, se engancharon
en la trampa de un elefante.
El elefante se puso nervioso y le tuvieron que matar.

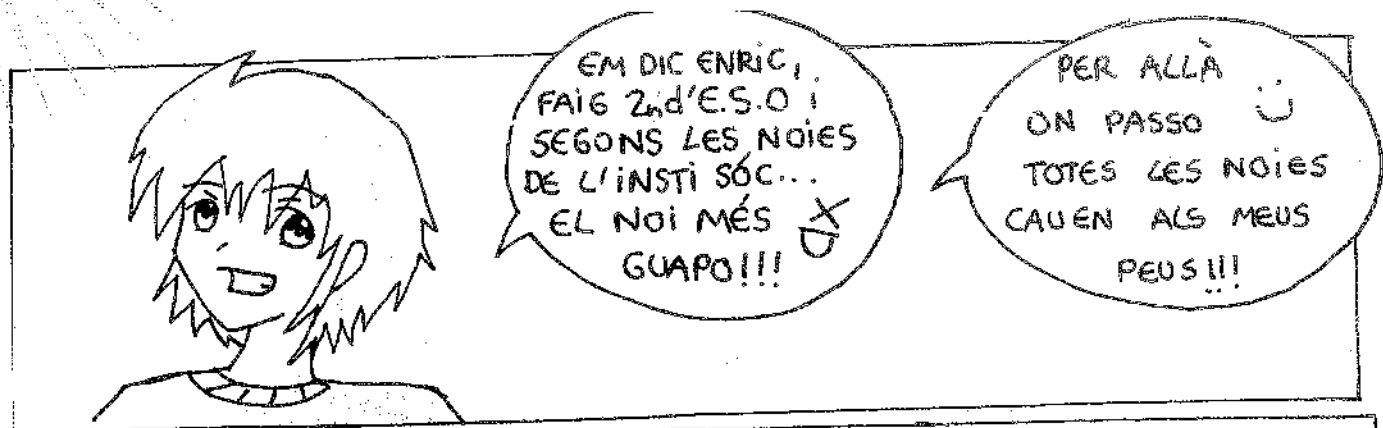


CÒMICS





CÒMICS





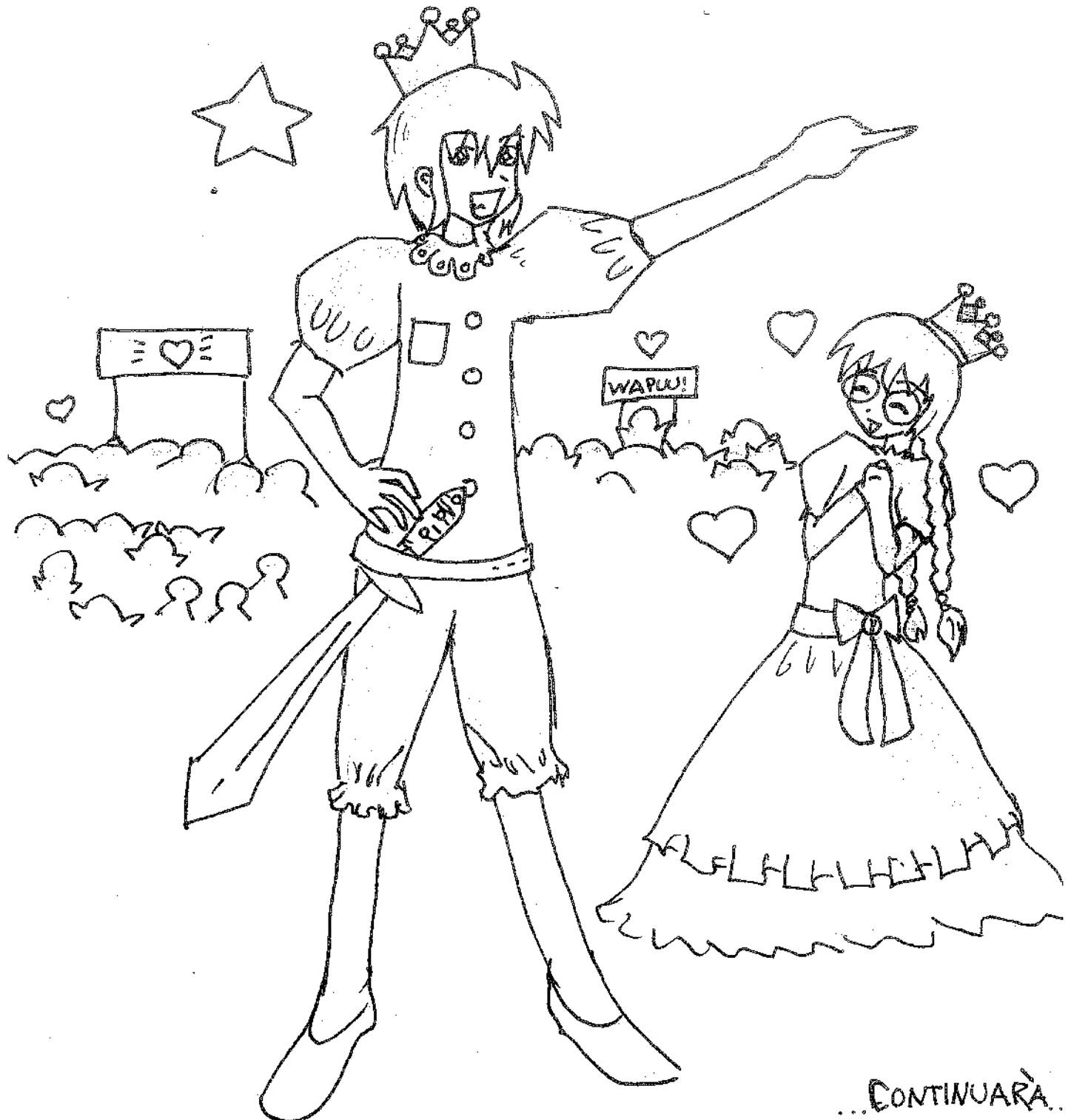
TOT VA PASSAR QUAN EM
VAIG ADROPAR A ELLA PER
DEMANAR-LI PER SORTIR, QUAN
DE COP I VOLTA...

!!! EM VAN CAURE ELS
PANTALONS !!!



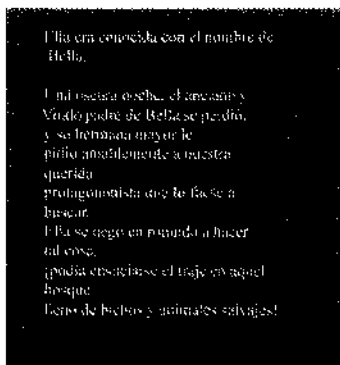


PERÒ COSTI EL QUE
COSTI ACONSEGUIRE EL
SEU AMOR, I
CAURÀ RENDIDA ALS
MEUS PEUS!!!

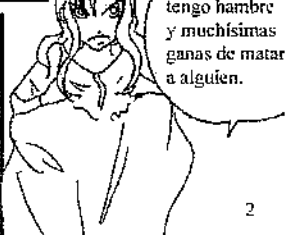


...CONTINUARÀ...

BELLA Y BESTIA



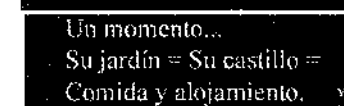
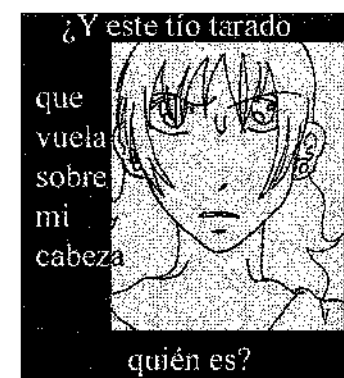
Des horas después, mientras Bella buscaba a su padre por el bosque (porque por supuesto, no pudo negarse ante la amabilidad de su hermana al pedirle el favor)...



2



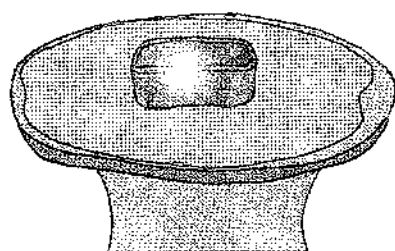
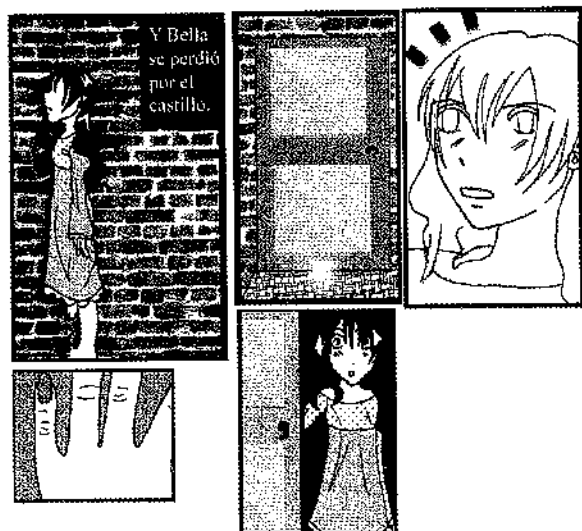
3



Y con una agradable conversación, Bella convenció a Bestia (el vampiro) a que la dejase descansar allí.



4



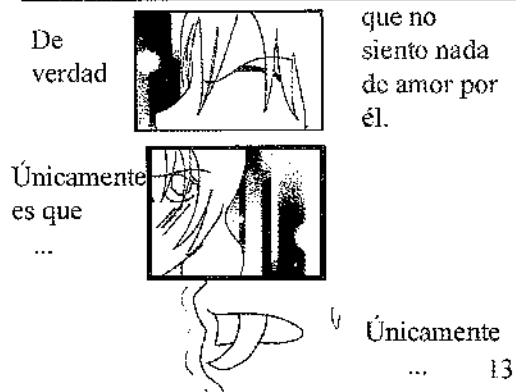
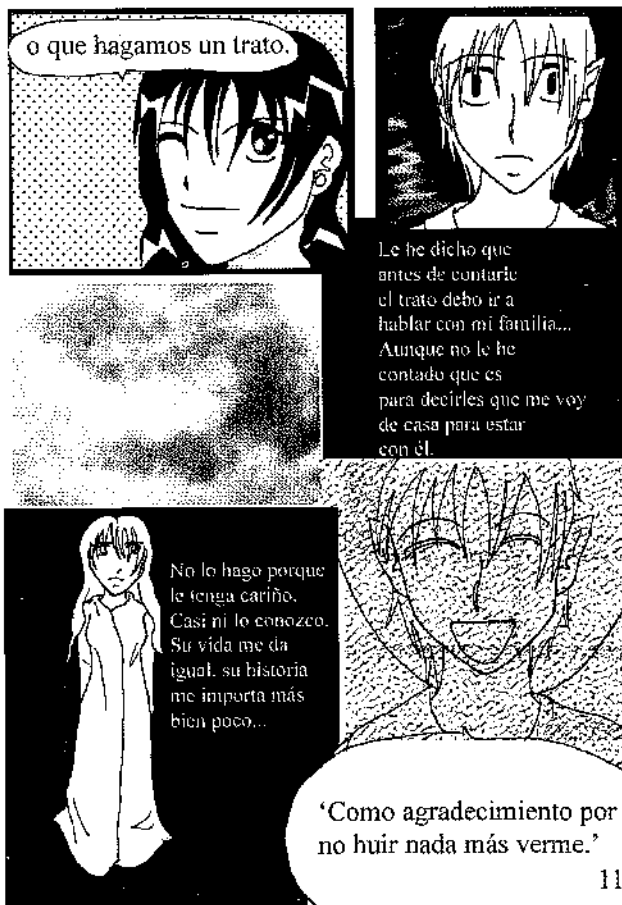
6



Hace mucho tiempo yo era un príncipe, y vivía en este palacio con mi familia, todos de la realeza, claro. Era un chico muy feliz que rechazó el compromiso con un princesa del reino contiguo.

Así pues, ella que estaba muy entusiasmada ordenó a una bruja que me echara una maldición: encerró mi alma en esa caja y me convirtió en lo que ves, un vampiro. Si la caja es destruida o abierta, mi alma... No muere, sino que vagará por todo el universo. Por siempre...

9



PASSATÈMPS

—Begudes

Troba les begudes preferides del Will, el Carles i l'Annabela. Per ajudar-te et donem les inicials de tres colors (roig, blau i verd) davall de les lletres.

L (b)	C (r)	T (v)	L (b)	O (r)	E (v)				
		P (v)	A (r)	M (b)	S (v)	C (r)	I (b)		
O (b)	C (r)	R (v)	N (b)	O (r)	I (v)				
		E (v)	A (r)	D (b)	T (v)	L (r)	A (b)	A (b)	

- 1) A en Will li agrada (blau) _____
- 2) A en Carles li agrada (roig) _____
- 3) A l'Annabel li agrada (verds) _____

—A ver si eres capaz de encontrar en esta sencilla sopa de letras las siguientes palabras: tijeras, bolígrafo, pegamento, tipex, estuche, lápiz, goma, estuche.

T	I	J	E	R	A	S	Ñ	A	S	D
A	B	R	T	A	L	L	Ç	Z	Z	X
B	C	E	I	V	B	A	I	Q	V	T
O	D	A	P	U	Q	P	E	W	Y	U
L	E	P	E	G	A	M	E	N	T	O
I	A	S	X	L	D	A	A	Q	N	M
G	S	B	T	Y	A	S	S	S	B	H
R	D	V	Q	U	G	D	A	V	R	J
A	F	C	W	U	C	B	D	M	D	A
F	G	X	E	O	G	H	F	P	O	Q
O	H	Z	R	P	B	D	E	L	F	G

PASSATÈMPS

—Con ayuda de las siguientes pistas, acaba de completar el de abajo:

- 'A' odia los reptiles.
- Al más joven le gusta jugar con la pelota.
- 'C' encontró a su tortuga hace dos años más que 'D' a Yamba.
- La mascota de 'A' se llama Lulu.
- Lulu tiene diez años más que Gang.
- La raza de la mascota de 'A' aborrece el agua.
- El murciélago tiene tres años.
- La mascota de 'B' hace poco que nació.
- Gang es un perro.
- Yamba adora volar.

Dueño	Especie	Edad	Nombre
A			
B			
C			
D			

—Sudoku (nivell fàcil)

4	6						1	5
				4	5		2	
	8		3			4		
	4		9			1		
3		8	4					
6		9						2
			7		4	5		
				2	8		3	
	3	6		1				4

MASCOTES



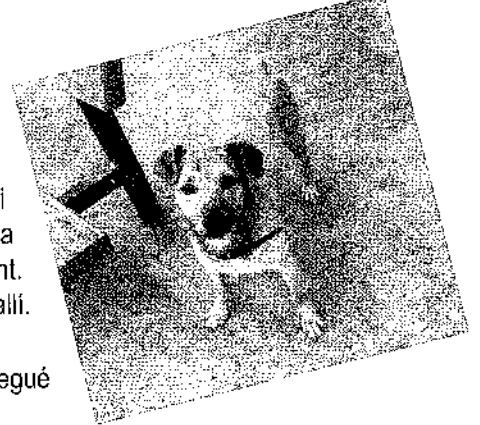
Gàtix me adoptó hace ya nueve años. Desde entonces, he ido creciendo como persona y hoy puedo decir que, gracias a él, soy más feliz, más tolerante, más sutil.

Salvador Martínez.



A mi gatito Misin tan elegante, tan tosco, y tan hermoso. Te echo de menos.
Para mi perrita Lain ... Dejame los calcetines en paz (y en el pie) Me gusta que seas tan "juerguista"
Imma Ruiz

Ell es diu Fuji i té uns 8 anys. Li dic així perquè el nom real és Fujitivo, pel seu costum de voler-se escapar.
En un principi no el podia tocar ningú més que jo: l'havien maltractat i era com un gos salvatge. Però amb el temps i el carinyo s'ha anat domesticant. Per mi significa molt aquest gosset, no m'ha fallat mai i molts cops m'ha defensat de la gent.
És un d'aquells amics que no et falla mai i sempre estarà allí.



Lidia Messegué



No recordo el nom d'aquesta husky, però estava a l'estació de trens de Lleida amb una dona pobre que venia pulseres cobrant la voluntat. El meu amic i jo li vam donar 10] cadascun, doncs la veritat és que després de parlar molta estona amb ella vam veure que s'ho mereixia.

Encara ara me la trobo de vegades i m'agradaria ajudar-la més.

Sempre em diu que les dues es moren de fred al carrer a l'hivern perquè els bars els hi prohibeixen entrar amb la gossa i ella diu que no hi vol entrar perquè si ella ha d'estar calenta i la gossa no se sent malament.

Lidia Messegué

IES JOAN ORÓ CENTRE D'ENSENYAMENT SECUNDARI

IES Joan Oró

Carretera Saragossa S/N

25194 LLeida

Tel 973 268399 Fax. 973 275662

e-mail: iesjoanoro@xtec.cat